

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Groom, W\Groom, Winston - Gump & spol..pdb

**PDB Name:** Groom, Winston - Gump & spol.

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXt

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 30.9.1937

**Modification Date:** 30.9.1937

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

Winston Groom

Gump & spol.

WINSTON GROOM

Gump  
& spol.

Winston Groom

GUMP & CO.

Copyright (c) 1995 by Winston Groom

Translation (c) 1996 by Šimon Pellar

Jacket art copyright (c) 1996 by Paramount Picture

Jacket design (c) 1996 by Viera Fabiánová

Czech edition (c) 1996 by Lucka

Z anglického originálu Gump & Co.  
(Pocket Books, a division of Simon & Schuster Inc., New York 1995)  
přeložil Šimon Pellar  
Redigovala Ivana Parkmanová  
Obálku s použitím fotografie společnosti Paramount Pictures  
navrhla Viera Fabiánová  
Graficky upravil Daniel Mráz  
Vydalo nakladatelství Lucka, Velké Přílepy, v roce 1996  
jako svou 3. publikaci  
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34  
ISBN 80-901817-2-4

Své obdivuhodné ženě  
Anne-Clinton Groomové,  
která už obdivuhodně dlouho  
stojí při Forrestovi

#### BLÁZNOVA MODLITBA

U konce královský je hodokvas,  
leč vladař dál bavít by se chtěl.  
Hej blázne, na šaška se rozkřičel  
Klekní a modlitbu hned slož pro nás!

Před jízlivými zraky dvora stane  
šašek ve své kukle s rolničkami,  
však nikdo pod tělkou a barvičkami  
nevidí, že hořký smích mu na rtech tane.

Pak hlavu sklonil šašek, klidně  
na kolena před svým vládcem kles'  
a králi pro radost jen tiše hles'  
"Pane, blázna račiž soudit vlídně!"

Dvůr zmlkl a král se náhle cítí bídně.  
Proto ven odebral se na zahradu,  
kde bloumal mumlaje si šaška radu:  
"Pane, blázna račiž soudit vlídně!"

Edward Rowland Sill, 1868

1

Jedno vám teda povím dokonalej není nikdo a proto se pod plivátko dává taky gumová rohož. Ale nechte si poradit a nikdy nikomu nedovolte aby o vašem životě natočil film. Je úplně fuk jestli je dobrej nebo špatnej. Problém je v tom že pak za váma pořád někdo chodí a vyptává se a strká vám před obličej televizní kameru chce po vás auto gram a přitom vám vykládá jakej jste báječnej. Houby! Kdyby se podobný kydy prodávaly na sudy tak se stanu bednářem a nasekám víc než mají Donald Trump nebo Michael Mulligan Ivan Bozosky a podobný finanční čarodějové do hromady. Ale k tomu se eště vrátím.

Nejdřív mi dovolte abysem vás dostal do vobrazu ohledně toho svýho smutnýho příběhu. Za posledních deset nebo kolik let se toho v mým životě udalo dost a dost. Jednak mi přibýlo deset nebo kolik roků což teda není zdaleka takový terno jak by si někdo moh myslet. Nějakej ten vlas už mám taky pro šedivělej a nejsem zdaleka tak rychlej jako kdysi na což jsem přišel hezky fofrem když jsem si chtěl zas vydělávat fodbalem.

To bylo dole na jihu v New Orleansu kde jsem se na konec po všech svejch dobrodružstvích usadil a žil tam jak ten kůl v plotě. Sehnal jsem si práci a zametal v jednom striptýzovým pajzlu zvaným U Wandy kde se zavíralo až někdy ve tři ráno a tím pádem jsem přes den míval fůru času. Jednou večer zase sedím takhle v koutku a sleduju jak se Wanda

předvádí na jevišti když v tom se v sále strhne děsná mela. Lidi řvali a nadávali a házeli židlemi stolárna i pivníma flaškama mlátili se po hlavě a ženský ječely jako když je na nože bere. Já si z toho nic moc nedělal poněvač podobný věci tam byly na denním pořádku tak třikrát čtyřikrát za noc ale tentokrát jsem měl pocit že jednoho z těch rváčů poznávám.

Byl to chlap jak hora a v ruce držel flašku vod piva kterou máchal způsobem kterej jsem naposled viděl když jsem byl na Alabamský Univerzitě a propánakrále von to je Had ten zadák co jednou při čtvrtým položení poslal míč do autu aby zastavil čas jak jsme tenkrát před dvaceti rokama hráli vo titul proti těm vidlákům z Nebrasky. Stálo nás to pochopitelně zápas a já pak musel narukovat do Vietnamu a tak ale tím si teď hlavu nelamte.

Prostě jsem k němu šel a tu flašku mu sebral a Had vám měl z našeho shledání takovou radost že mi chtěl dát přátelskej pohlavek jenomže to neměl dělat poněvač si namoh zápěstí a začal řvát a nadávat jak špaček a mezitím dorazila policie a vodvlíkla nás do báně. Kriminál teda znám dost dobře protože jsem se tam voctnul už několikrát. Ráno když všichni ostatní vystřízlivěli nám bachař přines vopečenej dijetní salám a vokoralej chleba a řek že si můžem zavolat jako aby nás někdo přišel vyplatit na kauci. Had měl příšernej vztek a povídá Forreste pokaždý když se my dva dostanem do hromady ty kreténe přerostlej tak je průšvih. Teď tě zas jednou po letech vidím a koukej jak jsem dopad. Voba skončíme v lochu! A já jen pokyvoval hlavou protože měl recht.

Na konec někdo přišel a zaplatil kauci aby nás pustili teda Hada a jeho kámoše a já se s nima svez taky i když ten dotyčnej z toho moc vodvázanej nebyl a Had se mě zeptal cos vlastně v tom hambinci dělal? Když jsem mu řek že tam zametám tak se vám tak vzláštěn ušklibne a povídá teda pocem Gump já myslel že máš v Bayou La Batre tu velkou krevetárnu no co se stalo dyť tys přece bejvával milionář? A tak jsem mu ten svůj smutnej příběh vypověděl. Krevetárna se totiž potápěla až skončila na dně.

Tak jsem ji nechal plavat a šel si po svezích protože to si nedovede nikdo představit co za ptákoviny musí člověk dělat když má takovej velkej podnik a už mě to unavovalo. Svěřil jsem krevetárnu mámě a kámošům jako byl Poručík Dan kterýho jsem znal eště z Vietnamu a Pan Tribble což byl ten Velmistr co mě učil šachy. Jenomže pak máma umřela. Nic víc vám k tomu neřeknu. Potom mi zavola Poručík Dan že prej jde taky vod válu poněvač si už stejně vydělal dost a na konec jsem jednoho dne dostal dopis od bernáku že když nezaplatím dlužný daně fabriku mi zavrou a všecky čluny a budovy mi zabavěj a když jsem se tam teda rozjel podívat co se děje tak jsem propánakrále zjistil že tam nefunguje vůbec nic protože všechny budovy jsou prázdný a dvůr zarůstá plevelem telefon a elektriku odpojili a šerif na vrata přitlouk ceduli že podnik je v nucený likvidaci.

Tak jsem se stavil za Bubbovým tátou abysem zjistil co se stalo. Bubba byl totiž můj parťák a kámoš z Vietnamu kde ho zabili ale jeho táta mi pak pomoh a tak jsem si myslel že mi teď třeba řekne jak se věci maj. Když jsem tam přišel zrovna seděl na verandě a tvářil se děsně smutně.

Jak je to vlastně s tou krevetárnou povídám.

Zavrtěl hlavou. Forreste to je vopravdu nešťastná záležitost. Bojím se že jseš na huntě.

Ale proč chtěl jsem vědět.

Podrazili tě řek stručně a to bylo všecko.

Na konec jsem z něj ale vytáh jak to celý bylo. Zatímco já se flinkal po New Orleansu starej dobrák Dan sebral Sue což byl můj kámoš opičák přesně řečeno orangutan a odjeli spolu do Bayou La Batre řešit problémy s krevetárnou. Potíž byla v tom že nebylo co chytat. Vypadalo to že celej svět nechce nic jinýho než krevety. Dokonce i lidi z míst jako třeba Indijanopolis kde před pár rokama neměli ani páru že nějaký krevety vůbec existujou teď chtěli aby v každým bistru s rychlým občerstvením bylo čtyřiařacet hodin denně tolik čerstvejch krevet co hrdlo ráčí. Lovili jsme jak na běžícím pásu jenomže to nestačilo a po pár letech jich už nebylo ani polovina co na začátku a abysem pravdu řek celou krevetovou branží zachvátila panika.

Bubbův táta sice nevěděl úplně přesně co se stalo pak ale ať už to bylo jak chtělo věci šly pořád k horšímu. Nejdřív s tím praštil Poručík Dan. Bubbův táta tvrdil že ho viděl odjíždět ve velký limuzíně s nějakou nóbl kočkou na jehlách a v blondátý bitlsácký paruce a Dan mu z okýnka zamával dvěma láhvema šampusu. Pak to zapíchnul i Pan Tribble. Jednoho dne se prostě sebral a zmizel a po něm i všichni ostatní protože stejně nedostávali plat takže na konec tam zbyl akorát starej Sue aby zvedal telefony a když pak linku odpojili zved se a šel taky. Zřejmě si řek že tady už není nikomu nic platnej.

Já myslím že tě vo všecko vokrادل Forreste prohlásil Bubbův táta.

A kdo?

Všichni povídá. Dan s Panem Tribblem a sekretářky i posádky člunů a ouředníci. Každěj se tady pěkně napakoval. Dokonce i starej Sue. Když jsem ho viděl naposled jukal za rohem jestli někdo nejde a pod paží si vodnášel kompjútr. Tohle teda byly vážně smutný zprávy. Pořád jsem to nedokázal pochopit. Dan? A Pan Tribble? A dokonce i Sue!

Tak nebo tak povídá Bubbův táta jseš na huntě Forreste.

No jo vzdychnul jsem si ale to není po prvý.

Každopádně teď se s tím už nedalo nic dělat a tak jsem si řek ať si to všechno klidně nechaj. V noci jsem si šel sednout na molo. Nad deltou Mississippi vyšel velkej půlměsíc a tak nějak vzláštěn visel nad vodou. Napadlo mě že to všecko se nemuselo stát kdyby tu byla máma. A taky jsem myslel na Jenny Curranovou i když teď se jmenovala úplně jinak a na malýho Forresta to jako svýho syna a jak jsem jí slíbil že jí svůj podíl na krevetárně dám aby měl malej Forrest ve forotě nějaký prachy kdyby někdy potřeboval. A uvažoval jsem co budu dělat když jsem teď zkrachovaná existence. Na huntě. Když je člověk mladěj a nemá žádnou zodpovědnost tak je to fuk jenomže hergot teď mi bylo už dost přes třicet a chtěl jsem pro malýho Forresta něco udělat jenomže co se stalo? Zase jsem to všechno pohnožil. Ale tak už to v mým životě chodí furt.

Vstal jsem a došel na konec mola. Nad hladinou pořád visel ten srpek měsíce a mně najednou začalo bejt do breku a tak jsem se nahnul nad vodu jenomže jedna z těch klád na kterejch molo stálo byla shnilá takže rupla a já slítnul dolů. Bohajeho. To jsem celej já. Stál jsem tam po pás ve vodě jak idiota a v té chvíli mi bylo šuma fuk kdyby připlaval nějaký žralok nebo tak a sežral mě. Jenže to se nestalo a tak jsem vylez na břeh a sednul na první autobus do New Orleansu kam jsem dorazil právě tak včas abysem šel do práce poněvať jsem musel zametat v tom striptýzovým bordelu.

Druhej den nebo tak se U Wandy chvilku před zavírací dobou objevil Had. Ruku měl v dlaze a celou zafačovanou jak si ji pochroumal vo mou palici ale kvůli tomu nepřišel.

Gump spustil teď mi něco vysvětlí. Po všem cos v životě dokázal skončil jako smeták v takovým pajzlu? Nejseš takhle náhodou na hlavu? Hele řekni eště umíš pořád tak parádně zdrhat jako tehda na vejšce?

To nevím Hade já na to. Od těch dob jsem toho moc nenaběhal.

Tak já ti něco řeknu povídá. Já nevím jestli je ti známo že jsem teď v mančaftu Neworleánskejch Svatejch. Ale jaks možná slyšel poslední dobou se nám moc nedaří. Skóre na zápasy máme zatím nula vosum a nikdo nám už neřekne jinač než Vyřezávaný Svatý. A příští tejden nás čeká mač proti Newyorskejch Obrům jenomže jak to tak vedem bude to nula devět a já nejspíš dostanu padáka.

Fodbal divil jsem se ty pořád eště hraješ fodbal?

No a co jinýho bysem moh hrát ty debile? Trombón? Hele pocem na ty Obry musíme mít v neděli nachystanej nějaký figl. A tak ti mě napadlo jestli bys to nemoh bejt ty. Dyt' vo nic nejde. Stačí když nastoupíš na jedno dvě rozehrání víc ani nacvičovat nemusíš. A jestli se vycajchnuješ čeká tě možná slušná karijera.

Když já ti nevím Hade. Nehrál jsem vod tý doby cos to při čtvrtým položení zahrál do autu abys zastavil čas a titul nám vyfoukl ty vidláci z...

Hergot Gump nepřipomínej mi to furt dyt' je to dvacet let! Na to už každej dávno zapomněl jenom ty holt ne. Proboha živíš se tím že ve dvě ráno šuruješ podlahu v nějaký knajpě a chceš zahodit životní šanci? Nejseš trochu slabomyslněj?

Začal jsem něco blekotat ale Had se nenechal přerušit a rychle načmáral pár řádek na papírověj ubrousek.

Tak hele tady je adresa tréninkovýho hřiště. Ať jseš tam zejtra v jednu ale přesně. Tohle jim ukaž a řekni ať tě dovedou za mnou.

Když odešel strčil jsem si ubrousek do kapsy a dal se znova do smeččení ale když jsem pak přišel domů jenom jsem se v posteli převaloval a přemejšlel vo všem co Had říkal. Možná měl pravdu. A za pokus nic nedám. Vzpomínal jsem na ty dávný doby na Alabamský Univerzitu na Kouče Bryanta a Curtise a Bubbu i na všechny kluky a přitom se mi tak nějak zamlžily voči protože to byly nejkrásnější chvíle mýho života když davy šilely nadšením jak jsme skoro pokaždý vyhráli. Pak jsem vstal abysem se šel někam nasnídat a v jednu jsem se na bicyklu přikodrcal před bránu hřiště kde Svatý trénovali.

Jak že se to jmenujete zeptal se mě maník vod ochranky když jsem mu ukázal ten ubrousek co mi dal Had. Prohlížel si mě pěkně podezíravě.

Forrest Gump. Hrávali jsme s Hadem v jednom mančaftu.

No jistě povídá. To říká každej.

Jenomže je to fakt.

No dobře tak chvilku počkejte věnoval mi takovej jakoby znechuceněj pohled a zmizel za dveřma. Za pár minut se vrátil a nechápavě vrtěl hlavou.

Tak fajn Pane Gump. Pojdte se mnou. A vodved mě do šaten.

Já už teda v životě viděl pěknějch pár udělanejch chlapů a třeba ty vidláci z Nebraský Univerzity byli fakt děsný korby ale tyhle maníci byli hotoví obři! Jestli jsem se náhodou eště nezminil tak sám měřím dva pět a vážím asi sto dvacet ale tyhle frajeři měli tak dva patnáct a každej byl minimálně dvoumetrákovej! Pak ke mně přišel jeden chlápek co byl voblečenej jako nějaký bafuňář a povídá hledáš někoho stará gardo?

Jo to hledám odpověděl jsem. Hada.

Ale ten tu dneska není. Kouč ho poslal k doktorovi protože si namoh ruku jak někde v baru majznuł nějakýho kretěna po šišce.

Já vím.

Můžu ti teda nějak pomoct?

No Had říkal ať se stavím jestli byste mě třeba nechtěli do mančaftu.

Do mančaftu? Jako hráče? Úplně se mu protočily panenky a začal tak nějak vzlátně švidrat.

No. Víte my s Hadem hrávali za Alabamskou Univerzitu a tak mi Had včera řek abysem..

Tak moment zarazil mě. A kterejpak ty jseš snad ne ten Forrest Gump?

Už je to tak.

No jo povídá. Tak vo tobě jsem už slyšel Gump. Had básní že umíš utíkat jak splašenej zajíc.

To já nevím. Už jsem to dlouho nezkoušel.

Víš co Gump? Had říkal ať si tě trochu prubnu. Tak pojd' dál a převlíkni se. Mimo chodem já jsem Kouč Hurley a trénuju tu s mužstvem rozehrávky.

Vzal mě do skladu kde mi našli nějaký hadry. Teda řeknu vám že tohle bylo jiný kafe než dresy tehda na Univerzitě. Od tý doby se všechno strašně změnilo poněvať dneska má dres minimálně dvakrát tolik chráničů a všelijakejch gumovejch vycpávek takže když to na sebe člověk všechno navlíkne vypadá jak nějaký Marťan a když si v tom stoupnete máte pocit že se musíte překotit. Když jsem to teda na sebe konečně všechno nasoukal byli ostatní už venku na hřišti a rozcvičovali se. Kouč Hurley na mě zamával ať se přidám k jeho skupině která trénovala pasy a abysem si

prej stoupnul do lajny. Vzpomínal jsem jak to bejvávalo když jsem ještě hrával a že člověk musí asi deset metrů vyběhnout a pak se votočit a čekat na přihrávku. Když na mě teda přišla řada tak jsem vyrazil votočil se a koupil to mičudou rovnou do ksichtu což mě tak zaskočilo že jsem zakopnul a natáh se. Kouč Hurley akorát zavrtěl hlavou a já se vrátil na konec lajny. Zkusil jsem to ještě asi čtyřikrát nebo pětkrát ale nikdy jsem balón nechytíl a ostatní se mi začali obloukem vyhejbat jako kdybysem snad potřeboval vykoupat nebo co.

Po nějaký chvíli Kouč něco vykřiknul a začal s náma trénovat skrumáže. Rozděлил nás na dva týmy a po pár rozehráních na mě kejvnul ať jdu k němu.

No dobře Gump povídá. Nevím sice proč to dělám ale tak se postav támhle a zkus tu merunu konečně chytnout aby si z Hada až se vrátí nedělali všichni šoufky a ze mě ostatně taky.

Tak jsem doběh do houfu a řek že mám hrát s nima. Zadák po mně loupnul vočima jako kdybysem byl fakt na hlavu ale povídá no dobře vosum nula tři roh tyč na dva Gump ty budeš makat asi dvacet yardů zpátky a tam hezky zatancuješ a pak se votočíš. Chumel se teda rozešel a každé se šel postavit na pozici. Já ale nevěděl kde mám tu svou a tak jsem si to šinul tam kde jsem si myslel že stojím a když mě zadák zmerčil kejvnul na mě ať jdu kousek blíž. Odpočítal rozehrávku já vyběhnu na vzdálenost co jsem tak odhad že může být dvacet yardů a trochu jsem se tam zatočil jak holub na bání a pak se ohlídnou a koukám že mič jde rovnou na mě. Než jsem se vzpamatoval mám ho v rukou a tak jsem vyrazil a pelášil jak nejrychleji jsem uměl. Uběh jsem asi tak dalších dvacet yardů ale pak na mě vlítli dva hráči a poslali mě k zemi.

Nastalo hotový peklo.

Co to sakra mělo být zařval jeden maník.

Přiběhli další dva nebo tři a začali hulákat a nadávat a mávali na Kouče Hurleyho. Vstal jsem a doběh zpátky k houfu.

Co je jim zeptal jsem se zadáka.

Hergot Gump tyhle maníci jsou úplně blbí takže nemaj páru co dělat když přijde něco co nikdá neviděli. Čekali že uděláš co jsem řek že vyběhneš dvacet yardů zatancuješ a makáš na roh. Jenže tys to udělal jen z polovičky a k tomu vopačným směrem. Takhle to v rozpisu není. Eště že jsem to zpozoroval včas. Ale ten pas jsi chytil parádně.

Než odpolední trénink skončil chytнул jsem jich eště asi pět nebo šest a všichni až na zadáka byli v pohodě. Mezitím se Had vrátil vod doktora a postával na postranní linii kde poskakoval jak zjednaněj a křenil se na celý kolo.

Forreste povídá když jsme skončili až budem příští neděli vodpoledne hrát proti Newyorskej Obrům bude to paráda. To byla ale klika že jsem tuhle večer do toho hampejzu zapadl!

Já si ale tak jistě nebyl.

Každopádně jsem celej zbytek tejdne trénoval a když přišla neděle docela jsem si věřil. Had kterému vyndali ruku z dlahy hrál zas zadáka první formace a během prvních dvou čtvrtek makal jak blázen takže když jsme vodcházeli do šaten prohrávali jsme jenom 22:0.

No fajn Gump prohlásil Kouč Hurley. Teď jim to ukážem. Já myslím že se nám ty nafoukaný pány Obry z New Yorku podařilo hezky ukolíbat takže si už myslej že to maj v kapse. Jenomže to se sakra pletou. Pak nás spolu s ostatníma trenérama zahrnul spoustou dalších keců a heců a my se vrátili na hřiště.

Při první hře jsme zkaňhali výkop a skončili jsme na vlastní jedonoyardový lajně. A přesně jak říkal Kouč Hurley podařilo se nám Obry oblafnout takže si mysleli že je to v suchu. Jenomže pak mě Kouč Hurley plácnul po zadku a já nastoupil. Diváci najednou tak nějak ztichli a potom se ozvalo takový temný mručení. Zřejmě nebyl čas aby moje jméno dali na sestavu do programu.

Had po mně loupnul vočima a povídá tak fajn Forrest teď nastala ta pravá chvíle. Dej se do toho. Vyvolal hru a já se přesunul směrem k postranní lajně. Při rozehrávce jsem začal makat přímo na soupeřovu branku ale když se pak votočím mičuda nikde a na druhý straně hřiště pět nebo šest Obrů honí Hada po naší vlastní koncový zóně. Musel udělat dobrejch sto yardů jenomže špatným směrem.

Promiň povídá když jsme se voctnuli zpátky v chumlu. Vylovil z kaťat malou flaštičku z umělé hmoty a pořádně si loknul.

Co je to chtěl jsem vědět.

Čistá pomerančová šťáva ty hlavo odpověděl. Snad si nemyslíš že ve svém věku budu chlemtat Vizoura?

No jak se říká některý věci se neměňej ale taky platí že člověk se nikdy neprestane divit a tak jsem byl rád že Had nedělá žádný vylomeniny.

Potom na mě křiknul stejnou rozehrávku a já vyběhnul znova. To už dav bučel a házel na hřiště papírový kelímky a programy a nedojedky párků v rohlíku. A když jsem se votočil koupil jsem to do ksichtu velkým nahnílmým rajčetem který si někdo přines na tribunu zřejmě aby měl v případě potřeby čím dát najevo nelibost. Jak si asi dovedete představit trochu mě to zaskočilo a tak jsem zved ruce k obličejí jenomže co čert nechtěl zrovna v té chvíli mi Had přihrál a byl to tak tvrdej pas že mě srazil na zem ale aspoň jsme se utrhli a hejblí o kousek dopředu.

Takže jsme se po prvním rozehrání voctnuli na svý dvacetiyardový linii a Had křiknul zas tu samou rozehrávku. Chtěl jsem si z obličejí utřít to rajče a Had povídá na to co lidi házej z tribuny si budeš muset dávat bacha. Ale nemyslej to zle. Tady to prostě bejvá zvykem.

Říkal jsem si akorát jaké je to pech že tu nemaj nějaký jiný zvyky.

Tak jsem šel znova do hry a jak se stavím na flek slyším že mi někdo fakt sprostě nadává a tak se kouknu a ať jsem trajcem jestli to není Curtis to křídlo co jsme spolu hráli za Alabamu jenže byl v dresu Newyorskej Obrů!

Na Univerzitě jsme s Curtisem nějaký čas bydleli do hromady na pokoji i když jen do té doby než z okna koleje kde byli ubytovaní sportovci hodil na policejní auták přívěsnej motor kvůli čemuž měl drobatko problémy. A já mu pak pozděj v Bayou La Batre přihrál práci v krevetárně. Co jsem Curtise znal nikdy neřek nic aby nejdřív nevychrlil kýbl

sprostřáren takže někdy nebylo zrovna lehký pochopit vo co mu jde vzlašt' když jsem na to měl jenom asi pět vteřin jako třeba teď před rozehrávkou. Tak jsem na něj akorát zamával a to ho zřejmě na tolik rozházelo že se začal rozhlížet po celým mančaftu a my okamžitě rozehráli. I když se mi snažil podrazit šlajfky prolítnul jsem kolem něj jako šus a zamířil rovnou na soupeřovu bránu a když mě cestou dohonil míč tak jsem ho v běhu chytnul ani jsem nevypad z rytmu a makal rovnou do koncový zóny. To bylo položení!

Všichni se na mě vrhli a začali mě vobjímat a když jsem vodcházal ze hry přišel ke mně Curtis a povídá pěkně jsi to chytil ty sráči což byl asi tak největší kompliment kterýho byl schopnej. A právě v té chvíli hodil někdo rajčetem a trefil rovnou do ksichtu jeho. To bylo po prvý co jsem zažil že se Curtis nezmoh na jediný slovo a tak mi ho začalo bejt líto. Hele povídám voni tím fakt nemyslej nic zlýho. Tady v New Orleansu už je to takovej zvyk. Prokristapána tady se podobnejma věcmá při karnevalu hází z alegorickéjch vozů po divácích. Jenomže Curtis si nedal říct a s řevem a sprostějma nadávkama se rozběh k tribuně a začal lidem ukazovat co mu můžou. Už to byl zas ten starej Curtis jak jsem ho znal.

No bylo to moc zajímavý odpoledne. Na začátku poslední čtvrtky jsme už vedli 28:22 a já celému mači dal korunu tím že jsem chytil čtyřicet yardů dlouhej pas vod zadáka z druhý formace co nastoupil místo Hada kterýmu na postranní lajně museli sešivat nohu poněvač mu z ní jeden z Obrů zubama vytrhnul kus masa. Celej závěr fanoušci řvali Gump Gump Gump a když zápas skončil vyběhla na hřiště dobrá stovka reportérů a fotografů a všichni se na mě vrhli a chtěli vědět kdo jsem a kde mě mančaft objevil.

Od té chvíle se můj život úplně změnil. Za ten první zápas proti Obrům jsem od Svatejch dostal šek na deset tisíc dolarů. Za tejdén jsme pak hráli proti Chicagskejmu Medvěďům a já chytil tři další pasy a udělal položení. Bafuňáři od Svatejch vykoumali že budu placenej v akordu jak tomu říkali což znamenalo že mi za každěj chycenej pas vypláznou tisícovku a když udělám položení dostanu prémijí deset tisíc doláčů. Takže jsem po dalších čtyřech zápasech měl na knížce skoro šedesát litrů a mančaft se v tabulce šplhal na horu. Tejdén před dalším zápasem kterej jsme měli hrát proti Detroitskejmu Lvům jsem Jenny Curranový pro malýho Forresta poslal šek na třicet tisíc. A když jsme Lvy roztrhali na cucky a po nich taky postupně Rudochy Hřibata Vlastence Devětačtyřicátníky a Tryskáče poslal jsem jí šek na dalších třicet papírů a říkal si že než začne finálový kolo jsem natuty v ažúru.

Jenomže to celý dopadlo úplně jinač.

Divizi naší konference jsme vyhráli a čekal nás mač proti Dallaskejmu Kovbojům na jejich domácím hřišti. Vypadalo to že všechno je v pohodě. Mančaft si věřil a kluci se samou radostí práskali navzájem mokrejma ručnikama přes zadek. Had dokonce přestal pít a byl zdravěj jako řípa.

Pak ke mně jednou přijde nějakej maník a povídá pocem Gump ty potřebuješ agenta.

Cože potřebuju divl jsem se.

Agentu ty blbečku. Někoho kdo by tě zastupoval a sjednával ti prachy vo jakejch se ti ani nesnilo. Berou tě na hůl. Tady platěj pod psa každýho ale aspoň máme svý agenty aby se s těma hajzlíkama bafuňářskejma handrkovali za nás. A ty bys moh narežovat třikrát tolik co teď.

Tak jsem si dal poradit a pořídil si agenta. Jmenoval se Pan Butterfield.

První co pro mě udělal bylo že se pohádal s bafuňářema od Svatejch takže si mě zavolali na vejbor kde na mě všichni měli pěknou pifku.

Hele Gump vyjeli na mě na tuhle sezónu už máš podepsanej kontrakt tisíc babek za pas a deset tisíc za položení a teď ho chceš měnit. Co to má sakra znamenat?

Já nevím bránil jsem se. Od toho je tu přece agent a...

Butterfield? Pěkněj agent! To je podvodník až na půdu. Copaks to nevěděl?

Když jsem řek že ne tak z nich vylezlo že jim Pan Butterfield vyhrožoval že když mi nedaj třikrát tolik co doposavad do zápasů finálovýho kola nenastoupím.

Tak já ti něco povim Gump prohlásil majitel klubu jestli toho loupežníka poslechneš a vynecháš jeden jedinej zápas tak tě nejen z mančaftu osobně vykopám ale postarám se taky aby sis už v životě fodbal nezahrál. Teda aspoň za prachy. Je ti to jasný?

Řek jsem že jo a šel trénovat.

Ten tejdén jsem šúrování ve striptýzu U Wandy konečně pověsil na hřebík. Pracovní doba mě kapánek zmáhala. Wanda řekla že to chápe a prej mi stejně chtěla dát padáka sama protože se nesluší abysem hrál fodbal jako Svatej a přitom v jejím podniku smeččil podlahu. A krom toho chlapi se sem teď místo na mě choděj koukat na tebe ty hvězdo culila se.

Jenomže den předtím než jsme měli jet do Dallasu na zápas jsem musel na poštu kde jsem měl dopis z Mobile v Alabamě. Psala mi máma Jenny Curranový Vždycky když se mi Jenny nebo někdo z jejího okolí vozval byl jsem celej říčnejš vzrušením jenomže já nevím tentokrát jsem měl takovej vzlaštní pocit. V obálce byla další která ani nebyla otevřená. Byl to ten dopis co jsem v něm posledně posílal Jenny těch třicet tisíc. Začal jsem číst co mi Paní Curranová píše ale v tu ránu jsem si přál abysem radši nebyl.

Milý Forreste, ani nevím, jak ti to mám říct, ale Jenny minulý měsíc vážně onemocněla a její manžel Donald taky. Před týdnem oba hned po sobě umřeli, nejdřív Donald a pak i milovaná Jenny.

Psala toho eště víc ale to už si moc nepamatuju. Pořád jsem civěl na těch prvních pár řádek a ruce se mi trásly a srdce mi bušilo až jsem myslel že to se mnou snad sekne. To není pravda říkal jsem si. To přece nemůže bejt pravda! Nesmí! Jenny! Znal jsem ji celý léta už od základní školy a celou tu dobu jsem ji taky miloval. Až na mou mámu to byl jedinej člověk na světě kterýho jsem měl dovopravdy rád. A jak jsem tam tak stál kapaly mi na dopis veliký slzy a rozmazaly všechno až na posledních pár řádek kde stálo malýho Forresta mám teď u sebe a může tu zůstat tak dlouho, dokud se o něj budu moct postarat, jenomže zdraví mi už moc neslouží, Forreste, a jestli si při tom všem hraní vyšetříš chvilku, měli

bychom si asi promluvit co dál.

Ani si už nepamatuju co jsem dělal pak ale nějak jsem se dostal domů hodil do báglu pár věcí a hned to vodpoledne jsem chytil autobus do Mobile. Mám dojem že to byla ta nejdelší cesta jakou jsem v životě zažil. Furt jsem musel myslet na všechny ty roky a na Jenny. Jak mi vždycky ve škole pomáhala z průšvihů a to dokonce i pak co jsem jí v kině nerad roztrhnul šaty a jak na veřejce zpívala s folkovou skupinou a já si to u ní pro změnu pohnojil tím že jsem jejich bendžistu vytáhnul za flígr z autáku když byli v nejlepším a jak potom v Bostonu zpívala s tou rockovou kapelou Nakřáplý šišky a já se na Harvardu zamontoval do jedny Shakespearovy hry a potom v Indijanapolis u nějaký firmy protektorovala pneumatiky a já dělal zápasníka a teprva potom když mi to vytmavila mi došlo jakýho ze sebe dělám vola... To prostě nemůže bejt pravda říkal jsem si pořád dokola ale i když si člověk něco sugeruje neznamená to že je to i ve skutečnosti a já věděl že na tom nic nezměním.

K baráku Paní Curranový jsem dorazil až skoro v devět večer.

Ach Forreste povídá a padne mi s pláčem do náruče a já se neudržel a taky začal bulet. Po chvíli jsme šli dovnitř kde mi ohřála mlíko a dala nějaký sušenky a začala mi to celý vykládat.

Nikdo přesně neví co se vlastně stalo řekla. Oba začali stonat současně. Šlo to strašně rychle a vzalo to krátkej konec. Neměla žádný bolesti a nic. Po pravdě řečeno byla ještě krásnější než předtím. Jenom tak ležela v posteli. Jako když byla malá holčička. Usnula a měla ty krásný dlouhý vlasy a tvářičku jako andílek a ráno pak...

Musela se na chvíli odmlčet. Ted' už neplakala a jenom koukala z okna do světla pouliční lampy.

Když jsem se na ni přišla podívat byla mrtvá. Ležela tam s hlavou na polštáři a vypadala skoro jako když spí. Malej Forrest si hrál venku na verandě a já nevěděla co dělat ale pak jsem mu řekla ať jde dovnitř a dá mamince pusu. Poslechl mě ale nic nepoznal. Tak dlouho jsem ho tam zas nenechala. Druhej den jsme ji pohřbili. Na hřbitově co máme předplacený místa. Vedle táty a babičky pod cukrovým javorem. Pokud jde vo malýho Forresta nevím jak dalece mu to všechno došlo. O tátovi neví protože ten byl v Savannah u rodičů. Že mu umřela máma to ví ale myslím že to v podstatě nechápe.

Můžu se jít podívat?

Kam jako chtěla vědět Paní Curranová.

Tam co ležela. Tam co...

Ale jistě Forreste. Je to tady hned vedle. Ted' tam spí malej Forrest. Já nemám než dva...

Nerad bysem ho budil řek jsem tiše.

Ale klidně prohlásila Paní Curranová. Třeba přijde na veselejší myšlenky.

A tak jsem zašel do ložnice co umřela Jenny. V její posteli ted' spal malej Forrest kterej nechápal co se stalo. Tisknul k sobě medvídku a na čele měl velkou blondatou kudrnu. Paní Curranová ho chtěla probudit ale já řek ať to nedělá. Skoro jsem v něm viděl Jenny. Jak tam klidně leží a spí. Skoro.

Jen ať se pořádně vyspí zadržel jsem ji. Dyť mě uvidí ráno.

No dobře souhlasila Paní Curranová a vobrátila se že půjde. Dotknul jsem se synova obličejce a malej Forrest se převalil a vzdychnul.

Ach Forreste řekla Paní Curranová já tomu všemu pořád nemůžu uvěřit. Přišlo to tak najednou. Připadali mi takový šťastný. Jenomže štěstí halt dlouho nevydrží vid'?

Máte pravdu přikejvnul jsem. To teda nevydrží. Vyšli jsme z pokoje ven.

Podívej Forreste určitě jseš unavenej. Můžu ti ustlat tady v obýváku na pohovce.

Víte Paní Curranová třeba bysem se moh vyspat na tý houpací na verandě. Vždycky jsem ji měl rád. S Jenny jsme na ní sedávali a...

Ale samozřejmě Forreste. Donesu ti polštář a nějaký deky.

A tak jsem spal venku. Celou noc foukal vítr a někdy nad ránem začalo pršet. Zima ale nebyla a vůbec. Byla to prostě jedna z těch teplejch podzimních nocí jak jsem je znal z doby co jsem tu vyrůstal. Moc jsem toho myslím nenaspal. Přemýšlel jsem o Jenny a malým Forrestovi i o svém životě kterej když se to tak veme kolem a kolem nebyl nic moc. Dělal jsem spoustu věcí ale málokterou dobře. A když se mi konečně začalo dařit vždycky jsem se dostal do nějakýho průšvihů. Jenomže za blbost se platí.

2

Druhej den ráno mi Paní Curranová na verandu přinesla hrnek kafe a koblihu. Děšť už trochu polevil ale nebe bylo pořád tmavě šedý a někde hřmělo jako kdyby se Pánbůh zlobil.

Nejspíš si budeš chtít zajít na hřbitov že jo povídá Paní Curranová.

To budu souhlasil jsem ale nebyl jsem si jistej jestli mám jít nebo ne. Něco mi sice pořád říkalo že bysem měl jenže krchov bylo to poslední místo na světě kam se mi chtělo.

Malej Forrest je už přichystanej povídá. Nebyl tam vod doby co... No nic já myslím že bude jenom dobře když půjde. Ať si taky zvyká.

Podíval jsem se jí přes rameno a kluk tam stojí za sítěnejma dveřma na verandu a tváří se tak nějak smutně a nejistě.

Kdo jseš zeptal se mě.

No přece Forrest. Ty už si nepamatuješ že jsme se viděli? V Savannah to bylo.

Že jseš to ty s tou legrační vopící?

No jasně. Sue. Jenže to nebyla opice ale opičák. Čistokrevnej orangutan.

A kde je? Máš ho tady s sebou?

Kdepak. Ten je pryč. Asi má práci někde jinde.

Ted' půjdeme za maminkou povídá kluk a mně se v krku udělal knedlík.

Já vím podařilo se mi ze sebe vypravit.

Paní Curranová nás posadila do auta a jeli jsme na hřbitov. Celou cestu jsem měl kolem žaludku takovej vzláštní svíravej pocit. Malej Forrest koukal z vokýnka těma svejma velkejma smutnejma očima a já přemejšlel co s náma všema proboha bude.

Na to že to byl krchov tam bylo vážně krásně. Všade spousta velikejch magnólií a dubů a my jezdili po točitejch cestách dokud Paní Curranová u jednoho velkýho stromu nezastavila. Protože byla neděle ráno někde vyzváněly kostelní zvony. Když jsme vylezli z auta malej Forrest si stoupl vedle mě a tak jsem ho vzal za ruku a šli jsme ke hrobu kde ležela Jenny. Po dešti byla půda ještě rozmoklá a vítr nafoukal hromady krásně červenozlatýho listí. Ty listy vypadaly jako nějaký hvězdy.

Tady leží máma zeptal se malej Forrest.

Ano broučku řekla Paní Curranová.

A můžu ji vidět?

To nejde ale je tady vysvětlila mu. Byl to vážně hrozně statečnej klučina protože nebrečel a nic jak bysem to udělal já na jeho místě. Po několika minutách si našel klacík a začal si o kousek dál hrát.

Já tomu prostě pořád nemůžu uvěřit povzdychla si Paní Curranová.

Já taky ne povídám. Není to fér.

Vrátím se teď do auta Forreste. Nejspíš budeš chtít bejt chvilku sám.

Já tam jenom stál celej tumpachovej a nevěděl co s rukama. Všichni lidi co jsem měl vopravdu rád mi umřeli. Nejdřív Bubba pak máma a teď Jenny. Začalo znova drobně poprchávat a Paní Curranová odvedla malýho Forresta do auta. Sbíral jsem se že půjdu taky ale pak jsem najednou zaslechl jak mi nějaký hlas šeptá všechno bude zas dobrý Forreste.

Otočím se ale nikde nikdo.

Povídám že to bude zas dobrý Forreste opakoval ten hlas. Zdálo se mi jako bysem slyšel... jenomže pak jsem si řek že to není možný... A přece jo! Byla to Jenny!

Až na to že jsem ji nikde neviděl.

To jseš ty Jenny zavolal jsem.

Jo jsem Forreste. Chtěla jsem ti jenom říct že všechno bude v pořádku.

Měl jsem pocit že začínám cvokatět. Pak jsem ji najednou uviděl i když jenom v duchu ale byla to vona a připadala mi stejně krásná jako vždycky.

Malýho Forresta si budeš muset vzít teďka ty a vychovat z něj silnýho a chytrýho a hodnýho chlapa prohlásila. Já vím že to dokážeš Forreste. Máš dobrý srdce.

Ale jak zeptal jsem se. Dyt' jsem blbej.

Nesmysl namítla. Chytrosti jsi možná nepobral zrovna nejvíc ale tolik zdravýho rozumu jako ty má málokdo. Máš před sebou dlouhej život Forreste tak koukej ať je k něčemu pořádnýmu. To ti přece říkám už léta. Já vím jenže...

A kdyby ses dostal do nějaký vopravdový šlamastyky budu při tobě rozuměls?

Ne.

No prostě budu. A teď se hezky vrať a koukej sebou hodit a vykoumat co dál.

Já pořád nemůžu uvěřit že jseš ty Jenny.

Ale to víš že jsem. Tak už běž Forreste. Ty se někdy fakt chováš jako kdybys nevěděl že když prší máš se schovat.

A tak jsem se celej mokrej vydal zpátky k autu.

Tys tam s někým mluvil zeptala se mě Paní Curranová.

Tak nějak odpověděl jsem. Nejspíš sám se sebou.

Odpoledne jsme s malým Forrestem seděli v obejváku a dívali se na televizi jak to Neworlednský Svatý koulej s Dallaskejma Kovbojema nebo vlastně naopak. Kovbojové udělali čtyři položení a my ani jedno. Zkoušel jsem na stadijón zavolat kde jsem ale v šatně to nikdo nezvedal. Než jsem se rozhoupal všichni zřejmě vodešli na hřiště.

Druhá čtvrtka byla ještě horší takže v poločase jsme prohrávali 42:0 a všichni komentátoři hlásili že jsem nenastoupil a nikdo prej neví kde jsem. Na konec jsem se do šatny přece jenom dovolal a Kouč Hurley přišel k telefonu.

Gump! Ty idijote! řval. Kde se sakra flákáš?

Pověděl jsem mu že Jenny umřela ale zřejmě to nechápal.

Sakra jaká Jenny ječel.

A poněvač vysvětlovat vo koho se vlastně jedná by bylo moc složitý řek jsem že to byla moje přítelkyně. Pak vzal sluchátko majitel klubu.

Gump neřek jsem ti že když nenastoupíš dostaneš vodě mě kopačky? Takže se stalo. Máš je!

Ale víte to všechno kvůli Jenny povídám. Dověděl jsem se teprva včera...

Nech si ty kydy Gump! Nemysli si že do tebe nevidím! I do toho tvýho vykutálenýho agenta jak se jenom jmenuje. Tohle není než laciněj trik jak ze mě vyždímat víc. Jenomže ses kapánek přepočítal. U mýho mančafu si už v životě neškrtněš! Slyšíš? Nikdy!

Tak vysvětlils jim to zeptala se Paní Curranová když se vrátila do pokoje.

Jo vzdychnul jsem si. Tak trochu.

A tak skončila moje karijera profesionálního fodbalisty.

Jenomže abysem se moh vo malýho Forresta postarat potřeboval jsem splasit nějakou práci. Většinu peněz co jsem Jenny poslal dala na knížku takže s těma druhejma třiceti tisícema co mi Paní Curranová vrátila jsem měl dost aby to hodilo i nějaký ten úrok. Jenomže na všechno to stačit nemohlo a tak jsem si musel najít zaměstnání.

Druhej den ráno jsem začal prohlížet inzeráty v novinách ale moc jsem toho nenašel. Největší poptávka byla po

sekretářkách a prodejcích vojetejch aut'áků a podobně ale já si myslel že potřebuju něco abysem řek tak nějak důstojnějšího.

A pak jsem v kolonce Různé konečně padnul na správněj inzerát.

Hledáme PROPAGAČNÍ ZÁSTUPCE! Nevyžadujeme žádnou zkušenost v oboru! Možnost velikých výdělků! Pod tím byla adresa jednoho místního motelu. Pohovory přesně v 10.00. Na poslední řádce stálo Podmínkou kladný vztah k práci s lidmi.

Paní Curranová co je to Propagační Zástupce zeptal jsem se.

Viš že vlastně ani nevím Forreste? No já myslím že... Podívej vzpomínáš jak ve městě před tím krámem s arašídama postává ten chlápek co je převlečeným za buráka a sype lidem oříšky do dlaně aby vokoštovali? Já bysem řekla že něco takového.

Aha povídám. Po pravdě řečeno čekal jsem něco víc nóbl ale pořád jsem musel myslet na ty velký výdělky co slibovali v inzerátu. A kromě toho kdybysem vážně musel chodit za buráka nebo tak něco aspoň mě v tom mundúru lidi nepoznají.

Jak se ale ukázalo buráka jsem dělat nemusel. Šlo vo něco docela jinýho.

Vědomosti povídá ten chlápek. Všechno na světě se točí kolem vědomostí.

Na ten inzerát co hledal Propagačního Zástupce nás přišlo asi vosum nebo deset. Dostavili jsme se do takovýho uprtěnýho motelu kde nás poslali do pokoje ve kterým byla fůra skládacích židlí a na podlaze telefon. Asi po dvaceti minutách se dveře rozlítly a dovnitř vrazil dlouhej hubenej opálenej chlápek v bílým vobleku a bílejš polobotkách. Ani se nepředstavil a nic jenom napochodoval dopředu a začal k nám držet přednášku. Vlasy měl sčesaný dozadu a napomádovaný a pod nosem tenoulinkej knírek.

Vědomosti zařval znova. Tady jsou!

Rozvinul velké plakát a začal nám ukazovat různý vědomosti co na něm byly natištěný. Měl tam dinosaury a lidský plemena a zemědělský plodiny a velkoměsta. Taky tam byly obrázky Vesmíru a raket a televize a rádijs i aut a já nevím čeho všeho eště.

Tohle je vaše životní příležitost hulákal. Všecky tyhle vědomosti můžete lidem dodávat až do domu!

Tak moment ozval se někdo. Snad se nejedná vo podomní prodej encyklopédií?

Ale to v žádným případě povídá ten chlápek a zatváří se jako kdyby ho to těžce ranilo.

Jenomže mně to tak připadá trval na svém ten všetečka. A když teda nejde vo encyklopédije tak vo co vlastně?

My encyklopédije neprodáváme ohradil se chlápek. My je akorát lidem dodáváme.

Takže jde vo prodej encyklopédií zařval šťoura.

S takovým postojem jste tady asi špatně zasyčel chlápek. Tak radši vypadněte a nechte ostatní aby se mohli řádně poinformovat.

No to si pište že jdu odseknul ten první a pustil se ke dveřím. Na prodej encyklopédií jsem se už jednou dal uvrtat a řeknu vám že je to pěkný šmé.

Nevadí zahulákal elegán v bílým vobleku ale počkejte jak budete litovat až tady ostatní budou bohatý a slavný. A přirazil dveře tak silně až se cimra zatřásla a já měl strach aby tomu dezertérovi nezarazil kliku do prdele.

Zaškolování trvalo asi tejdne a sestávalo z toho že jsme se slovo vo slova biflovali nazpaměť dlouhej proslov o tom jak je ta naše encyklopédije skvělá. Jmenovala se Studnice světového poznání. Za instruktora jsme měli toho chlápka v bílým vobleku což byl oblastní odbytověj Řiditel firmy která ty encyklopédije fedrovala. Jmenoval se Pan Truswell ale povídal ať mu říkáme Slim.

Jak tvrdil naším úkolem nebylo encyklopédije prodávat. Měli jsme je lidem dodávat až do domu za následujících podmínek. Zákazník dostal encyklopédiji zadarmo ale musel se smluvně zavázat že až do smrti bude každej rok vodebírat ročenku v ceně dvě stě padesáti dolarů. Vod firmy tak získal zadarmo encyklopédiji a firma vod něj zas deset tisíc dolarů za ročenky. Vytisknout je přišlo asi na pět babek za kus. Já měl z každýho uzavřenýho kontraktu dostávat patnáct procent z čehož Slim měl pět. Na takovýhle kšeftě přece nemoh nikdo prodělat.

Jednou v pondělí nám Slim každému přidělil první rajón. Nařídil že si musíme vzít sako a kravatu a že přej se nesmíme zapomenout voholit a vyčistit si špinu za nehtama. A v práci se taky nesmělo pít. Hlásili jsme se v tom motelu kde na nás už čekal náklad'ák. Slim nás všecy nahnal na korbu jak dobytek a vyrazili jsme.

Tak poslouchajte povídá. Každýho vás vysadíme v jeho rajónu. Koukejte po dětskejch houpačkách pískovištích tříkolkách a podobnejch krámech. Chceme prodávat hlavně mladejm rodičům protože ty budou za ročenky cálovat nejdýl! Když před barákem nevidíte žádný děti nebo dětský krámy tak nemarněte čas a běžte dál!

A tak jsme začali. Všechny nás vyhodili v našich rajónech. Nikde to nijak vzlašť nevypadalo ale Slim tvrdil že to je v pořádku protože v lepších čtvrtích nejspíš bydlej lidi dost chytrý aby nám na nic podobnýho neskočili. Já to prostě vzal k prvnímu baráku s dětskou houpačkou a zařukal. Otevřít mi přišla nějaká ženská a já v tu ránu strčil nohu mezi sítěny dveře jak jsem měl nařizeno.

Madam povídám jí měla byste chvíličku?

Vypadám snad na to řekla. Byla v županu a vlasy měla na natáčkách a zevnitř se ozýval vířkot malejch děcek.

Chtěl bysem si s váma promluvit vo budoucnosti vašich dětí zašvitořil jsem jak jsem byl naučeněj.

A co je vám po nich zeptala se tak trochu podezřívavě.

Budou moc potřebovat poznání povídám.

Helejte nejste náhodou nějakěj náboženskej fanatik?

Ne madam přišel jsem vám nabídnout zdarma nejlepš encyklopédiji na světě.

Jo encyklopédiji? Pchá povídá ta ženská. Vypadám snad na to že bysem si mohla dovolit nějakou koupit?

Na tom něco bylo ale já pokračoval ve svém špíleci. Madam jak už jsem se zmínil já vám přišel nabídnout encyklopédii jenomže ne abysem vám ji prodal ale dodal.

Jak to myslíte? To jako pučil?

Ne tak docela ale kdybyste mě na chvíli pozvala dál...

Tak mě pustila dovnitř a usadila v obejváku. Slim nám vykládal že když už se dostanem takhle daleko je prakticky ruka v rukávě! Otevřel jsem kufírek a začal jí všechno vysvětlovat jak nás Slim naučil. Repetl jsem asi patnáct minut a vona jen seděla a poslouchala. Do místnosti vrazily tři děcka asi tak stejného věku jako malej Forrest a začaly po ní lízt. Když jsem domluvil vyhrkly jí slzy.

Ach Pane Gump řekla já bysem si moc přála abysem si tu encyklopédii mohla dovolit jenomže nemůžu. A začala mi vykládat svůj smutnej příběh. Manžel jí utek s mladší ženskou a nenechal jí ani cent. O zaměstnání jako kuchařka v bistru přišla protože jak byla z toho věčného smažení vajíček utahaná tak v práci usnula a zničila gril. A poněvač nebyla schopná platit tak jí vypnuli elektriku a teď měl přijít na řadu telefon. Taky prej musí na operaci kterou si nemůže dovolit a děcka napůl hladověj a zrovna večer si domácí přijde pro činži jenomže kde má těch padesát dolarů vzít takže skončej i bez střechy nad hlavou. Bylo toho ještě víc ale i tohle stačilo ažaž.

Prostě jsem jí nakonec těch padesát babek dal a vypadnul jak cukrář. Páni to teda byl případ k politování.

Celej den jsem klepal na jedny dveře za druhýma ale většinou mě ani nepustili dovnitř. Asi v polovině baráků říkali že cestákovi s encyklopédijema už jednou nalítli a tam to bylo nejhorší. Čtyřikrát nebo pětkrát mi přibouchli dveře před nosem a jednou na mě dokonce poštlali velikýho zlýho čokla. Když pro nás pozdě odpoledne Slim s nákladákem přijel byl jsem úplně umordovanej a skleslej.

Z prvního dne si nikdo nesmíte nic dělat halasil Slim. První den je vždycky nejhorší. Hlavně si pamatujte že kdybyste uzavřeli alespoň jeden kontrakt mohli jste být vo tisíc dolarů bohatší. Jde o to se chytit a já vás ubezpečuju že hejlů co se dají nacytat je tady kolem dost a dost. A votočil se ke mně.

Gump povídá tebe jsem si trochu vomrknul. Ty máš v sobě spoustu energie hochu! A taky šarmu. Potřebuješ akorát kapánek praxe pod vedením někoho zkušenýho. A ten někdo jsem já. Zejtra ráno jdeme spolu!

Když jsem se ten večer vrátil k Paní Curranové neměl jsem ani chuť na večeři. To jsem byl celý já. Pěkně Propagační Zástupce! Byl jsem akorát o padesát babek lehčí podrážky jsem měl prošoupaný a kalhoty na zadku roztržený vod psa.

Malej Forrest kterej si hrál v obejváku na podlaze chtěl vědět kde jsem byl.

Prodával jsem encyklopédie odpověděl jsem.

A jaký encyklopédie?

Tak jsem rozbalil kufírek a předvedl mu celý ten špílec co jsem měl navrčený. Nejdřív jsem mluvil jak zjednaný a pak jsem rozložil všechny ty plachty s natištěnýma obrázkama a vytáhnul vzorky jednotlivých dilů a ročenek. Když jsem skončil malej Forrest si jednu začal prohlížet. To je ale sračka povídá.

Co to má znamenat protestoval jsem. Kde ses naučil takový výrazy?

Máma tak někdy mluvila odpověděl.

Ale pro malý sedmiletý kluky se to nehodí já na to. A krom toho copak takhle se mluví vo knížkách?

Jenomže když vona je to pravda prohlásil. Dyť se podívej sám. Polovina věcí je tam špatně. Ukázal na otevřený díl encyklopédie. No jen se koukni zapíchnul prst do obrázku pod kterým stálo Buick 1956. Tenhle Buick je z pětapadesátýho. Model šestapadesát takový ploutve neměl. Nebo třeba tady pokračoval. Tahle stíhačka je F 85 a ne F 100! A ukázal mi ještě spoustu dalších věcí byly špatně.

To pozná každej idijot povídá nakonec.

No možná skoro každej pomyslel jsem si. Jestli má pravdu jsem vědět samozřejmě nemoh ale řek jsem si že hned druhý den se na to Slima rozhodně zeptám.

Na ženskou musíš vyrukovat v nejpříhodnější čas poučoval mě Slim. To znamená hned jak starej vovejde do rachoty a než musí s děckama do školy. Když ale před barákem uvidíš krámy dětí co ještě do školy nechoděj tak si tu adresu nech na pozděj.

Vylezli jsme z nákladáku a cestou po ulici do mě Slim hustil figle z branže.

Další šanci máš hned jak v televizi skončej dopolední seriály a než je čas jít zas pro děcka do školy nebo než se vrátí manžel z práce povídá.

Helejte řek jsem rychle potřebuju se vás na něco zeptat. Někdo mi tvrdil že v tý encyklopédii je spousta chyb.

Jo a kdopak ti to říkal?

O tom bysem radši pomlčel. Ale chci abyste mi řek jestli je to pravda.

A jak to mám sakra vědět rozčilil se Slim. Já ty kraviny přece nečtu. Já je akorát prodávám.

No ale co lidi který je čtou chtěl jsem vědět. Jako že mi nepřipadá fěr chtít po nich takovejch prachů za něco co tu cenu zdaleka nemá.

A komu na tom záleží zavrčel Slim. Tyhle lidi stejně houby poznaj a krom toho snad si nemyslíš že ty bichle používaj? Nejspíš je mají stát někde na polici a v životě je ani nevotevřou.

Brzo zmerčil dům kde chtěl prubnout štěstí. Barák už nutně potřeboval štětec a barvu ale před ním stál strom ze kterýho na provaze visela stará pneumatika a na verandě se válely dětský kola.

To je vono povídá Slim. Cejtím to v kostech. Dvě děcka právě tak ve školním věku. Už vidím jak mi mamča píše šek.

Zaklepal na dveře a za chvíli vykoukla nějaká ženská. Měla takovej smutnej kukuč a vypadala dost utahaně. Slim okamžitě spustil svůj špílec. Přitom jak repetil se pomalu propracovával dovnitř a než se ženská vzpamatovala už jsme ji hezky dřepěli v obejváku.

Ale já už další encyklopédii vážně nepotřebuju protestovala. Podívejte že už jsem koupila jak Britskou tak

Americkou. Deset let nám potrvá než to všecko splatíme.

Přesně vyhrnul Slim. A přitom ty knihy ani nebudete používat! Víte tyhle encyklopédie jsou určený pro starší děti. Hlavně pro středoškoláky a vysokoškoláky. Jenomže vy potřebujete nějakou teď hned dokud jsou děcka ještě malý. Něco co je dokáže zaujmout a přesně to vám taky nabízím!

Začal jí strkat všechny vzorky a vykládat kolik je v těch knížkách vobrázků a jak je to všecko psaný zjednodušenou formou a srozumitelně než ostatní encyklopédie co si už koupila. Sotva domluvil nabídla nám citronádu a když jsme vodcházeli měl Slim v ruce podepsanou smlouvu.

Tak co Gump? Viděls jak je to jednoduchý? Za dvacet minut mám tisíc doláčů a snadný to bylo stejně jako vzít děcku cumel!

Měl pravdu akorát že se mi to celý nějak eklovalo. Co ta chudák ženská bude se všema těma encyklopédijema dělat říkal jsem si. Slim mi ale vykládal že takový klientky má nejradši. Uvěřej každý hovadině kterou jim nakecáš tvrdil. Většinou jsou šťastný že si aspoň můžou s někým popovídat.

A pak řek ať jdu a zkouším ty encyklopédie fedrovat sám a že když mi předved jak se to dělá tak čeká že do večera jednu nebo dvě taky střelím.

Tak jsem šel. Do pozdního odpoledne jsem zaklepal nejmiň na dvacaterý dveře jenomže dovnitř jsem se nedostal ani jednou. Asi v pěti barákách mi vůbec nevotevřeli. Mluvíli se mnou skrz kastlík na dopisy a ať prej táhnu pryč. Jedna paní zrovna plela příjezdovou cestu a když zjistila proč jsem přišel zmizela uvnitř i s motýčkou.

Když už jsem se vracel zpátky k fleku kde nás měl vyzvednout nákladák narazil jsem na ulici kde to vypadalo jinač než v těch kterejmá jsem celej den brázdil. Tohle byla fajn ulice s hezkejmá barákama a upravenejmá zahrádkama a s drahejmá autákama před domem. A na samým konci na takovým malým kopečku stál úplně největší barák no prostě hotová rezidence. Ale co řek jsem si. Slim nám sice vykládal že tyhle lidi encyklopédie nekupují ale někde jsem to přece zkoušel musel a tak jsem došel až ke dveřím a zazvonil. Byl to vůbec první barák kde měli zvonek. Nejdřív se nedělo nic a tak jsem si říkal že asi nikdo není doma. Zkusil jsem to ještě párkrát a už jsem se to chystal vzdát když se najednou dveře votevřely. Stála v nich nějaká madam v červeným hedvábným županu a v ruce držela cigaretovou špičku. Byla starší než já ale pořád ještě štramanda. Měla dlouhý hnědý zvlněný vlasy a na obličejí spoustu mejkapu. Nejdřív si mě párkrát změřila pohledem pak se usmála jak měsíček a než jsem vůbec něco stačil říct votevřela dokořán a pozvala mě dál.

Jmenovala se Paní Hopewellová ale povídala že jí můžu říkat Alice.

Paní Hopewellová teda Alice mě zavedla do obrovského pokoje s vysokánským stropem a spoustou drahýho nábytku a zeptala se jestli nemám chuť se něčeho napít. Kejvnul jsem že jo a vona povídá co to bude Bourbon Džin nebo Skotská? Já měl ale na paměti co nám klad na srdce Slim že alkoholu se máme v práci vyvarovat a tak jsem řek že mi stačí KokaKola. Když mi ji přinesla spustil jsem svůj špičec a nebyl jsem ještě ani uprostředka když mě Paní Hopewellová zarazila děkuju Forreste to stačí já ji беру.

Cože vyjevil jsem se poněvač jsem nevěřil svým uším.

Tu encyklopédiji. Koupím ji.

Zeptala se na kolik má vyplnit šek a já jí začal vysvětlovat že vlastně nic nekupuje akorát podepíše smlouvu že si zbytek života každej rok koupí ročenku ale ona jen máchla rukou. Jenom mi ukažte kde to mám podepsat povídá a tak jsem jí to ukázal.

Mezitím jsem si zunknul tý KokaKoly. Fúj! To ale byl blívajs! Chvilí jsem si dokonce myslel že mi musela omylem nalejt něco jinýho ale to jsem se splet protože nechala plechovku stát hned vedle na stole.

Já teď na sebe hodím něco v čem bysem se cítila pohodlně Forreste řekla Paní Hopewellová.

Myslel jsem si že v županu se přece musí cejtít pohodlně ažaž ale pak jsem si řek že mi do toho přece nic není.

Jistě madam povídám.

Říkejte mi prostě Alice prohlásila. Nesla se tak plavně až se jí ten župan vzadu vlnil.

Dřepěl jsem a civěl na tu KokaKolu a měl čím dál větší žízeň. Hrozně jsem toužil aby to byla Royal Crown nebo tak něco. A protože jsem si myslel že jí to určitě nějakou tu minutku potrvá šel jsem se mrknout do kuchyně. Teda takovou kuchyň jsem v životě neviděl! Byla větší než celej Curranovic barák a všude samý kachlíky a dřevo a nerez a světla zapuštěný do stropu. Nakouknul jsem do ledničky jestli tam nemaj nějakou jinou KokaKolu poněvač mě napadlo že tahle třeba bude zkažená. K mému překvapení tam těch pikslí bylo dobřejch padesát a tak jsem jednu hned otevřel a pořádně si loknul. Fuuuj! Musel jsem to na místě vyplivnout protože chutnala jak chcanky!

No vlastně abysem pravdu řek jako chcanky vlastně ne. Ať už chutnaj jak chtěj tohle bylo spíš jako terpentýn s vyškvařeným tukem ze slaniny a troškou cukrový vody s bublinkama. Napadlo mě jestli třeba Paní Hopewellovou někdo nenapálil a neprodal jí kdovíjakej sajrajt.

Pak se ve dveřích zjevila znova. Vidím Forreste že jste si našel další KokaKolu. Netušila jsem že máte takovou žizeň chudáčku. Ale počkejte přece já vám to aspoň naleju do sklenice. Na sobě měla takovou krat'oulinkou růžovou noční košilkou ve který jí bylo vidět úplně všecko a že teda bylo nač koukat a na nohou malinkatý chlupatý růžový papučky takže jsem si řek že se asi chystá do postele.

Octnul jsem se v pěkný bryndě. Vytáhla sklenici nablejskanou jak zrcadlo do který dala led a na něj nalila tu KokaKolu. Poslouchal jsem jak led ve skleničce praská a děsil se jak to všecko vypiju jenomže Paní Hopewellová řekla že bude hnedka zpátky poněvač se musí ještě trochu upravit.

Už jsem chtěl tu KokaKolu zas vylejt když mě napadlo jestli bysem ji nemoh trochu vylepšit. Třeba by pak chutnala líp. Vzpomněl jsem si jak jsem jednou na Univerzitě tak strašně toužil po citronádě že jsem ji doslova cejtíl na jazyku jenomže jsem neměl žádný limetky a protože mi máma poslala nějaký broskve udělal jsem si broskvonádu a to tak že jsem ty broskve propasíroval přes fusekli. Bylo to hrozný ale já si řek že třeba tu KokaKolu zachráním poněvač jazyk

jsem měl jako troud a přímo jsem umíral žízni. Moh jsem se sice napít vody jenomže jsem si umanol na KokaKolu.

Měli tam hrozně velké špajz ve kterým byly stovky různých dóziček a lahviček nejrůznějších tvarů a velikostí. Na jedny stálo římskej kmín a na další tabasko a na jiný estragonovej ocet. A byla tam ještě spousta dalších skleniček a flaštiček a krabiček. Vzal jsem nějakou olivovou voley protože jsem si myslel že by moh pachut' toho přepálenýho tuku malinko zjemnit a taky lahvičku s čokoládovou polevou jestli by kapánek nepřebila ten terpentýn. Na lince stála miska ve který jsem smíchal asi dvacet nebo třicet věcí do hromady a když jsem to všechno rozkvedlal prstem nalil jsem pár lžiček do sklenice s KokaKolou. Chvilku to bublalo a syčelo jako kdyby to mělo každou chvíli bouchnout ale čím víc jsem to s tím ledem rozmíchal tím to vypadalo líp a po chvíli to zas připomínalo KokaKolu.

To už jsem si připadal jako nějaký zlatokop na poušti upraženéj k smrti sluncem a tak jsem tu sklenici vyzunk. Tentokrát mi to do krku klouzalo docela dobře a i když to nebyla zrovna KokaKola aspoň to už nechutnalo jako chcanky. Abysem pravdu řekl šmakovalo mi to tak že jsem si nalil ještě jednu.

V té chvíli se do kuchyně vrátila Paní Hopewellová.

Tak co Forreste povídá jak vám chutná KokaKola?

Moc odpověděl jsem. Musím přiznat že si chci zrovna najejt znova. Nedáte si taky?

Á děkuju mockrát ale nechci.

A pročpak zajímal jsem se. Vy nemáte chuť?

To mám povídá ale na něco úplně jinýho. A šla si najejt asi půlku vysoký sklenice Džinu do kterýho si přidala trochu Pomerančovýho Džusu.

Víte řekla já se nikdy nepřestanu divit jak ten dryják může někdo pít. Tuhle novou KokaKolu vynalez totiž můj manžel. Řkaj tomu SuperKola.

Vážně divil jsem se. No jako ta vobyčejná to teda fakticky moc nechutná.

No to mi povídejte milánku. V životě jsem nepila něco tak příšernýho. Chutná to tak nějak já vážně nevím jako terpentýn nebo co.

No jo souhlasil jsem to je fakt.

Na tuhle kravinu přišel manželův šéf z firmy KokaKola v Atlantě. SuperKola. Velký kulový. Pořád zkoušej jestli by nevykoumali něco aby se to víc prodávalo. Ale pokud jde vo mě je to akorát pěkněj pobljón.

No to jo.

Jasně. Vy jste náhodou první člověk co vypil plnou sklenici a nebylo mu z toho blivno. Víte manžel je u KokaKoly Viceprezidentem pro výzkum a vývoj. Pěkněj výzkum a vývoj jakbysmet no to mě teda podrž!

Ale když se to dodělá tak to zas tak strašný není povídám. Chce to než trochu doladit.

Vopravdu? Ale co já se budu starat. Podívejte já jsem vás nepozvala dál abysme si tu vykládali o přpitomělejch nápadech mýho manžela. Já vod vás koupila tu zatracenou encyklopédii nebo co to vlastně je a teď je řada na vás. Měla jsem na odpoledne vobjednanýho maséra jenomže se neukázal. Víte jak se masírujou záda?

Co?

Záda. Znáte to já si lehnu a vy mi namasírujete záda. Když jste tak vysazenej na studnici světovýho poznání tak byste moh vědět jak se masírujou záda ne? To přece musí znát i úplnej blbec.

To jo ale...

Hele milánku prohlásila vem si tu zatracenou KokaKolu a pojď hezky se mnou.

Zavedla mě do takovýho pokoje kde byly po stěnách samý zrdcadla a uprostřed na stupínku obrovská postel. Z reproduktorů ve stropě hrála muzika a vedle postele byl na podstavci velikej čínskej gong.

Paní Hopewellová ze sebe shodila papučky a košilku skočila do postele lehla si na břicho a zakryla si zadek ručníkem. Já se sice snažil nekoukat jenomže to bylo dost těžký skrz ty zrdcadla co tam všude visely.

A je to řekla. Tak se dej do díla.

Sednul jsem si k ní a začal jí třít záda. Paní Hopewellová slabounce hekala a čím víc jsem ji masíroval tím přidávala na hlase. Níž! Níž! Nařídila mi. Tak jsem poslech a čím níž jsem se propracovával tím jsem byl skleslejší. Tohle už vážně začínalo bejt trapný. Přiblížil jsem se už k hornímu okraji ručníku a Paní Hopewellová začala úplně supět až se nakonec protáhla a bouchla do gongu! Celá místnost se rozklepala až se zdálo že všechny zrdcadla popraskaj a spadnou.

Pojď Forreste zasténala.

Kam chcete jít zeptal jsem se.

Vem si mě zaječela. Ted' hned!

Vzpomněl jsem si na Jenny a všelicos jinýho a Paní Hopewellová po mně chňapala a svíjela se a supěla až se mi to celý nějak začalo vymykat z rukou ale pak se najednou z ničeho nic dveře do toho zrdcadlovýho pokoje rozlítly a v nich se objevil mužiček ve vobleku a kravatě a brejličkách s drátěnou obroučkou kterej vypadal tak trochu jako nácek.

Alice zahulákal. Já myslím že to mám! Kdybysme do toho vrazili trochu ocelovejch špon přestane to chutnat jako ten příšernej terpentýn!

Ježíšikriste Alfrede zaječela Paní Hopewellová. Co děláš v tuhle hodinu doma? Posadila se a snažila se zakrejt ručníkem aby vypadala víc prezentábl.

Mý lidi z výzkumu na to konečně kápli prohlásil chlápek.

Kápli? A na co chtěla vědět Paní Hopewellová.

Na SuperKolu odpověděl a hrnul se dál jako kdybysem tam ani nebyl. Myslím že už jsme přišli na to jak to lidi budou konzumovat.

Ach proboha živýho Alfrede. Kdo by ten hnus pil? Paní Hopewellová vypadala jako kdyby se chtěla každou chvíli rozbrečet. Neměla než jeden ručník kterým se pokoušela zakrejt nahoře i dole. Moc jí to nešlo tak sebrala košilku jenomže jak po ní šmátl tak jí ten ručník spadnul. Zasejc jsem se snažil nekoukat ale byly jí plný zrdcadla.

To už si mě ten chlápek co se zřejmě jmenoval Alfred konečně všimnul.  
Vy jste masér povídá.  
Tak nějak odpověděl jsem.  
To je vaše KokaKola?  
Jo.  
A vy to pijete?  
Mhm.  
A nekulíte mě?  
Zavrtěl jsem hlavou. Nevěděl jsem co bych měl říct když to byl jeho vynález.  
A vám to nepřipadá děsný? Voči měl vyvalený navrch hlavy.  
Už ne. Kapánek jsem si to přichutil.  
Přichutil? A jak?  
Vrazil jsem do toho pár věci co jsem našel v kuchyni.  
A můžete mi je ukázat povídá. Vzal sklenici do ruky a podržel ji proti světlu jako když člověk v laboratoři prohlíží nějaký sajt ve zkuševce. Pak si zkusmo cucnul a trochu se mu protočily panenky. Zašilhal po mně pak po paní Hopewellové a na konec si přihnul ještě jednou a pořádně.  
Panebože vydechnul. To vůbec není špatný!  
Znova se napil a ve tváři se mu objevil stejně užaslej výraz jako kdyby zahlídl nějaký zjevení nebo tak.  
Vy jste to dokázal zaječel. Jak jste tomu hergot dal ten šmak?  
Přidal jsem tam pár věci ze špajzu opakuju.  
Vy? Masér?  
No masér to zrovna není ozvala se Paní Hopewellová.  
Ne? A co teda?  
Prodávám encyklopédie objasnil jsem mu.  
Encyklopédie podivil se Alfred. Hm. A co tu teda děláte? A s mou manželkou?  
To by bylo dost dlouhý vysvětlování odpověděl jsem.  
No na tom teď nezáleží prohlásil. K tomu se ještě dostanem. Momentálně mě zajímá co jste proved s tou KokaKolou!  
Tak ven s tím! Proboha já to potřebuju vědět!  
Já vlastně ani nevím povídám. Víte ten šmak nebyl nic moc tak jsem si myslel že by snesla trochu vylepšit.  
Nic moc? Proboha chutnala jako chcanky vy idijote! Copak myslíte že to nevím? A vy jste z toho udělal něco co se dá jakžtakž pít! Máte vůbec šajna jakou má ten nápad cenu? Milijóny! Milijardy! No tak snažte si vzpomenout! Co jste tam vlastně dal eh... jak že se to vlastně jmenujete?  
Gump povídám. Forrest Gump.  
Tak dobře Gump dejte se do toho! Nijak nespěchejte a hlavně to dělejte přesně jako předtím. Ukažte mi co jste do toho vrazil.  
Tak jsem to udělal akorát že jsem si nepamatoval úplně všechno. Sebral jsem pár těch flašiček a skleniček a tak a zkusil jsem to zopakovat jenomže pořád to nějak nebylo to pravý. Zkoušeli jsme to znova a znova snad padesátkrát až už byla půlnoc dávno pryč ale Alfred to pokaždý akorát vyplivnul do výlevky a řek že to není jako ta první várka. Paní Hopewellová mezitím už zdolávala dvacátý Džin s Pomerančovým Džusem.  
Vy blbci řekla nám jednou. Tyhle patoky přece nikdy nemůžou bejt k ničemu. A proč si všichni nevlezem do postele co to udělá?  
Drž zobák Alice zasyčel Alfred. Copak nechápeš že tohle je moje životní šance?  
O tý jsem právě mluvila odsekla Paní Hopewellová vodošla zpátky do toho zrcadlového pokoje a začala mlátit do gongu. Na konec se Alfred s hlavou v dlaních opřel vo ledničku.  
Gump zavzdychal to je hrůza. Pomoh jste mi z beznaděje neúspěchu a teď jste mě tam hodil zpátky. Ale já se ještě nevzdávám! Zavolám policii a nechám tuhle kuchyň zapečetit. A zejtra sem naženu veškerej personál z výzkumu aby zabalili všechno co jste do toho myslitelně moh dát a odvezem to do Atlanty.  
Do Atlanty?  
No to si sakra pište Gump. A jako největší cennost tam odvezem vás!  
Mě podivil jsem se.  
Sakra Gump koho jinýho? Hezky nastoupíte do naší laborky v Atlantě a tam to vykoumáte. Jen si to zkuste představit Gump. Dneska Atlanta zejtra celej svět!  
Když jsem vodjížděl Paní Hopewellová se na mě z okna usmívala ale když jsem si to tak všechno v hlavě srovnal došel jsem k názoru že mě asi čekaj pěkný trable.

3

Když jsem se té noci vrátil k Paní Curranové zavolaal jsem Slimovi do motelu že už žádný encyklopédie lidem do domu dodávat nebudu.

Teda Gump tak tohle má bejt vděčnost za mou dobrotu? Takhle mi vrazit nůž do zad! Ale dobře mi tak když jsem tak blbej ječel naštvane. Pak mě počastoval ještě dalšíma podobnejma krávovinama a na konec zavěsil. Aspoň jsem to měl za sebou.

Když jsem skončil malej Forrest v ložnici už samozřejmě dávno spal a Paní Curranová se mě zeptala co se vlastně stalo. Pověděl jsem jí že s encyklopédijama končím a jedu do Atlanty pomáhat Alfredovi dělat tu novou KokaKolu což musím poněvač je v tom spousta prachů a malej Forrest potřebuje mít něco našetřeno do foroty. Paní Curranová mi dala

za pravdu akorát řekla že než pojedu měl bysem si s Forrestem promluvit a vysvětlit mu kdo vlastně jsem když mu máma s tátou umřeli. Zeptal jsem se jí jestli by nebylo lepší kdyby mu to všechno pověděla sama ale řekla že ne.

V životě každého člověka nastane jednou chvíle Forreste kdy musí vzít odpovědnost do vlastních rukou a ta chvíle teď přišla. Nebude to možná lehký ale udělat to musíš. A musíš mu to vyložit správně protože podle toho si ten malej udělá vobrázek na celý život.

Věděl jsem že má pravdu ale stejně jsem z toho žádnou velkou radost neměl.

Druhej den jsem hned brzo ráno vstal Paní Curranová mi udělala ovesný vločky a pomohla sbalit. Alfred říkal že pro mě přijede přesně v devět takže jsem měl nejvyšší čas to s malým Forrestem vyfídit. Když se nasnídal zavolaal jsem si ho na verandu.

Musím teď na nějaký čas odjet povídám ale nejdřív bysem ti chtěl říct pár věcí.

Jako co zeptal se.

No na příklad že budu pryč dlouho a ty nesmíš Paní Curranovou zlobit až tu nebudu.

Já jsem pořád hodnej dyť je to moje babička odpověděl malej Forrest.

A chci aby ses ve škole hezky učil a vyhejbal se průšvihům víš.

Trochu se zamračil a věnoval mi takovej vzlaštní pohled.

Hele ale ty přece nejseš můj táta. Tak pročpak mi to všechno vykládáš?

No asi protože je to nutný. Já totiž náhodou tvůj táta jsem.

To teda nejseš vykřiknul. Můj táta leží doma nemocnej a hned jak se uzdraví tak si pro mě přijede.

A musím ti povědět ještě něco pokračoval jsem. Tvůj táta se už neuzdraví Forreste. Víš vlastně je teďka tam co tvoje máma.

To není pravda protestoval Forrest. Babička říká že si pro mě brzo přijede. Co nevidět!

Jenomže babička se mejlí povídám. Víš von skutečně onemocněl jenomže se už neuzdravil a tak se teď vo tebe budu starat já.

Ty? To není pravda! Můj táta se náhodou brzo objeví!

Forreste povídám mu teď mě dobře poslouvej. Já jsem ti to nechtěl říkat ale musím. Víš tvůj vopravdovej táta jsem já. Řekla mi to jednou tvoje máma. Jenomže ty jsi tenkrát žil s ní a s tátou kdežto já jsem... no prostě byl jsem něco jako vandrák a tak bylo lepší abys zůstal u nich. Jenomže teď tu nejsou a musím se vo tebe starat já.

Jseš lhář ječel a začal do mě bušit těma svejma malejma pěstičkama. Na konec se rozbřečel. Já věděl že to přijde a bylo to taky vůbec po prvý co jsem ho viděl bulit ale říkal jsem si že to tak bude lepší i když mi bylo jasné že to stejně pořád nechápe. Ale žádnou radost jsem z toho neměl.

Forrest mluví pravdu synku přisadila si Paní Curranová která celou tu dobu stála ve dveřích. Vyšla na verandu a posadila si kluka na klín.

Já ti to nechtěla říkat sama a tak jsem počkala až to udělá tadyhle Forrest. Měla jsem ti to povědět ale nedokázala jsem to.

To není pravda! To není pravda začal zase křičet a kopat a brečet. Lžete! Oba jste lháři!

V tý chvíli před barákem zastavila velká černá limuzína ze který vystoupil Alfred a mával na mě ať už jdu. Na zadním sedadle jsem viděl culit se Paní Hopewellovou.

Tak jsem vzal bágel sešel na chodník k autu a za zády jsem slyšel jak malej Forrest huláká lháři lháři lháři! Říkal jsem si že jestli Paní Curranová měla na mysli tohle když mi tvrdila že si malej Forrest udělá vobrázek na celý život tak doufám že se spletla.

Takže jsme odjeli do Atlanty a Paní Hopewellová mi cestou pořád šahala na nohy a podobně zatímco Alfred štuoval nějaký knihy a lejstra a knihy a věčně si pro sebe něco mumlal. Když jsme přijeli na podnikový ředitelství KokaKoly čekala tam na nás fůra lidí a hned jak jsem vylez z auta všichni mi začali potřásat rukou a plácát mě po zádech.

Odvedli mě takovou dlouhou chodbou ke dveřím s tabulkama EXPERIMENTÁLNÍ VÝVOJOVÁ LABORATOŘ a PŘÍSNĚ TAJNÉ a NEZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN! Když jsem se vevnitř porozhlídl málem mě museli vomejvat protože to tam vypadalo nemlich jak v kuchyni Paní Hopewellovy včetně namazanejch sklenic ze kterejch jsem pil tu KokaKolu.

Všechno je tu přesně jako v Mobile Gump povídá Alfred. Chcem po tobě jenom abys dělal přesně to cos dělal když sis dochucoval tu KokaKolu. Zrekonstruuj to přesně krok za krokem a snaž se vzpomenout protože na tom může záviset bytí a nebytí celý firmy!

Připadlo mi trochu nefér že to hází na hrb mně. Konec konců já si akorát chtěl udělat něco co by bylo aspoň trochu k pití. Jenomže mě navlíkli do bílýho pláště že jsem vypadal jak nějaký šilenej vědátor z hororovýho filmu a musel jsem začít experimentýrovat. Nejdřív jsem vzal plechovku tý SuperKoly nalil ji do sklenic a přidal led. Pak jsem se napil přesně jako u Paní Hopewellovy a zas to chutnalo jak chcanky.

Tak jsem šel do špajzu kde bylo na policích plno těch flašiček a skleniček. Abysem pravdu řek já už si ani nepamatoval co všechno jsem do toho dával aby to mělo trochu lepší šmak ale pustil jsem se do práce a začal všechny ty sajrajty míchat. A za zadkem mi věčně stáli aspoň čtyři maníci co si dělali poznámky o všem na co jsem šáh.

Nejdřív jsem vzal pár hřebíčků a trošku vinnýho kamene v prášku. Pak jsem do toho vrazil taky šumák a směs na nakládání masa a sůl s příchutí sejra co se dává na praženou kukuřici a přidal jsem taky trochu třtinový melasy a pár rakůvek. Potom jsem vovevřel pikslu fazolí s čili omáčkou sebral trochu tý oranžový mastnoty co je vždycky nahoře a přidal to tam taky. Navrch jsem tam ještě přisypal trochu prášku do pečiva.

Na konec jsem to všechno zakvedlal prstem přesně jako u Paní Hopewellovy a zunknul si. Všichni mě pozorovali s očima navrch hlavy. Trošku jsem to poválel po patře a pak jsem řek jediný co mi přišlo na jazyk. Fúúúúj!

Co je chtěl vědět nějaký maník.

Copak nevidíš že mu to nešmakuje ozval se druhý.

Hele dejte mi vochutnat dožadoval se Alfred.

Trošku usrk a vyplivnul to na podlahu. Ježíšikriste! Dyt' to chutá ještě hůř než ten dryják co jsme namíchali sami!

Pane Hopewell povídá jeden chlápek vy jste to vyplivnul na podlahu jenomže tadyhle Gump do výlevky. Tohle u mě není žádný experiment za přísně řízených podmínek!

No dobře prohlásil Alfred kleknul si na zem a utřel tu SuperKolu kapesníkem. Ale mně stejně nepřipadá důležitý kam to vypliv. Hlavně se musíme pustit znova do práce Gump.

A taky že jo. Fachčili jsme na tom celý den a ještě pěkně dlouho do noci. Na konec jsem z toho všeho už byl tak tumpachovej že jsem tam nasypal půl lžíce obyčejný soli místo špetky česnekový o který jsem si myslel že by mohla trochu přebít ten terpentýnovej šmak a když jsem se pak napil myslel jsem že to bude moje smrt. Připadal jsem si jako trosečník v záchranném člunu co chlemtá mořskou vodu. Na konec Alfred prohlásil no nic já myslím že pro dnešek by to mohlo stačit. Ale hned ráno se jde znova na věc že jo Gump?

No jo vzdychnul jsem ale napadlo mě jestli v tomhle případě není veškerá snaha marná.

Celý druhý den a pak celý dlouhý tejdny a měsíce jsem nedělal nic než se pokoušel dát tý SuperKole nějakou chuť ale pořád mi to nešlo. Zkoušel jsem kajenskej pepř i španělskej šafrán a francouzskej vanilkovej extrakt. Experimentýroval jsem s římským knínem a potravinářským barvivem i novým kořením a dokonce i s glutamanem. Maníci co mi stáli za zadkem už počmárali dobřejch pět set notesů a všichni si už lezli na nervy. V noci jsem pokaždý jel do hotelu kde jsem měl takový veliký apartmá a tam na mě čekala Paní Hopewellová a na sobě neměla prakticky ani nitku. Párkrát si poručila ať jí namasíruju záda ale když to chtěla i zepředu tak to už jsem si řek že vocamcad' až pocamcad'.

Začínalo mi docházet že celá tahle záležitost je pěkný šmė. Měl jsem sice kde bydlet a co jíst ale pořád jsem ještě neviděl žádný prachy a proto jsem tam přece byl poněvač jsem potřeboval zabezpečit malýho Forresta. Jednou takhle v noci ležím v posteli a jak tak přemýšlím co budu dělat vzpomněl jsem si na Jenny a na ty starý dobrý časy a najednou jsem před sebou uviděl její obličej přesně jako tenkrát na hřbitově.

Tak co ty bambulo povídá. To ti to ještě pořád nedošlo?

Jako co chtěl jsem vědět.

Že ať děláš co děláš žádný šmak tomu stejně nikdy nedodáš. Tenkrát na poprvý to byla prostě klika no.

Jenže co mám dělat zeptal jsem se.

Nechat toho! Praštit s tím! Najdi si nějakou opravdovou práci a nezkoušej dělat až do smrti něco co stejně není možný!

Ale to nejde odporoval jsem. Ty lidi se mnou počítají. Tvrděj že jsem jedinej kdo může firmu KokaKola zachránit před bankrotem.

Vykašli se na ně Forreste. Na tobě jim přece vůbec nezáleží. Každýmu jde akorát vo to jak si udržet flek a ty jseš ten blbec co jim v tom má pomoci.

Tak dík. Asi máš pravdu. Většinou jsi ji měla.

Pak zmizela a já zůstal zase sám.

Ráno jsem hned za kuropění vstal protože pro mě přijel Alfred. Když jsme dorazili do té experimentální kuchyně začal jsem dělat jako že tý SuperKole dávám nějakou chuť. Asi tak v polovině šichty jsem zas namíchal nějaký sajrajt ale když jsem se toho napil neřek jsem ani Fuj ani nic nevyplivnul ale zazubil se a vzdychnul Aááá a cvaknul si ještě jednou.

Co se stalo zahalekal jeden maník. Vono mu to chutná!

Myslím že jsem na to káp povídám.

Chvála Bohu na výsostech vykřiknul radostně Alfred a praštil se do čela.

Dejte to sem zajčel další laborant. Usrknul a poválel to po jazyku.

Poslyšte to vůbec není špatný prohlásil.

Já chci taky žebat Alfred. Přihnul si a ve tváři se mu objevil takovej vzláštní výraz jako kdyby zažil něco fakt neobyčejnýho.

Aáááá vzdychnul na konec. Je to báječný!

Já taky já taky škemral někdo další.

Nic takovýho sakra prohlásil Alfred. Musíme ten dryják schovat na chemickou analýzu! Obsah tý sklenice má cenu miliard! Slyšíte? Miliard! Vyběhnul ven aby zavolał dva ozbrojený strážný a nařídil jim ať tu skleničku se SuperKolou odnesou do trezoru a položej za ni třeba i život.

Gump tys na to kápnul řičel a mlátil se pěstí do kolena. V obličejí byl jak červená řípa. Ostatní laboranti se popadli za ruce začali vejskat a tancovat kolo kolo mlýnský. Brzo se dveře experimentální kuchyně rozletěly a v nich se objevil vysokej šedovlasej pán v tmavomodrým obleku co vypadal hrozně distingvovaně.

Co se to tu děje chtěl vědět.

Podalil se nám zázrak pane vykřiknul Alfred.

Tak tohle je Prezident firmy KokaKola a ty mu běž potřást rukou Gump.

Jakej zázrak zeptal se ten pán.

Gump zařídil že naše SuperKola se dá pít prohlásil Alfred.

Vážně? A jak jste to dokázal dožadoval se pán.

Já nevím povídám. Asi klika.

Po několika dnech uspořádala firma KokaKola na říditelství v Atlantě velkou ochutnávku na kterou pozvala asi tak pět tisíc novinářů a taky politiků a všelijakých celebrit a akcionářů i jinejch veledůležitých osobností a k tomu dokonce asi tak pět set školních děcek z celého města. Venku křižovaly oblohu kužele velikejch reflektorů a ten kdo neměl pozvánku postával za nataženěma provazama a mával na ty vevnitř. Většina hostů byla ve smokingu nebo večerní róbě a všichni se mleli na fleku a vedli řeči ale pak se na jednou na takovým pódiu rozhrnula opona a tam jsem stál já a Alfred s Paní Hopewellovou a taky Prezident firmy KokaKola.

Dámy a pánové začal slavnostním hlasem chtít bych učinit zásadní prohlášení. Všichni ztichli jako pěna a koukali se na nás.

Firma KokaKola s hrdostí uvádí na trh výrobek který dá našemu podniku nový impuls. Jak všichni víte existuje už sedm desetiletí a za celou tu dobu jsme původní recepturu ani jednou nezměnili protože jsme si říkali že KokaKola chutná každému. Jenomže nesmíme zapomínat že osmdesátá léta jsou obdobím změn. A změně se nevyhne nikdo. Například taková firma General Motors podobné zásadní proměny prodělává každý třetí nebo čtvrtý rok. Taky politici se jednou za čas mění. I vy si párkrát do roka vyměníte šaty...

Tahle poslední poznámka se setkala s temným mručením obecenstva.

Chtěl jsem říct pokračoval Prezident že návrháři taky pravidelně obměňují módu a podívejte co jim to vynese!

Odměl se aby dal svým slovům patřičnou váhu a pak pokračoval.

Takže naše firma se rozhodla starý a časem prověřený recept na KokaKolu zahodit a přijít s něčím novým. Ten báječný inovovaný výrobek jsme nazvali SuperKola a musíme za něj poděkovat tady našemu mladému geniálnímu vědci Forrestu Gumpovi! V tuto chvíli vám už ke stolům roznášejí láhve a plechovky se SuperKolou ale než si na ní začnete pochutnávat myslím že bychom si měli vychutnat několik slov z úst jejího vynálezce. Dámy a pánové Forrest Gump!

Odved mě k mikrofonu a já z toho byl tak zdecimovanej a vyjukanej že se mi začalo chtít močit ale řek jsem si že tentokrát vo tom budu mlčet. Tak blbej jsem už nebyl. Akorát jsem zadrmolil že jako doufám jak si všichni pošmáknou a ustoupil jsem stranou.

Výborně výkřik Prezident když potlesk utichnul. Ať vám všem chutná!

Z hlediště bylo slyšet syčení otvíranejch láhví a plechovek a všichni se napili. Ze začátku se ozejvalo jen Óóóóh a Aááááh a pár lidí po sobě pokukovalo a pokyvovalo hlavama ale pak jedno z těch děcek co taky pozvali vykřiklo Fúúúj to je hroznej blívajs a vyplivlo to na zem. Ostatní děcka jeho příkladu následovaly a za chvíli už každé nedělal nic jinýho než že plival dával a nadával. Některý lidi to prskali dokonce jeden po druhým což nadělalo pěknou paseku a na jednou se strhla nějaká rvačka nebo co. Brzo na nás lidi začali ty plechovky i flašky SuperKoly házet a šermovat pěstma a taky se navzájem kopali škrtili a převraceli stoly a tak. Několika dámám roztrhli šaty a ty se s ječením rozběhly do tmy. Kamery vrčely a televizní štáby točily jak šílený. Já a Prezident firmy a Alfred s Paní Hopewellovou jsme tam jenom stáli na pódiu a celí vydřený uhejbali lahvím a pikslám. Někdo hulákal zavolejte policiji ale co jsem viděl policajty nebylo zapotřebí volat protože se do toho už dávno vložili i bez říkání.

Po nějaký chvíli se rvačka rozšířila až na ulici a bylo slyšet sirény a podobně. Prezident firmy a já s Alfredem a Paní Hopewellovou jsme se pokoušeli vytratit jenomže jsme se do ty skrumáže zapletli a netrvalo dlouho a Paní Hopewellová taky skončila bez šatů. Byli jsme celí ulepený od SuperKoly a ořechovejch košíčků a žloutkovejch věnečků který firma tak vtípně k tomu svému novému pobližnou servírovala. Někdo křičel že atlantskej Starosta vyhlásil ve městě z důvodu pouličních bouří stanný právo a než se všechno zase uklidnilo byly veškerý výlohy na Peachtree Street vysklený a většina krámů vyrabovaná a na scénu nastupovali žháři který taky nechtěli přijít zkrátka.

Všichni jsme stáli pod markýzou před říditelstvím firmy KokaKola a pak mě někdo poznal a zařval támhle je a než jsem se nadál začala mě pronásledovat asi tisícovka lidí včetně Prezidenta firmy a Alfreda a dokonce i Paní Hopewellové která na sobě neměla než kalhotky! Tady nebylo vo čem dumat a tak jsem vyrazil jak nejrychlejc jsem doved. Přeběh jsem přes dálnici a když jsem se pustil do kopce k vedlejší silnici litaly mi kolem hlavy flašky a kameny. Připadal jsem si už zas jako kdysi. A i když jsem tomu davu zdrhnul poněvač utíkat to je něco co umím na světě nejlíp stejně vám řeknu že jsem měl nahnáno ažaž.

Brzo jsem se voctnul na nějaký okresce která vedla kdovíkam ale pak se objevil párek reflektorů a já zvednul ruku a začal stopovat. Světla u mě zarazily a ukázalo se že je to malej nákladáček. Zeptal jsem se řidiče kam jede a von že na sever do Západní Virginie ale jestli prej chci svést tak musím na horu na korbu protože v kabině má pasažéra. Kouknu dovnitř a pání jestli se tam nerozvalovala velká svině která vážila dobrý dva metráky a jenom chrochtala a funěla.

Tohle je pravá nefalšovaná polskočínská prasnice s rodokmenem řek ten chlápek. Jmenuje se Gertruda a jednou na ní zbohatnu takže ji vozím hezky v kabině na sedadle. Ale ty si klidně vlez dozadu. Tam na korbě jsou jenom vobyčejný svině. Možná že tě budou chtít trochu porochňat ale jinač jsou hodný.

Tak jsem si vlez dozadu a jeli jme. Na korbě se mnou bylo eště asi deset dalších prasat který chvíli kvičely a pištěly a chrochtaly ale pak se zase uložily a já se moh taky natáhnout. Brzo začalo pršet a tak mě napadlo že život není pořád jenom samý sluníčko.

Za svítání jsme zarazili u jednoho bistra a šofér vylez a šel se podívat dozadu.

Tak co povídá jak se ti spalo?

Docela dobře řek jsem. Zalehla mě sice nějaká svině co byla aspoň dvakrát tak velká jako já ale aspoň mi bylo teplo. Skočíme si na kafe a něco k snědku řek řidič. Mimo chodem já jsem nějaký McGivver.

Před bistroem byl stojan s atlantskejma novinama. Titulek na první stránce tučným písmem hlásal SLABOMYSLNÝ

## VYNÁLEZCE PŮVODCEM POULIČNÍCH BOUŘÍ

Pod ním stálo

Někdejší prodejce encyklopedií z Alabamy, jenž se vydával za autora, nové receptury pro firmu KokaKola, se včera stal příčinou jedné z nejhorších pouličních bouří v celé dosavadní historii Atlanty, když v přítomnosti několika tisícovek nejprominentnějších občanů města došlo k odhalení jeho podvodu.

Incident propukl zhruba v sedm hodin večer, když prezident firmy KokaKola přítomným hostům představil potulného všeušměla a prodejce nekvalitních referenčních příruček Forresta Gumpa jako vynálezce nové receptury nejoblíbenějšího nápoje Ameriky.

Svědkové tvrdí, že výtvar vyvolal po předložení bouřlivou reakci u všech přítomných, mezi nimiž nechyběl ani starosta města a členové městské rady s manželkami, jakož i předsedové správních rad nejrozličnějších podniků.

Privolaní policisté rozzuřený dav později charakterizovali jako nezvládnutelný a potvrdili, že i nejvýše postavení atlantští občané byli vystaveni nízkým ústrkům, mezi něž patřilo i ničení večerních dámských toalet, fyzické inzultace a házení nejrozličnějších předmětů.

Rvačka se poté přenesla ven, kde se z ní vyvinula regulérní pouliční bouře, jež značně zdevastovala luxusní střed města. Jeden z našich prominentních informátorů z atlantských nejvyšších kruhů, který si nepřál být jmenován, nám sdělil: "Byl to největší maglajz od dob, kdy ve čtyřiašedesátém někdejší guvernér Lester Maddox rozdával lidem topůrka k sekerám, aby zabránili občanům černé pleti v přístupu do jeho restaurace."

O současném pobytu pana Gumpa, jenž celý masakr vyprovokoval a brzy poté se vzdalil ze scény, není nic známo. Podle některých zdrojů Gump, kterému je dnes kolem čtyřiceti let, býval kdysi hráčem fotbalového mužstva Alabamské univerzity.

Zástupce trenéra fotbalového týmu Georgijské techniky, který si přál zůstat v anonymitě, nám o Gumpovi sdělil: "Jo, tak na toho si vzpomínám moc dobře. Rozumu teda moc nepobral, ale zdrhat ten hajzlík uměl jako zajíc."

Policie po Gumpovi vyhlásila celostátní pátrání a Generální ředitelství firmy KokaKola, které má v našem městě své sídlo, na jeho dopadení ať už živého či mrtvého vypsalo odměnu jeden milion dolarů...

Ty noviny jsem schoval a šel do bistra kde jsem se posadil a Pan McGivver mi začal vykládat jak v Západní Virginii podniká v zemědělství.

Zatím jsem to pořád správně nerozjel povidá ale jednou budu největší chovatel prasat na celém světě.

Vážně podivil jsem se. No to je fajn.

Fajn? Hovno fajn Gump. Tohle je špinavěj smradlavěj zahnojenej kšeft ale jsou v tom prachy a ty nesmrďej. Je z toho pěkněj vejvar. Člověk halt musí bejt pružnej. Samotný čuňata moc práce nevyžadujou ale jsou tu jiný problémy se kterejma se člověk musí potýkat.

Na příklad jaký zajímal jsem se.

No na příklad lidi z Coalville což je hornický městečko kde mám tu farmu si věčně stěžujou na smrad. Já teda přiznávám že prasata zrovna nevoněj ale přece se z toho neposeru Gump. Kšeft je kšeft. Já mám tisíc čuníků co celej den akorát žerou a serou. Bodejť by z toho nebyl smrad. Ale když jsem si na něj zvyknul já proč by si nemohlo zvyknout celý město?

Eště chvílku řečnil a vykládal o tý svý prasečárně a pak se začal vyptávat na mě.

Poslyš zeptal se a nebyls náhodou zamotaněj v tý rvačce v Atlantě? Vypadá to že se tam včera strhla pěkná mela.

Tak úplně ne řek jsem nejistě což byla trochu lež ale vo tom jsem se zrovna do debaty pouštět nechtěl.

A kampak máš namířeno zajímal se Pan McGivver.

Nemám poněti povidám. Musím si někde sehnat nějakěj flek.

A co ty máš vlastně za obor Gump chtěl vědět.

No dalo by se říct že jsem už v životě dělal nejrozličnější věci vytácel jsem se. Teď se momentálně musím postavit na vlastní nohy.

A proč bys to teda nemohl zkusit nějakěj čas u mě? Na farmě je pořád co dělat.

Tak jsem s ním jel.

4

Během dalších asi dvou let jsem se toho vo prasatech naučil víc než je člověku zdrávo.

Pan McGivver jich pěstoval neskutečný množství. Měl velký polskočinský a čistokrevný hampshirský, mangalitzký, durocký, berkshirský, tanmworthský a cheshirský. Kromě toho choval dokonce i pár ovcí merino který teda vypadaly dost vzácně ale tvrdil že si je drží poněvač jsou hezčí na koukání.

Brzo jsem pochopil že moje práce vlastně vobnáší prakticky všechno. Ráno a večer jsem krmil čuníky. Pak jsem mezi nima chodil s lopatou a seškrabával co nejvíc prasečí kejdy kterou Pan McGivver prodával farmářům jako hnojivo na pole. Taky jsem spravoval vohrady a udržoval v pořádku stodolu. Asi tak jednou za měsíc jsem na nákladák naložil všecky prasata co chtěl Pan McGivver prodat a vodvez je na trh do Wheelingu nebo jinam.

Když jsem se jednou takhle vracel z prasečího trhu dostal jsem senzační nápad. Jel jsem zrovna kolem veliký vojenský základny a napadlo mě že se tam přece vyhazuje spousta jídla který tak přijde úplně nazmar. To víte když já sloužil v Armádě byl jsem věčně v nějakým srabu a musel se živit káděčkama ale z jídelny se vždycky vyhazovala řůza zbytků a teď mi najednou přišlo že by se tím daly krmít prasata. Krmný směsi byly drahý a Pan McGivver říkal že právě proto nemůž prasečárnu rozjet jak by chtěl.

A tak jsem se stavil na velitelství že chci mluvit s Hlavním Provijant'ákem. Zavedli mě do takovýho kamrlíku a kdo tam v tý kanceláři nesedí za stolem jako velkej černoch a když se votočí koukám že je to Seržant Krantz náš roťák z Vietnamu. Jak mě zblejsknul vyskočil málem až do stropu.

Ježíšikriste! Jseš to ty Gump? Co tady sakra děláš?

Když jsem mu to všechno vyličil začal se smát až se za břicho popadal.

Prasečkář! Proboha živýho člověk kterej má za sebou takovou kariéru včetně kongresový medaile za statečnost a vůbec Gump dyť z tebe měl bejt už Generál nebo aspoň Vrchní Seržant jako já. Zbytky z jídelny pro prasata! Ale vlastně proč ne? Hele Gump s tím budeš muset za výkonným z kuchyně. Řekni že mu vzkazuju ať ti dá odpadků co budeš chtít. Pak jsme probrali starý časy a jaký to bylo ve válce a taky Bubbu a Poručíka Dana i další kluky Já mu vypověděl jak jsem byl v Číně hrát pimpong a jak jsem se dal k NASA za astronauta a pak jsem měl tu krevetárnu a hrál fotbal za Neworleánský Svatý. Krantz říkal že se mu to moc nezdá ale že prej hergot co naděláme každej jsme nějakej. Sám se prej upsal do Armády na třicet štráfů a až prej půjde do penze votevře si hospodu kam nebude mít přístup žádněj civil dokonce ani Pan Prezident ne. Na konec mě poplácal po rameni a já šel po svejch a když jsem se vrátil na farmu s nákladem odpadků Pan McGivver byl radostí bez sebe.

Sakra Gump zařval tohle je ten nejbáječnejší nápad co jsem kdy slyšel! Že jsem na to nepřišel sám! S těma armádníma zbytkama můžem podnik za pár měsíců rozšířit na dvojnásobnou nebo čtyřnásobnou velikost!

Byl tak nadšený že mi zved plat vo padesát centů na hodinu a v neděli mi dal volno. Takže jsem teď měl čas a začal se trošku porozhlížet kolem. Městečko Coalville byla pěkná díra. Žilo tam než pár tisíc lidí ale spousta byla bez práce poněvač tu uhelnou sloj kvůli který to tam celý vzniklo už vyrabovali. Z dolu zbyla akorát velká jáma v kopci nad městem kudy se lezlo dovnitř a většina havířů jen posedávala na náměstí před budovou soudu a hrála dámu. Bylo tam taky takový bistro kde se říkalo U Etty kam některý starý horníci chodili na kafe a já někdy sedával s nima a poslouchal jak se bavěj vo dobách kdy se v dole eště fárlo. Po pravdě řečeno já se zas tak moc nebavil ale pořád to bylo lepší než třet věčně uvázaněj v prasečárně.

Mezitím jsem dostal na starost abysem zorganizoval svoz. Nejdřív se musely oddělit zbytky vod skutečnejch odpadků jako třeba ubrousků a krabic a plechovek. Seržant Krantz ale přišel jak na to. Zařídil aby kuchyňská směna v každejch kasárnách třídila zbytky do popelnic označenejch JEDLÉ ODPADKY a NEJEDLÉ ODPADKY. Fungovalo to docela dobře dokud jednou na základně neudělali den votevřenejch dveří a rodiče některejch vojáků se začali starat co to kluci vlastně dostávají k jídlu a stěžovali si u Generála. Tak jsme na popelnice museli vymyslet jiný označení ale fungovalo to stejně dobře. Za pár měsíců už všechno šlapalo jak hodinky a Pan McGivver musel na svoz odpadků koupit další dva nákladáky a než se rok s rokem sešel měli jsme ve stavu celkem sedum tisíc jedenavosumdesát vepřů.

Pak jsem jednoho dne dostal dopis od Paní Curranový. Psala že brzo bude léto a že by bylo dobrý kdyby malej Forrest moh strávit nějakej čas se mnou. Rovnou to sice neřekla ale já měl stejně dojem že si malej Forrest nevede nijak skvěle. Psala že kluci jsou holt kluci a podobný věci ale taky že si pohoršil známky a že by bylo asi vhodný kdyby byl nějakej čas s tátou. Tak jsem jí odpověděl že až skončí škola ať ho posadí na vlak a za pár tejdnu kluk dorazil na stanici v Coalville.

Když jsem ho uviděl málem jsem nevěřil svým očím! Výrost vo dobrejch pětáctýřicet čísel a byl to hezkej kluk s jasnejma modrejma očima a pískově hnědejma vlasama po mámě. Když mě ale uviděl ani se neusmál.

Tak jak se máš zeptal jsem se.

Co je to za díru povídá a začal se rozhlížet kolem a popotahovat nosem jako kdyby se voctnul na městský skládce.

Tady teď žiju vysvětlil jsem mu.

Paráda ucedil.

Začínal jsem mít takovej pocit jestli malej Forrest není kapánek namyšlenej.

Bejvával tady uhelnej důl ale uhlí už došlo řek jsem.

Babička povídala že farmaříš. Je to pravda?

Tak nějak. Chceš se na farmu podívat?

Proč ne odpověděl. Nevidím jedinej důvod proč zůstat na nádraží.

A tak jsem ho vzal na farmu Pana McGivvera. Do cíle nám eště zbejvalo dobrý půl míle ale malej Forrest si už začal zacpávat nos a ovívat se. Co je to za smrad chtěl vědět.

No přece prasata povídám. Na tý farmě se pěstujou prasata.

Já se na to vyseru! To čekáš že tu budu celý léto smrdět se stádem čuňat!

Podívej se řek jsem klidně já vím že jsem nebyl zrovna nejlepší otec ale snažím se nás uživit jak nejlíp umím a tohle je jediná práce kterou jsem sehnal. A taky ti říkám že tady se žádný sraní nepěstuje. Na takový slova jseš eště moc malej.

Zbytek cesty už mlčel a když jsme dojeli na farmu Pana McGivvera zmizel ve svém pokoji a zavřel se tam. Vylez akorát k večerí a stejně spíš jen tak vokouněl a v jídle se akorát vrtal. Když pak odešel spát Pan McGivver si zapálil fajfku a řek mně se nezdá že by ten kluk vypadal nějak moc nadšeně co?

No teda moc ne povídám ale já myslím že se to za pár dní poddá. Konec konců neviděli jsme se tak dlouho.

Podívej Gump já myslím že by bylo docela dobrý kdyby se snažil bejt taky kapánek užitečnej. Aby trochu dospěl.

No jo příkejvnul jsem to máte asi pravdu. Odešel jsem taky spát a bylo mi dost děsně. Zavřel jsem oči a zkoušel myslet na Jenny poněvač jsem doufal že se zjeví ale neukázala se. Tentokrát jsem v tom zůstal sám.

Druhej den ráno jsem sice malýho Forresta přinutil aby mi pomoh s krmením ale celou dobu se tvářil dost namíchnutě. Až do večera a celej další den mluvil jenom když musel a to eště napůl huby. Na konec jsem dostal nápad.

Máš doma psa nebo tak něco zeptal jsem se ho.

Ne.

No a nechtěl bys nějaký zvíře?

Ne.

Já myslím že změníš názor. Jen počkej až ti ho ukážu.

Jo? A jaký zvíře?

Pojď se mnou povídám.

Vzal jsem ho do takovýho malýho stání v chlívků kde ležela vobrovská durocká prasnice a krmila asi šest podsvinčat. Byly tak vosum tejdnu starý a jedno jsem měl už dávno vyhlídnutý. Připadalo mi z celýho vrhu nejšikovnější. Bylo bílý s černejná flíčkama mělo pronikávej kukuč a na zavolání se vždycky příkolíbalo a když na něj člověk mluvil tak zvedlo uši.

Jmenuje se Wanda řek jsem malýmu Forrestovi a tu sviňku mu podal. Nijak zvlášť nadšený z toho nebyl ale vzal si ji a Wanda do něj začala šťouchat rypáčkem a volizovat ho jako každý mládě.

A proč jsi ji vlastně pokřtil Wanda zeptal se na konec.

Ale ani nevím. Nejspíš po jedny starý známý.

Od té doby mi začal připadat drobátko veselejší. Nejvíce času netrávil ani tak se mnou ale s Wandou. Stejně už bylo na čase aby se odstavila a Pan McGivver říkal že jemu je to fuk hlavně když to klukovi udělá radost.

Jednou zase přišel čas vodvýt vepře na trh do Wheelingu. Malej Forrest mi je pomoh naložit a hned ráno jsme vyrazili. Vlekli jsme se tam snad půl dne a hned jsme se museli otočit a jet zpátky pro další várku.

Proč ty prasata vozíš touhle starou hajtrou zeptal se malej Forrest.

Byl to snad nejdelší proslov kterým mě zatím poctil.

Protože nějak je na trh dostat musím. Pan McGivver je takhle vozí vodjakživa.

Copak nevíš že v Coalville je dráha? Vede až do Wheelingu protože cestou sem jsem to z okýnka viděl napsaný na tabuli. Proč vlastně ty čuňata nepřepravujete vlakem?

To nevím povídám. A proč bysme to měli dělat?

Poněvač by se tím ušetřil čas prokristapána rozčilil se a věnoval mi takovej dost útrpnej pohled.

Praseti přece na čase nezáleží odporoval jsem.

Malej Forrest akorát zavrtěl hlavou a zakoukal se z okýnka. Asi si řek že má teda dost slabomyslnýho tátu.

No možná to není zas tak špatnej nápad připustil jsem. Ráno si vo tom promluvím s Panem McGivverem.

Malýho Forresta jsem tím ale nejspíš nijak neohromil. Dřepěl tam s Wandou na klíně čučel ven a vypadal tak nějak vystrašeně a osaměle.

Fantastickej nápad vykřiknul Pan McGivver. Vozit prasata na trh vlakem! To nám ušetří tisíce dolarů! Že jsem na to nepřišel sám!

Nadchnul se tou myšlenkou tak že málem prasknul. Sehnul se k malýmu Forrestovi a vobjal ho. Ty jseš prostě génijus kluku! Počkej jak všichni zbohatnem!

Oběma nám přidal a kromě neděle jsem teď měl volno i v sobotu takže jsem o víkendech do bistra U Etty na kus řeči se starejma havířema vozil i malýho Forresta. Všichni na něj byli strašně hodný a kluk se každýho věčně na něco vyptával. Nebyl to zdaleka nejhorší způsob jak trávit prázdniny a jak tejdny ubíhaly měl jsem pocit že s malým Forrestem začínáme mít k sobě konečně trochu blíž.

Pan McGivver mezitím řešil jeden hrozně hnusnej problém totiž co se všema prasečima hovnama který se nám na farmě vršily jak se kšeft rozrůstal. Měli jsme těch prasat už přes deset tisíc a každým dnem přibíjaly další. Pan McGivver povídal že koncem roku jich už bude přes pětadvacet tisíc a když takový čuně denně vysere kilo dovedete si představit že jsme se topili v hovnech.

Pan McGivver je prodával jako hnojivo jak nejrychlejc uměl jenomže tou dobou už nám začali docházet odběratelé a obyvatelé městečka si stěžovali že náš kšeft smrdí čím dál víc.

A co kdybysme to pálili navrhnul jsem.

Hele Gump lidi nám už takhle nadávaj. Co podle tebe asi řeknou když teď každej den zatopíme a těch pětadvacet tun prasečích hoven vyletí komínem?

Během příštích pár dní jsme si pohrávali eště s několika dalšíma myšlenkama ale to taky nikam nevedlo a když se takhle jednou u večere hovor zase stočil na prasečí hovna ozval se malej Forrest.

Tak mě napadlo prohlásil jestli by se z nich nedala vyrábět elektřina.

Cože vyvalil voči Pan McGivver.

Podívejte vysvětloval malej Forrest přímo pod farmou se táhne velká vyrubaná uhelná sloj...

A vodkud to víš podivil se Pan McGivver.

Od jednoho starýho horníka. Tvrdil mi že vod vchodu do sloje nad městem se ten důl pod našima výběhama táhne na dvě míle skoro až k bažině za prasečárnou.

Vážně?

Tak mi to aspoň vykládal. A teď se podívejte... Malej Forrest vytáhnul blok co si přivez s sebou a položil ho na stůl. Když ho votevřel ukázal nám tu nejvzlaštnejší malůvku co jsem kdy viděl ale vypadalo to že nás z toho průseru vytáh.

Můjtybože výkřik Pan McGivver když si tu čmáraninu prohlídnul. No to je báječný! Prvotřídní! Mladíku vy byste zasloužil Nobelovu cenu!

Malej Forrest totiž vymyslel že vchod do šachty ve městě se zazdí a pak na svým pozemku do sloje vyvrtáme díry a každej den tam budem ty prasečí hovna zahrnovat buldozerem. Sračky po čase začnou kvasit a vznikne metan kterež budem potrubím vodvádět do nějakýho bazmeku co malej Forrest vykoumal a na konci bude velikej generátor kterež

bude vyrábět proud nejen pro celej vepřinec ale bude ho dost i pro celý město!

Jen si to představte celý město poháněný prasečím hovnama hulákal Pan McGivver. A navíc je to tak jednoduchý že to zvládne i úplnej idijot! Ale já jsem si tím nebyl tak jistej.

To byl samozřejmě jenom začátek poněvač dát to všechno do hromady nám zabralo celej zbytek léta. Pan McGivver musel městskou radu dost přesvědčovat ale pak se našla nějaká vládní dotace a mohli jsme to rozjet. Po naší prasečárně se to hemžilo všelijakejma technikama a vrtařema a úředníkama z Ministerstva Životního Prostředí a stavebníma četama který nám na pozemku postavily velikou strojovnu a montážníci v ní nainstalovali všechno to zařízení. Malýho Forresta jmenovali čestným Šéf konstruktérem a kluk málem prasknul jak se nadejmal pejchou.

Já dělal dál svou práci krmil a čistil prasečáky a výběhy ale pak jednou přišel Pan McGivver ať si vezmu buldozer že je čas začít hovna zahrnovat do šachty. Dělal jsem to asi tejden a když jsem skončil tak na ty vrty nandali nějaký uzávěry a malej Forrest povídá že teď už nezbejvá než čekat. Když se slunce kutálelo k západu díval jsem se jak mizí za takovým malým kopečkem za kterým ležel ten močál a po boku mu poslušně klusá Wanda. Hrozně vyrostla a malej Forrest taky a já v životě nebyl tak pyšnej.

Asi tak za čtrnáct dní když už se prázdniny pomalu chýlily ke konci přišel malej Forrest že je čas začít z těch sraček vyrábět elektřinu. Když se smrklo vodved nás s Panem McGivverem do strojovny kde byla spousta všelijakýho zařízení trubek budíků a tak a začal nám vysvětlovat jak to všechno funguje.

Metan se ze sloje vodvádí touhle trubkou povídá a tady se zapálí a ukázal na něco co vypadalo jako velká plynová karma. V kondenzátoru se pak pára stlačí a pohání tenhle generátor co vyrábí elektřinu a ta se vodvádí těmahle drátama. Napřímil se a zubil se od ucha k uchu.

No to je báječný jásal Pan McGivver. Ani Edizón a Ajnštajn do hromady by to nedokázali líp!

Malej Forrest začal kroutit všelijakejma ventilama a přestavovat nejrůznější páčky a cvakat spínačema a ručičky na všech těch tlakoměrech se pohnuly a lezly pořád vejš a budíky na stěně začaly něco signalizovat a pak najednou ve strojovně zablikaly světla a my radostí skákali málem do stropu. Pan McGivver výběh ze strojovny a hulákal jak pominutej protože ve všech prasečákách a stodolách bylo světlo jak ve dne a v dále jsme viděli jak se rozsvěcuje i celý Coalville.

Sláva křičel Pan McGivver. Jak je vidět i z vepřovice může bejt pěkně naditá portmonka a z vepřů nejen škvarky ale i pořádná škvára!

Druhej den mě malej Forrest vzal do strojovny a začal mi ukazovat co a jak. Vysvětlil mi na co jsou všechny ty ventily a tlakoměry a budíky a po chvíli mi to už nepřipadalo nijak složitý. Řek že stačí když to přijdu jednou denně zkontrolovat a mrknu se na pár budíků jestli neukazují víc než maj a postarám se aby tenhle ventil zůstal otevřený a támhle ten zase zavřený a tak jsem musel dát Panu McGivverovi za pravdu že tohle zvládne i úplnej idijot jako třeba já.

Víte vo něčem jsem přemejšlel řek ten den malej Forrest u večere.

A o čem ty koumesi chtěl vědět Pan McGivver.

No jak jste povídal že s těma prasatama budem muset trochu přibrzdit protože ve Wheelingu a okolí se jich tolik zdaleka neprodá.

No to je fakt.

A tak mě napadlo proč bysme je nemohli prodávat i do ciziny? Třeba do Jižní Ameriky a do Evropy a dokonce třeba až do Číny.

Podívej chlapče řek Pan McGivver teda nápad je to taky zlatej akorát problém je v tom že vozit prasata je tak strašně drahý že se to nevyplatí. Než je totiž dopraviš franko loko do nějakýho přístavu v cizině máš po vejvaru.

No a právě vo tom jsem přemejšlel prohlásil malej Forrest a vytáh ten svůj blok a já koukám že v něm přibýlo spousta dalších pomalovanejch listů.

Fantastický! Neuvěřitelný! Paráda zaječel Pan McGivver a vyskočil. Páni ty bys měl kluku sedět v Kongresu nebo někde!

Malej Forrest se fakticky vycajchoval. Nakreslil totiž plán lodě na transport vepřů. Úplně všechno jsem to sice nepochopil ale v podstatě šlo vo to že loď měla spoustu palub nad sebou na kterejch byly ustájený prasata jenomže akorát na železnejch rostech takže jak sraly ty hovna propadávaly sezhora na nižší palubu a tak pořád dál až všechny skončily úplně na dně v podpalubí kde bylo podobný zařízení jako jsme teď měli na farmě který celou loď pohánělo.

Takže doprava je vlastně skorem zadarmo hulákal Pan McGivver. Uvědomujete si ty možnosti? Transportovat prasata za míň než poloviční náklady! To je prostě neuvěřitelný! Představte si celou flotilu lodí na prasečí hovna! A to není všechno! Jen si pomyslete! Taky vlaky a letadla! Všecko! I pračky a sušičky a televizory! A s atomovejma elektrárnama ať se jdou vysrat! Tohle je možná začátek úplně nový éry! A byl tak vzrušený a rozhazoval rukama až jsem chvílema dostával strach aby ho neklepla pepka nebo něco.

Hned ráno to dám někomu do pácu řek na konec. Ale nejdřív chci udělat jedno prohlášení. Ty ses tady natolik vosvědčil Gump že na důkaz mé vděčnosti bude vodě dneška třetina všeho zisku tvoje. No jakej jsem?

Musím přiznat že mě to trochu zaskočilo ale poslouchalo se to báječně a taky jsem mu to pověděl.

Tak dík řek jsem s úsměvem.

Pak ale přišel čas aby se malej Forrest vrátil zasejc do školy. Moc velkou radost jsem z toho neměl ale nedalo se nic dělat. Když jsem ho vez nákladákem na stanici všimnul jsem si že listí platanů už začíná žloutnout. Wanda jela vzadu na korbě protože do kabiny se už nevešla.

Chtěl bysem se tě na něco zeptat řek malej Forrest.

A na co?

Jde mi vo Wandu. Doufám že ji teda nehodláš...

Ale ne kdepak něco takovýho by mě v životě nenapadlo. Já myslím že si ji necháme na chov víc. Uvidíš že jí bude fajn.

Slibuješ?

Jo.

Tak dík.

Já zase chci abys byl doma hodnej slyšíš? A slib mi že budeš poslouchat babičku.

Jo.

Jenomže smutně koukal z okýnka a já měl pocit jako by něco nebylo v pořádku.

Snad se zas kvůli něčemu netrudíš?

No jenom mě tak napadlo proč bysem nemoh zůstat tady pomáhat ti s prasatama.

Protože jseš moc malej a musíš do školy. Jednou si vo tom promluvíme. Teď na to není ten správnej čas chápeš?

Možná až přijedeš zasejc na Vánoce nebo tak.

No to by bylo fajn.

Když jsme dojeli na stanici malej Forrest vylez a šel dozadu a sundal Wandu z korby. Odešli jsme na nástupiště a kluk ji vzal kolem krku a pořád ji něco vykládal až mi ho začalo bejt vážně líto. Věděl jsem ale že dělám správnou věc. Pak přijel vlak a Forrest k sobě Wandu na posled přitisknul a nastoupil. Vyklonil se z okýnka a podalí jsme si ruku. Vlak se rozjel Forrest nám s Wandou ještě zamával a my se vrátili na farmu.

Něco vám teda povim. Ty další dny byly hotový šílenství protože Pan McGivver měl na pilno jak jednonohej při soutěži v kopání do zadku. Nejdřív celou prasečárnu desetkrát zvětšil. Začal dokonce prasata kupovat kde to jenom šlo takže za pár měsíců jsme jich měli dobrejch padesát nebo šedesát tisíc. Bylo jich tolik že už jsme je ani nespočítali ale to bylo stejně fuk protože čím víc těch vepřů bylo tím víc jsme měli metanu takže na náš proud nechodilo jenom celý Coalville ale i další dvě městečka v okolí. Úředníci vo Federální Vlády ve Washingtonu z nás hodlali udělat vzorovej projekt a dokonce jsme měli dostat i nějaký vyznamenání.

Potom se Pan McGivver pustil do té flotily na prasečí hovna a netrvalo dlouho v loděnicích v Norfolku ve Virginii na atlantickém pobřeží nám začali stavět tři vobrovský lodě. A poněvač Pan McGivver trávil teď veškerej čas tam nechal většinu starostí s prasečárnou na mně. Museli jsme taky najmout asi stovku lidí z města pro který to bylo ohromný terno protože to všecko byli havíři bez práce.

Kromě toho Pan McGivver zaved sběr zbytků na všech vojenskejch základnách v okruhu tří set mil takže na svoz jsme teď měli celej autopark a co jsme neskrmlili sami to jsme prodávali okolním farmářům.

Začínáme bejt podnik s celostátní působností povídá jednou Pan McGivver jenomže všechno je akorát na sekeru.

Zeptal jsem se co tím myslí a von si vzdychnul jsme zadlužený Gump zadlužený až na půdu. Na stavbu těch lodí jsme si museli vzít miliónový půjčky a na úvěr jsou i všechny ty další pozemky a nákladáky na svoz odpadků. Někdy si v noci dělám hlavu abysme nezbankrotovali ale už jsme v tom až po uši a nechat toho nemůžem. Abysme měli aspoň nějaký provozní kapitál budem muset rozšířit výrobu metanu a bojím se že taky zvýšit ceny.

Zeptal jsem se ho jak bysem mu moh pomoci.

Kydej tam ty sračky jak nejrychlejc dovedeš povídá.

A tak jsem ho poslechl.

Ke konci podzimku jsme v dole měli počítám tak asi čtyři sta až pět set tisíc tun sraček a jeli jsme dnem i nocí na plnej plyn. Museli jsme dokonce zdvojnásobit kapacitu strojovery abysme to všecko utáhli.

Na Vánoce měl přijet malej Forrest ale asi čtrnáct dní předtím se konala taková slavnost kde jsme měli dostat vyznamenání za celospolečenskej přínos. Celý Coalville už bylo vánočně vyštafírovaný a všude visely šňůry barevnějch žároviček a tak a všechno to šlapalo na proud z naší elektrárny. Pan McGivver se na oslavu nemoh dostavit protože měl moc práce se stavbou lodí ale pověřil mě abysem to vyznamenání převzal za něj.

Když přišel ten slavný den navlíknul jsem se do kvádru uvázal si kravatu a odjel do Coalville. Všude byla fůra lidí z města i širokýho okolí a autobusů s delegacema nejrůznějších občanskějch organizací a Eko Logickějch aktivit. Z Wheelingu přijel Guvernér a Ministr Spravedlnosti a z Washingtonu Senátor za stát Západní Virginije. Přijel taky Seržant Krantz z vojenský základny a když jsem dorazil do města Starosta Coalville už držel řeč.

Ani v našich nejdůležitějch snech povídá jsme si nedokázali představit že spása je tak na blízku. Pravdou ale zůstává že naše městečko zachránily svině a vynalézavost Pana McGivera a tadyhle Pana Gumpa!

Slavnost se konala na náměstí pod kopcem kde byl ten vchod do štoly a tribuna byla celá ověnčená červenomodrobílema fāborama a vzdobená malinkejma americkejma vlaječkama. Když jsem se objevil kapela střední školy Starostu přerušila a spustila Bože ochraňuj Ameriku a jak jsem lez po schůdkách na pódijum všech pět nebo šest tisíc lidí začalo jásat a plácát a provolávat sláva.

Na pódijum mi všichni Starosta Guvernér Ministr Spravedlnosti Senátor i s manželkama a dokonce i Seržant Krantz kterej si na to vzal parádní uniformu potřásli rukou. Starosta svůj proslov zakončil prohlášením že jsem skvělej člověk a poděkoval mi za báječnej vynález co přispěje k novému oživení našeho drahýho městečka Coalville. Pak nařídil abysme si všichni stoupli do pozoru že se budou hrát Pruhy a hvězdy.

Těsně předtím než kapela hymnu spustila se země tak nějak slabounce zachvěla ale nikdo až na mě si toho zřejmě nevšimnul. Když pak hráli první sloku dunění zesílilo a to už se lidi začali trošičku nervózně rozhlížet kolem sebe. A když kapela spěla k finále ozvalo se to dunění potřetí jenomže tentokrát ještě hlasitěj a půda se začala třást a v krámě přes náměstí se vysypala výloha. A v té chvíli mi začalo svítat že tohle asi nedopadne dobře.

Byl jsem celý dopoledne hrozně nervózní protože jsem si musel vzít kvádru a šlajfku takže jsem zapomněl votevřít hlavní tlakové ventil ve strojovně. Malej Forrest mi mockrát klad na srdce že je to strašně důležité a musím to dělat denně protože jinak by z toho moh bejt průšvih. Lidi sice pořád zpívali hymnu ale taky si už mezi sebou špitali votáčeli se a koukali co a jak. Seržant Krantz se ke mně naklonil a povídá sakra Gump co se děje?

Chtěl jsem mu to říct ale to už na to přišel sám.

Podíval jsem se akorát na kopec kde byl ten zazděnej vchod do štol a najednou se vozval strašlivej výbuch. Nejdřív vyšlehnul vobrovskej plamen pak to udělalo PRÁSK a celej dům vyletěl do povětří.

V okamžiku se úplně setmělo až jsem myslel že nastal konec světa ale pak jsem kolem uslyšel takový jakoby kňourání a tak jsem si protřel voči a byl vám to teda pohled! Všichni na pódium stáli jak solnej sloup nebo co protože byli vod hlavy až k patě od prasečího hnoje.

Panebože ječela Paní Guvernérova panebože!

Rozhlíd jsem se ještě jednou a koukám že celý město včetně těch pěti nebo šesti tisícovek lidí na náměstí se topí v prasečích sračkách. Na domech autech autobusech na zemi na ulicích na stromech všude leželo dobrejch deset čísel prasečích hoven! Nejvzášnější pohled byl na bombardónistu z kapely. Když to bouchlo držel zřejmě zrovna nějakou dlouhou notu a ta exploze ho tak zaskočila že troubil dál i když měl bombardón plnejch prasečích hoven takže to vypadalo jako když se vaří čokoládovej pudíng.

Otočil jsem se na Seržanta Krantze kterej na mě jenom civěl. Voči měl vyvalený a zuby vy ceněný ale nějakým zázrakem se stalo že čepice mu pořád seděla na hlavě.

Gump zařval. Ty blbče posranej! Co má tohlencto hergot znamenat!

Než jsem stačil odpovědět začal se mi sápat po krku takže mi došlo co mě asi čeká a přeskočil jsem zábradlí a upaloval co mi nohy stačily. Seržant Krantz a všichni co byli ještě něčeho schopný mě začali pronásledovat. Tak tuhle situaci jsem už moc dobře znal.

Zamířil jsem do prasečárny jenomže pak mi došlo že tam se pravděpodobně neschovám alespoň ne před davem kterej zasypalo pět set tisíc tun prasečích hoven a kterej to přičítal mně. Ale utíkal jsem jak nejrychlejc jsem doved a že teda umím pelášit jak splašenej zajíc takže než jsem doběh domů získal jsem mírněj náskok. Chtěl jsem si aspoň zabalit bágel ale pak se dav vobjevil na silnici a řval jak pomínutej takže jsem vylít zadem ven a pádil do stodoly pro Wandu která se po mně jenom tak vzlášně koukla a hned mazala za mnou. Vzal jsem to kolem prasečáků a výběhů a všechny prasata se pustily za náma a dokonce i ty zavřený v ohradách protože povalily ploty a přidaly se k davu.

Napadlo mě že jediný co mě může zachránit je ztratit se v močále a tak jsem to udělal. Schovával jsem se tam až do západu slunce zatímco všude kolem lítali řvali a nadávali nasraný lidi. Wanda měla fištróna a tak ani nekvikla ale pak padla noc a já byl celej mokrej a byla mi zima. Kolem močálu se míhaly baterky a každou chvíli jsem zahlídl někoho s vidlem nebo motykou a připadal jsem si jak v nějakým filmu vo Frankštajnovi. Po nebi dokonce lítaly helikoptéry s reflektory a hlasy z amplijónů mě vyzývaly ať vylezu a vzdám se.

Houby řek jsem si a pak mě napadlo spásný řešení. V dále za močalem jsem zaslech vlak a věděl jsem že tohle je moje jediná šance. Přebrodili jsme s Wandou na pevnou zem a nějakým zázrakem se nám podařilo naskočit do jednoho nákladního vagónu. V koutě hořela malá svíčka a já v tom chabým světle zahlídl nějakýho chlápka co tam dřepěl na hromadě slámy.

Kdo jseš sakra zeptal se.

Jmenuju se Gump povídám.

No dobře a ten druhej?

To je Wanda.

Ty máš s sebou ženskou?

Tak nějak.

Co to má znamenat tak nějak? To chceš říct že je to nějakěj transvestita nebo co?

Kdepak. Tohle je čistokrevná durocská svině. Uvidíš že jednou vyhraje nějakou soutěž.

Prase povídá. Božemuj já už tejden neměl v hubě ani sousto.

Napadlo mě že tohle asi bude pěkně dlouhá jízda.

5

Po nějaký době svíčka chlápku v rohu vagónu dohořela. Chvilku ještě pokašlával a pak se zdálo že usnul. Jeli jsme dál ve tmě kola klapaly vůz se houpal a kymácel až mi Wanda na konec položila hlavu do klína a usnula taky. Já zůstal ještě vzhůru a přemýšlel čím to hergot je že se pokaždý namočím do nějakýho malěru. Že ať šáhnou na co šáhnou vždycky to skončí posraným navrch. Doslova.

Když druhej den ráno prosvítlou ve dveřích slabý světlo začal se chlápek v rohu chroust a znova se rozkašlal.

Hele povídá po chvíli nemůžeš ty dveře trochu víc votevřít ať sem proudí čerstvej vzduch?

Tak jsem šel a roztáh je asi vo třicet čísel. Projížděli jsme kolem nějakějch sešlejch rodinnějch domků a skladišť a všude byla zima a šedivo akorát lidi měli na dveřích vánoční výzdobu.

Kam to vlastně jedem zeptal jsem se.

Co já vím tak na Washington odpověděl ten chlápek.

Bohajejo tam jsem jednou byl povídám.

Vážně?

No jo ale to už je strašně dávno. A viděl jsem tam Prezidenta.

Čeho?

Spojenejch Států.

Tos tam jako byl na nějaký přehlídce?  
Ne na přehlídce ne. U něj doma.  
A tahle svině mu zatím lítala po kuchyni že jo?  
Cože? Wanda náhodou nelítá.  
To přece vím povídá.  
Otočil jsem se a jak jsem se na něj podíval zblízka přišel mi jeho kukuč tak nějak povědomej i když tvář měl zarostlou černým bíbrem a na hlavě mu seděla taková stará somrácká hučka.  
Hele jakpak se vlastně jmenuješ zeptal jsem se ho.  
A k čemu ti to bude když ti to povím?  
No vypadáš jako někdo koho jsem kdysi znával to je všecko.  
Jo? A kdopak?  
Ále jeden voják. Sloužili jsme spolu ve Vietnamu.  
A jak se vlastně jmenuješ ty?  
Gump.  
Jo? Jednoho Gumpa jsem znal. A křestním?  
Forrest.  
A do prdele vykřiknul a schoval hlavu do dlaní. Taky mě to mohlo trknout!  
Tak sakra kdo vlastně jseš chtěl jsem vědět.  
Sakrapráce Forreste copak mě nepoznáváš?  
Doplazil jsem se po slámě až k němu a podíval se mu do ksichtu zblízka.  
Panebože ale...  
Asi ne. Ani bysem to nečekal. Poslední dobou jsem kapánek sešel chrčel v přestávkách mezi záchvatama kašle.  
Poručík Dan vyjeknul jsem a popad ho za ramena. Když jsem se mu ale kouknul do vočí měl je tak nějak mléčně zakalený jako kdyby neviděl nebo co.  
Co se ti to stalo Poručíku zeptal jsem se. Myslím s vočima...  
Jsem skoro slepej Forreste.  
Ale proč?  
Těch důvodů je spousta povídá a když jsem se podíval víc zblízka byl na něj fakt děsnej pohled. Hubenej jak lunt a na sobě akorát nějaký hadry. A k tomu ty ubohý pahejly místo nohou a zkažený zuby.  
Nejspíš se na mňe podepsal celej Vietnamřek smutně. To víš já to tehda nekoupil jenom do nohou ale i do prsou a do žaludku. A teď mě to asi všecko dostihlo. Poslyš co je to za smrad? To jseš ty? Jako kdybys byl cejtít sračkama!  
Máš pravdu příkejnul jsem ale to je na dlouhý povídání.  
Jenomže Poručík Dan se zase rozkašlal tak strašně že jsem ho uložil a stáh se na svou stranu vagónu protože jsem si myslel jestli za to náhodou nemůžu já když tak smrdím. Pořád jsem tomu nemoh uvěřit! Vypadal jako přízrak a já nechápal jak to že skončil v takhle žalostným stavu vzlášť když měl všechny ty prachy z naší krevetárny ale pak jsem si řek že na to je teďka času dost. Za nějakou chvíli přestal kašlat a znova usnul a já tam s Wandou seděl a přemýšlel co s náma všema bude.

Asi za hodinu nebo dvě začal vlak zpomalovat. Poručík Dan se znova rozkašlal a já pochopil že je vzhůru.  
Tak hele Forreste prohlásil než vlak úplně zastaví měli bysme se zdechnout jinak na nás zavolaj policajty a jdem do lochu.  
Vyhlídl jsem povotevřenejma dveřma ven a koukám že vjíždíme do nějakýho rozlehlýho kolejiště kde stála spousta starejch rezavejch dobytčáků a plošňáků s brzdářskejma budkama a všude se válelo všelijakýho svinstva a studenej vítr po kolejích rozfoukával nejrůznější sajrajt.  
Tak tohle je nádraží Union Station prohlásil Dan. Koukám že ho kvůli nám pěkně vyštáfrovali.  
V tý chvíli vlak zastavil docela a pak začal pomalu couvat.  
Tak teď máme šanci Forreste řek Dan. Otevři dveře a honem padáme.  
Rozrazil jsem dveře a vyskočil. Wanda zůstala stát a vystrkovala rypák ven tak jsem chvilku běžel podle vagónu a pak ji popad za ucho a donutil vyskočit taky. Když dopadla na zem pořádně vykvikla. Pak jsem doběh Dana kterej seděl hned za dveřma chytil ho za ramena a co možná nejšetrnějc ho vyložil. Protězy si nes v podpaždí ale měl je hrozně vodřený a špinavý.  
Zalezem si támhle pod vagón protože jestli kolem pojede nějaký vlak strojvedoucí nás zmerčí povídá Dan. Tak jsme to udělali a byli jsme konečně v hlavním městě.  
Byla pěkná kosa fučel vítr a ve vzduchu poletovaly sněhový vločky.  
Nerad to říkám Forreste ale než začnem voblejzat pamětihodnosti měl by ses podle mýho dát trochu do pucu prohlásil Dan. Koušek zpátky jsem zahlídl velkou kaluž chápeš.  
A tak zatímco si připínal protězy já šel ke kaluži kde jsem se svlíknul a stoupnul si do vody a pokoušel se ze sebe co nejvíc smejt ty prasečí hovna. Nebyla to žádná sranda protože většinou už dávno zaschly a hlavně v hlavě ale nakonec se mi to podařilo a taky jsem si vypral šaty a zase si je voblíknul i když vám teda povím že zrovna nejpříjemnější to nebylo. Sotva jsem skončil začala se Wanda píglivat taky. Zřejmě si řekla že se jako slušná svině přece nenechá zahanbit.  
Teď zapadnem na nádraží prohlásil Dan. Tam je teplo takže aspoň uschneš.  
No a co Wanda namítnul jsem.  
Na to už jsem taky myslel ubezpečil mě. Uděláme to takhle.

Zatímco jsem se totiž koupal našel někde kus provazu a jen co byla s toaletou hotová i Wanda uvázal jí ho kolem krku jako vodítko. Pak sebral takovej dlouhej klacek a když vyšli Wanda vepředu na vodítku a Dan za ní a tůkal přitom do země holí vypadal vážně jako slepec. Aspoň tak nějak přibližně.

Kouknu na jednu prázdnou lavičku a tam leží zmuchlanej výtisk Washington Post otevřenej na stránce na kterýž titulke hlásal IDIOT VINÍKEM VÝBUCHU VÝKALŮ V ZÁPADNÍ VIRGINII. Nedalo mi to a musel jsem si to přečíst.

Dlouholetý senátor za Západní Virginii Robert Byrd prohlásil, že "v životě už teda musel spolknout leccos," ale něco tak ponižujícího jako včera v malém hornickém městečku Coalville prý dosud nezažil.

Byrd jako neúnavný bojovník za práva drobných i velkých podnikatelů stál na pódiu se skupinkou asi deseti dalších hodnostářů včetně zástupců ozbrojených sil a Federálního úřadu pro životní prostředí, když došlo ke strašlivé explozi metanu, jež všechny přítomné i celé městečko a okolí doslova pokryla nechutnou vrstvou prasečí kejdy.

Explozi evidentně způsobil úřední idiot, v němž byl později identifikován jistý Forrest Gump. Toto individuum bez stálého bydliště opomnělo otevřít pojistný ventil zařízení na energetické využití prasečího hnoje zřízeného za podpory federálního finančního programu.

Místní policejní náčelník posléze celou událost popsal těmito slovy: "Víte, to se ani vyličit nedá. Prostě na řečníšti stál hlouček význačnějších hostů, a když to pšouklo, nebyl nikdo z nich chvíli mocnej jedinýho slova, tak jim to všem vyrazilo dech. Pak začaly dámy ječet a nadávat a pánové se ošívali a brblali, protože to vypadalo jako Tajemství močálu co dávaj v televizi. Po chvíli si ale uvědomili, kdo za to nese vinu - myslím tenhle Gump - a tak ho začali pronásledovat.

Chvíli jsme ho honili, ale pak nám západ do močálu. Měl zřejmě komplice v osobě nějakýho chlapa tlustýho jak prase, no hrůza. Když pak padla tma, ztratili se nám, a protože tady jsou lidi hrozně pověřiví, nikdo už by v noci do močálu nešel ani za nic."

Máš nějaký prachy zeptal se mě Dan.

Tak deset patnáct babek povídám. A ty?

Osumadvacet centů.

Třeba bysme pořídili nějakou snídani uvažoval jsem.

Páni zavzdychal Dan jak já bysem chtěl mít dost abysme mohli jít na ústřice. Ani nevíš co bysem v tyhle chvíli dal za tučet čerstvejch ústřic. Hezky naservírovaných na drceným ledě a k tomu mističky z broušeného skla s citrónovou šťávou a tabaskem a vorčestrem a křenem.

No já myslím že bysme mohli jít povídám. Věděl jsem že peněz sice moc nemám ale co. Moc dobře jsem si pamatoval jak Poručík Dan ve Vietnamu vždycky vykládal že se může po ústřicích utlouct a tak jsem si řek proč ne když je to s ním teď tak blbě.

Dana ta představa tak vzala že se celej až rozklepal a když jsme se pustili nádražní chodbou protězy mu cvakaly jak podkůvky.

Ústřice ze Zálivu Assateague nebo Chincoteague to je fuk a stačily by třeba i z Chesapeake básnil. Já teda nejradši tichomořský jako solňáčky ze Zálivu Puget Sound nebo vodjinad z oregonského pobřeží. Nebo i tam vod vás z jihu z Mexickýho Zálivu třeba z Bon Secour nebo z Heron Bay. Z Apalachioly na Floridě bejvaj taky moc dobrý!

Byl z toho tak vytočený že jak jsme šli tou vobrovskou halou směrem k nápisu kterež hlásal Restaurant Čerstvé ústřice mám dojem že mu na tu mramorovou podlahu kapaly sliny z huby. Než jsme ale stačili vlízt dovnitř přišel k nám polda a zarazil nás.

Ale kampak kampak vy šašci počmáraný.

Na snídani odpověděl Dan.

Vopravdu podivil se polda. A co tu dělá to prase?

Tohle je úředně zkoušený slepeckej vepř prohlásil Dan. Copak nevidíte že jsem slepej?

Polda se mu chvilku díval upřeně do obličeje a pak zavrčel no jako slepej sice vypadáte ale prase nemá na nádraží co dělat. To je proti předpisům.

Dyt' povídám že je slepecký. Takže je tady naprosto voprávněně.

Koukejte slepeckýho psa jsem už teda viděl ale slepecký prasata neexistujou namítnul polda.

No prohlásil Dan a tady právě máte živej důkaz že jo vid' Wando? A sehnul se a podrbl Wandu za ušima až hlasitě zachrochtala.

To tvrdíte vy trval na svém policajt ale já nikdy nic podobnýho neslyšel. A kromě toho mi koukejte ukázat řidičák. Případáte mi dost podezřelej.

Řidičák zaječel Dan. Hergot chlape kdo myslíte že dá slepčovi řidičák?

Polda se na chvilku zamyslel a pak ukázal palcem na mě a řek no to máte možná pravdu ale co tenhle?

Ten? Proboha tohle je úřední idijot prohlásil Dan. Vy byste chtěl aby vám takový lidi jezdili po městě?

No dobře tak proč je celej mokrej?

Protože tady před nádražím upad do veliký kaluže. Co jste to sakra za policiji když si takový kaluže nehlídáte? Já vám řeknu že tohle je teda pořádek akorát na žalobu a vůbec.

To už se polda škrábal za uchem a zřejmě přemýšlel jak z tyhle situace vyklouznout aby nevypadal jako úplnej kretén. No tak dobře ať je teda po vašem zabrbal nakonec ale co tady teda chce když je idijot? Mně se zdá že bysme ho měli zavřít.

To prase patří jemu odpověděl Dan. Je to nejlepší cvičitel slepeckejch vepřů na světě. Rozumu možná moc nepobral

ale s prasatama je jedna ruka. Vepři jsou daleko chytřejší než psi a dokonce než většina lidí. Akorát potřebují dobrýho cvičitele.

Wanda znovu zachrochtala a pak se vymočila rovnou na mramorovou podlahu.

Heleďte to stačí zařval polda. Říkejte si co chcete ale teď koukejte mazat vy šašci.

Popadnul Dana za límec a chtěl ho táhnout ke dveřím jenomže Dan v nastalém zmatku upustil Wandino vodítko a když se polda vzpamatoval a začal se rozhlížet kde svině vězí objevil se mu v obličeji takovej vzlaštín výraz. Wanda zůstala asi dvacet metrů pozadu šilhala po něm těma svejma zažloutlejma prasečima vočičkama chrochtala a hrabala kopejtkem do mramoru jako zjednaná a pak bez jakýhokoliv varování vyrazila a řítla se rovnou k nám jenomže já a Dan jsme věděli na koho má spadýno a polda se nakonec dovťípil taky.

Kristepane zařval kristepane a dal se na útěk co mu síly stačily. Nechal jsem Wandu ať ho ještě chvilku pronásleduje a pak jsem ji zavolał zpátky. Polda zmizel někam směrem k Washingtonovému Památníku takže Dan sebral vodítko a vyšli jsme z nádraží Union Station na ulici a Dan začal ťukat holí.

Když člověk chce své práva někdy halt nesmí koukat kdo je kdo prohlásil.

Ptal jsem se co budem dělat a Dan řek že musíme do Lafayettevóho Parku hned naproti Bílému Domu protože to je nejkrásnější veřejně přístupný prostranství ve městě a taky nejlíp položený místo kde můžou lidi jako my přespávat a vůbec.

Stačí vopatřit si nějakej nápis poučil mě. Tím pádem se z nás podle zákona stávaj demonstranti a všichni jsou na nás krátký. S nápisem tam mužem vegetit jak dlouho chcem.

Jakej nápis?

To je fuk hlavně aby byl proti něčemu co hlásá Pan Prezident.

A proti čemu teda?

Však se něco najde.

A tak jsme to udělali. Našel jsem velkej kus lepenkový krabice potom jsme si za čtvrták koupili červenou pastelku a Dan mi řek co mám napsat.

Vietnamští veteráni proti válce! poručil si.

Ale vietnamská válka přece dávno skončila.

Pro nás teda ne.

No dobře ale dyť už je to deset let.

Ať se jdou bodnout tak budem tvrdit že jsme tu už vod konce války.

Šli jsme teda do Lafayettevóho Parku co je naproti Bílému Domu. Byla tam spousta demonstrantů a všelijakejch dalších somráků a vandráků. Každěj měl nějakou ceduli a kdekdo pokřikoval přes ulici a některý tam dokonce bydleli ve stanech a lepenkových krabicích. Uprostřed parku je fontána kam si chodili pro vodu a dvakrát nebo třikrát za den se všichni složili do klobouku a poslalo se pro nějaký laciný sentviče a polívku.

My s Danem jsme si zabrali plac až v rohu a někdo nám řek kde je nejbliž vobchod s elektrickejma spotřebičema kam si vodpoledne mužem dojít pro pár krabic vod ledniček abychom měli kde bydlet. Jeden chlápek povídal že teď v zimě to jde ale hned jak se prej oteplí začne správa městský zeleně vždycky uprostřed noci zapínat kropicí zařízení aby všem vyčila pérka. Přišlo mi že vod doby co jsem tu byl naposled v Laffayettův Park dost změnil nebo aspoň ten dům co bydlí Pan Prezident. Dneska má kolem sebe vysokej železnej plot a každějch pár metrů betonovej sloupek a kolem pořád vobcházej ozbrojený strážný. Jako kdyby snad Pan Prezident už netoužil aby za ním lidi chodili na návštěvu.

Každopádně jsme s Danem začali somrovat kolemjdoucí ale jen málokdo projevil nějakou lidskost poněvač do večera jsme neschraštili než asi tři dolary. Taky mi začínal dělat starosti Dan když pořád kašlal a byl tak hubenej a pak jsem si vzpomněl že když jsme se vrátili z Vietnamu vzali ho do Ústřední Vojenský Nemocnice kde ho dali do kupy.

Tam mě teda nedostaneš Forreste. Už jednou mě tam kurýrovali a podívej jak jsem dopad.

Ale Dane namítal jsem přece se nebudeš do smrti takhle trápit. Dyť jseš eště mladej.

Jakej mladej sakra? Nechodící mrtvola jsem copak to nevidíš ty idijote?

Hučel jsem do něj ale prostě si to nedal vymluvit a že prej do žádný úvéenky nejde a bašta. Večer jsme si každěj zalez do své krabice a v Laffayettovým Parku se rozhostil klid a tma. Původně jsme chtěli Wandě pořídit taky krabici ale pak jsem si řek že když bude spát s Danem aspoň ho bude zahřívát.

Forreste povídá po chvíli Dan ty si stejně myslíš že jsem tě v tý krevetárně připravil vo prachy že jo?

Já nevím Dane. Ale některý lidi to tvrděj.

Jenomže to není pravda. Když jsem vodcházel nebylo už co krást.

A co ten velkej bourák jak jsi v něm vodjížděl s tou holkou chtěl jsem vědět. Tohle jsem si odpustit nemoh.

Ale to nic nebylo. Pořídil jsem ho za poslední prachy co jsem měl na knížce. Říkal jsem si no co ať se práší za kočárem znáš to. Když už mám bejt švorc tak aspoň ve velkým stylu.

A co pak? Já jako že v tom podniku bylo dost peněz Dane. Kam se všechny poděly?

Tribble prohlásil stručně.

Pan Tribble?

Jo zdrhnul s nima ten hajzlík. Jinak to bejt nemohlo protože byl jedinej kdo k nim měl přístup. Staral se vo veškerý účetnictví a když umřela tvoje máma tak řídil celej podnik sám. Jednou řek zaměstnancům že v pátek nebude dost na vejplaty ale ať počkaj do příštího tejdne a mezitím vzal roha.

Tomu nevěřím. Pan Tribble hrál náhodou férově!

Co to meleš? Šachista jo? Hele jestli chceš tak si tomu klidně věř ale podle mě to byl grázl. Podívej Forreste ty sice máš i některý dobrý stránky ale problém je v tom že každému hned věříš. Nemáš ani potuchy že lidi jsou připravený tě

při první příležitosti vojebat. Stačí se na tebe podívat a hned si řeknou hele kořen. A ty houby poznáš hlavo skopová. S každým jseš hned kámoš. Jenomže na světě to chodí úplně jinak Forreste. Většina lidí žádný kámoši nejsou a koukají na tebe asi jako bankéř když si přijdeš pro půjčku. Jakkpak tohohle hejla vožulím? Tak to totiž je Forreste. Tak to chodí.

Pak se zase rozkašlal ale nakonec usnul. Vystrčil jsem hlavu ze své krabice. Nebe se vyčistilo a vítr utišil. Byla zima a hvězdy svítily a já už pomalu usínal když mě najednou zahálila taková vzláštní teplá mlha a kde se vzala tu se vzala Jenny která na mě koukala a usmívala se.

No to se ti zase jednou povedlo.

To teda jo.

Máš všechno na dosah ruky jenomže se kvůli nějaký ceremonii tak nabudíš že zapomeneš povolit tlakovou ventil a podívej jak to dopadlo.

Já vím.

A co malej Forrest? Jak ten to všechno ponese?

Nemám tušení.

Já zas ano řekla Jenny. Jsem si jistá že bude pěkně zklamanej. Konec konců byl to jeho nápad.

No.

A nemyslíš že bys mu to měl aspoň povědět? Měl přece za tebou přijet na Vánoce ne?

Chtěl jsem to udělat hned zejtra. To víš moc času jsem zatím neměl.

No já myslím že by sis měl pospíšet.

Bylo vidět že má vlastně vztek ale já z toho všeho taky nešílel radostí.

Asi jsem se zasej ukázal jako pěkný blbec co?

No řeknu ti že to teda byl pohled jak jsi utíkal přes pole celej vod hnoje a za tebou všechny ty lidi a prasata.

Asi máš pravdu ale já tak trochu spolíhal že mě z toho dostaneš víš jak to myslím?

Forreste povídá hlídat tě není zrovna moje starost.

A pak se mlha zase rozplynula. Koukal jsem na nebe a přes hvězdy klouzal takovej velikej stříbrnej oblak a pak si ještě pamatuju jak se z Danovy krabice ozvalo Wandino spokojený chrochtnutí.

Druhej den jsem časné ráno vstal našel telefonní budku a vytočil číslo Paní Curranový Malej Forrest už vodošel do školy a tak jsem jí pověděl co je novýho. Byla z toho celá pryč a já teda řek že večer zavolám znova.

Když jsem se vrátil do Laffayettovýho Parku koukám že Dan vo něčem diskutuje s nějakým chlápkem v uniformě námořní pěchoty. Vo co šlo to jsem neslyšel ale zřejmě se museli hádat protože Dan tomu mariňákovi ukazoval co mu může a ten mariňák zas jemu. Když jsem došel až k našim krabicím a Dan mě uviděl tak tomu chlapovi řek a jestli se vám to nelíbí tak vám tady můj kámoš Forrest dá přes hubu!

Mariňák se votočil podíval se na mě sjel mě pohledem vod hlavy až k patě a v ksichtě se mu objevil takovej uprtěnej úsměv a já koukám že přední zuby v hubě má řídký jak noty na buben a musí to bejt oficír protože má atašé kufírek.

Já jsem Plukovník Oliver North povídá a kdopak jste vy že mi dáte přes hubu?

Jmenuju se Forrest Gump a vo žádným dávání přes hubu zatím nevím ale co není může bejt stačí aby tadyhle Poručík Dan řek jediný slovo.

Plukovník North si mě změřil a zatvářil se jako by se mu v hlavě rozsvítila minimálně žárovka. Celej byl jak ze škatulky a stužky na uniformě měl našitý dobře desetiřadem.

Gump? Poslyšte a nejste vy ten Gump co dostal za Vietnam kongresovou medaili za statečnost?

Jo to je von povídá Dan a zevnitř z krabice zachrochtala Wanda.

Co to sakra bylo staral se Plukovník North.

To je Wanda vobjasnil jsem mu.

Snad v tý zatracený krabici nemáte nějakou ženskou podivil se Plukovník.

Wanda je svině řek jsem po pravdě.

O tom nepochybuj když se tahá s párem takovejch somráků. Jak to že jste proti válce?

Protože bejt proti tomu co není je daleko jednodušší vy mozku zelenej.

Plukovník North se chvíli škrabal na bradě a pak kejvnul. No na tom asi něco bude to příznámě řek na konec. A poslyšte Gump jak to že vy takovej hrdina co dostal kongresovou medaili za statečnost tady takhle somrujete?

Chtěl jsem mu začít vykládat jak to bylo s tou prasečí farmou ale pak jsem si řek že by to třeba nepochopil a tak jsem to vzal hákem. Řek jsem jen že jsem měl podnik jenomže se to celý posralo.

Panebože tak proč jste nezůstal v Armádě vyjevil se Plukovník. Jste přece válečnej hrdina. Tak blbej zas bejt nemůžete.

Potom se zatvářil vopravdu vzláštně a chvíli čuměl na Bíleý Dům a na konec se votočil zpátky ke mně. Podívejte Gump člověka jako vy bysem moh potřebovat prohlásil. Dělá teď zrovna na něčem kde by se nám vaše kvality mohly moc šiknout. Máte čas že bysme si skočili přes ulici abysem vám o tom pověděl?

Podíval jsem se na Dana ale ten jenom kejvnul a tak jsem se sebral a šel s Plukovníkem.

6

První co mi Plukovník North řek hned jak jsme povodešli dost daleko aby nás Dan nemoh slyšet bylo ty vaše šaty jsou děsně zadělaný musíme vás nějak vočistit. A tak mě vzal na posádku a nařídil ať mi výdaj zbrusu nověj mundúr Vojína a pak mě vodved někam kde jsem se moh vykoupat a potom k holiči ostříhat a oholit. Když jsme skončili vypadal jsem jak ze škatulky a připadal si jako kdybysem byl zpátky v Armádě nebo tak což teda byl dost vzláštní pocit.

No Gump vy jste ale prokouk pochválil mě Plukovník. A teď se podívejte vodě dneška budete chodit hezky vypíglované a když bude třeba i prdel si viksem vypulírujete rozuměno?

Rozkaz Pane Plukovníku řek jsem poslušně.

Ode dneška vám taky přiděluju funkci Vzláštního Asistenta pro tajný operace. Tak ne abyste vo tom někomu vykládal to vám povídám.

Rozkaz Pane Plukovníku.

Poslouchejte Gump teď jdem za Panem Prezidentem do Bílýho Domu tak se podle toho koukejte chovat jasný?

Já už ho viděl povídám.

Kdy? To jako v televizi nebo co?

Ne tady. Tak vosum deset let to může bejt.

No jo ale dneska tu je už jinej Pan Prezident. Toho eště neznáte. A krom toho když vám něco řekne tak koukejte mluvit nahlas protože moc neslyší. Ostatně von stejně moc neposlouchá dodal po chvíli.

Došli jsme do takovýho malýho kulatýho pokoje kde čekal Pan Prezident a Plukovník North vážně nelhal protože to vůbec nebyl ten starej Pan Prezident ale nějakej novej. Byl to takovej postarší milej pán s růžovejma tvářičkama co vypadal jako kdyby za mlada dělal kovboje nebo možná filmovou hvězdu.

Jsem nesmírně rád že vás poznávám přivítal mě. Tady Plukovník North tvrdí že jste nositelem kongresové medaile za statečnost.

To jsem Pane Prezidente.

A za jakejpak statečnej čin jste si ji vysloužil?

Že jsem zdrhal.

Cože zeptal se Pan Prezident.

Říká že utíkal Pane Prezidente vobjasnil mu Plukovník North ale vůbec se nezmínil že jsem přitom vynes z nepřátelský palby pět nebo šest kámošů.

To jste celý vy Plukovníku postěžoval si Pan Prezident. Už mi zas vkládáte slova do úst.

Promiňte Pane Prezidente omlouval se Plukovník chtěl jsem vám jenom všechno vysvětlit. Abyste to správně pochopil.

Jak to pochopím to nechte na mně prohlásil Pan Prezident. Od toho jsem tady. Mimo chodem Pane Plukovníku známe se my dva vůbec?

Ale na konec jsme se přece jenom dostali k jádru věci. V rohu místnosti stál televizor a Pan Prezident měl zrovna puštěnou soutěž Pekelně se soustřed.

Klidně tu pitomost vypněte Plukovníku prohlásil. Stejně jsem z těch otázek vždycky jelen.

Dobře Pane Prezidente řek Plukovník. Já osobně mám radši Nejvyšší cenu.

Když jsem tu byl posledně přišel jsem taky se svou troškou do mlejna ten Pan Prezident co tu byl tehda se někdy koukal na Přiznej barvu. Ale to už je dávno.

Zrovna tuhle teda mít nemusím přiznal Plukovník North.

Podívejte povídá Pan Prezident teď není čas bavit se o televizních kvizech. Tak kdopak vám zase pije krev Ollie?

Ále ten neznaboh iránská Ajat Oláh vzdychnul Plukovník. Chceme ho doběhnout a přitom získat zpátky naše rukojmí a když už se do toho pouštíme tak můžem rovnou zatočit i s těma komundírama ve Střední Americe. Taková šance se naskytne než jednou za život Pane Prezidente!

Vážně? A jak to chcete provést Ollie?

No prohlásil Plukovník chce to než trochu taktu a diplomacie. Já to vidím takhle...

A několik dalších hodin strávil tím že svůj plán Panu Prezidentovi vysvětloval akorát že ten přitom párkrát usnul takže Plukovník musel vždycky zmlknout a probudit ho. Pokaždý ho pošimral pod nosem peříčkem který pro tyhle účely nosil v kapsičce uniformy. Já z toho plánu moc moudrej nebyl protože jsem pochopil akorát to že všechno závisí na všem a jinač kolem mě pořád lítaly jen samý cizí a nevyslovitelný jména. Když Plukovník North skončil nebyl jsem sice vo nic chytřejší než když začal ale říkal jsem si že Pan Prezident třeba jo.

Podívejte Ollie mně ten plán připadá docela rozumnej i když mi to celé nejde úplně na rozum ale povězte mi co s tím vším má společnýho iránský Ajat Oláh prohlásil nakonec Pan Prezident.

Co? No na něm to přece všechno závisí! To je úplně jasný podivil se Plukovník. Dáme jim zbraně za naše rukojmí! A z těch prachů co dostanem budem financovat nikaragujský gorily v boji proti vládě! To nemá chybu Pane Prezidente!

Nechápal jsem sice proč by nikaragujský gorily chtěly bojovat proti nějaký vládě a vzpomněl jsem si na starýho dobráka Sue.

Chudák malej.

No prohlásil Pan Prezident mně se to sice všechno zdá trochu podezřelý ale když se toho ujmete vy Ollie. Ale pamatujte! Zásadně žádné rukojmí za zbraně jen tak víte co tím chci říct?

Před národem budete vypadat jako velikej hrdina Pane Prezidente ubezpečoval ho Plukovník.

A víte čemu ještě nerozumím pokračoval Pan Prezident. Jakou roli v tom všem hraje tady Pan Gump?

Podívejte Pane Prezidente odpověděl Plukovník já jsem přesvědčený že dva největší nepřátelé každého Američana jsou hloupost a netečnost a tadyhle Vojín Gump je živěj důkaz že i takovej hendikep se dá překonat. Vojín Gump je náš člověk...

Pan Prezident se zatvářil tak nějak zmateně a votočil se ke mně. Co mi to tu vykládá chtěl vědět. Něco o hlouposti a netečnosti že?

Já nevím ale je mi to úplně jedno odpověděl jsem.

Načež Pan Prezident se jen poškrábal na hlavě a šel zapnout televizor.

Tak dost úřadování Ollie řek Plukovníkovi já se teď musím koukat na Něco za něco.

Jistě to je taky velká zábava Pane Prezidente.

Tedy já měl stejně nejradši Jeden den královnou ale to už nedávají vzdychnul si Pan Prezident a zatvářil se tak nějak smutně.

Hlavně nechte všechno na mně a tady na Vojinovi Gumpovi Pane Prezidente. Můžete se spolehnout že tahle akce bude mít na vás i na váš úřad obrovské dopad.

Zdálo se ale že Pan Prezident ho moc neposlouchá protože ho zaujalo Něco za něco.

Potom jsme s Plukovníkem Northem šli zpátky do Lafayettevých Parku a já si celou cestu dělal starosti jak to zmáknou s Poručíkem Danem a Wandou protože samotný jsem je nechat nemoh. Plukovník ale vykoumal bezva plán že Dana přiměje aby si šel lehnout do úveňky na pozorování a taky že jo za chvíli přijela velká sanita a Poručíka Dana odvezli.

Wanda říkal Plukovník North najde zatím dočasnej domov v Národní Zoo Logický Zahradě.

Bude tam vedená jako exponát doličný. To pro případ že by ji zavřeli prohlásil.

A proč by ji zavírali?

Víte Gump jeden nikdy neví vobjasnil mi Plukovník.

Taky jsem mu vysvětlil že než poletím někam na druhý konec světa musím vidět malýho Forresta a von řek at' si klidně vezmu letadlo Pana Prezidenta protože ten dement dneska stejně nikam nepoletí.

Objevit se v Mobile v prezidentském eroplánu není jako při-hasit se vobyčejným letadlem. Na letišti mě čekala kapela a limuzína a před barákem paní Curranová stepovala spousta čumilů. Paní Curranová mi vyšla ven naproti ale malýho Forresta jsem viděl postávat za sítěnjma dveřma jako kdyby mě ani nechtěl vidět. A že se nemejlím jsem zjistil jen co jsem vešel dovnitř.

Copak jsem ti neřikal abys aspoň dvakrát denně zkontroloval tlakový ventil spustil.

Řikal vzdychnul jsem. A mělš taky sakra recht.

Aby ne jenomže tys to musel všechno pohnojit. Mohli jsme bejt milionáři a teď jsme akorát plonkový.

Tak nějak synku.

A neříkej mi synku. Já tvůj syn nejsem.

Já to myslel jako...

Mně je fuk jaks to myslel. Zkontrolovat ten ventil byla úplně primitivní věc. A podívej jak to dopadlo.

Hele Forreste je mi to hrozně líto ale s tím už nic nenadělám. Co bylo bylo já teď mám v pácu jinačí věci.

Jako třeba dát se do Armády? Proto máš na sobě mundúr?

Tak nějak. Víš já už v Armádě jednou byl.

Zmínil ses.

A teď mám něco zmáknout pro Plukovníka Northa. Požádal mě o to a já to prostě musím udělat.

To bys asi fakt měl. Všecko ostatní jsi zatím podělal.

Otočil se a já viděl jak zvednul pěst k obličejí jako kdyby si chtěl utřít voči. Ten pohled i vědomí že se za mě stydí dost bolely. Ale pak jsem si řek že na to nejspíš má svatý právo poněvač tentokrát jsem to všechno pohnojl fakt velkolepě.

Co Wanda zeptal se. Tu jsi nejspíš prodal řezníkovi co?

To není pravda. Náhodou je v Národní Zoo Logický Zahradě ve Washingtonu.

Aby si tam z ní všichni dělali srandu že jo?

Kdepak. Plukovník North se postará aby měla vzláštní zacházení.

Jasně. To si dovedu živě představit.

Tak tahle to bylo. Malej Forrest rozhodně nijak nejásal že mě zase vidí takže když jsem vypad bylo mi dost bídně. Jediný co mě trochu povzbudilo bylo něco co řek těsně předtím než jsem vyšel ze dveří.

Mímo chodem jaký to bylo když ta šachta plná hoven pšoukla zeptal se.

No pohled to byl teda k posrání povídám.

Jo to věřím prohlásil. Měl jsem takovej dojem jako kdyby se trochu pousmál ale nebyl jsem si jistej.

A tak jsme jeli do Íránu. Bylo to veliký město kde měla spousta baráků nahoře takový vzláštní kupole který vypadaly jako cibule a všichni chlapi tam chodili v černejch hábitech nosili klobouky který mi připomínaly převrácený květináče a tvářili se hrozně načuřené.

A nejnásilnější ze všech mi připadal Ajat Oláh.

Poulil voči mračil se a vůbec vypadal nepřijemně takže jsem nijak vzlášt' netoužil se s ním seznámit.

Plukovník North mi pošeptal pamatuj Gump hlavně takt a diplomacie! Na těch záleží nejvíc! A napřáh ruku ale Ajat Oláh mu ji nepodal a jenom dál dřepěl se založenejma ploutvema mračil se a mlčel.

Plukovník North na mě koukne a povídá to je ale dement. Zatím si se mnou každej vždycky aspoň potřás pravicí jako rovněj s rovným.

Vedle něj stáli dva maníci který na sobě měli než takový plíny a u pasu velkou šavli a jeden řek našťvaně kdo je u vás dement jestli se Ajat Oláh domákne co tu vo něm vykládáte tak nám dá rozkaz a jste vo hlavu kratši.

Napadlo mě že na tom něco bude.

Tak jsem se pokusil trochu prolomit ledy jak se říká a zeptal jsem se Ajat Oláha proč je pořád tak načuřenej a zapšklej

a vůbec.

To proto odpověděl že jsem se třicet let snažil aby mě zvolili za hlavu Světový Rady Církví a ty neznaboží hnusný mě dokonce ani nevzali mezi sebe! A kdo je na světě zbožnější než právě Ajat Oláh no?

Ale co byste si s tím teď dělal těžkou hlavu povídám.

Jenomže já mám svou hrdost a mně nikdo na hlavu srát nebude rozčilil se Ajat Oláh. Takový nuly mi budou odpirat místo ve Světový Radě Církví? Jsem přece Ajat Oláh! Já jsem náhodou moc velké hlavoun ty zabeďněče.

Tak moment moment ozval se Plukovník North. Tadyhle Forrest možná není zrovna Ajnštajn ale hrubě byste k němu bejt nemusel.

Já jsem Ajat Oláh a můžu si dělat co chci a komu se to nelíbí ať mi prdel políbí.

Jenže já jsem zas Plukovník North vod americký maríny a takovýhle blafy vám nesežeru.

Na to se Ajat Oláh plácnul do stehén a rozřehtal se jak houpací kůň.

Výborně Plukovníku výborně. Myslím že si budeme rozumět.

Plukovník North mu teda začal vykládat ten svůj plán.

Podívejte spustil ty vaši kluci v Libanonu nám sebrali pár lidí jako rukojmí takže náš Pan Prezident má teď máslo na hlavě.

No jo zamyslel se Ajat Oláh. Tak proč tam nevlitnete a nevysvobodíte je?

To není žádná sranda namítnul Plukovník.

Ajat Oláh se rozchechtal. No to mi povídejte. O vysvobozování rukojmí já vím svoje. Vemte si třeba co se stalo když se nám do kšeftu s rukojmíma začal montovat ten trouba co jste měli za Prezidenta předtím jak se jenom hergot jmenoval?

Na to sere pes ten už tam stejně není řek Plukovník North.

No to se vám povedlo rozesmát se znova Ajat Oláh a začal se zase plácet do stehén.

Možná ale podívejte se teď bysme měli začít jednat trochu vážně povídá Plukovník. Čas jsou peníze znáte to.

Ajat Oláh má všechnen čas na světě prohlásil ten iránskej hlavoun a rozhodil rukama načez jeden z maníků v plínách a se šavlí uhodil dvakrát do velikýho gongu jako měla Paní Hopewellová od firmy KokaKola v pokoji co používala na masírování.

Jo když už mluvíme vo čase prohlásil Ajat Oláh blíží se oběd. Už jste jedli hoši?

Nejedli pípnul jsem ale Plukovník North mě zpražil nesouhlasným pohledem.

Tak dobře vykřiknul Ajat Oláh dáme si bene!

Do místnosti vlítla asi stovka Arabáků s tácam a mísama na kterejch byly ty nejzáhadnější blafy co jsem v životě viděl. Měli tam hromady něčeho co vypadalo jako faširka zabalená v zelným listu a taková vzláštní šunka a olivy a ovoce a taky něj akej podivnej tvaroh a já nevím co všechno eště. Naskládali to před nás na takovej velké peršan a s rukama zkříženejma na prsou si stoupli o kus dál.

No prosím Pane Gump tak co byste si dal zeptal se mě Ajat Oláh.

Já nevím třeba sentvič se šunkou povídám.

Pro Kristovo umučení zařval Ajat Oláh takovýhle věci mi tu neříkejte! Tady se takovej hnus jako šunka nežere už tři tisíce let! A znova začal šermovat rukama a mračit se jak čert.

Plukovník North mě teď už vážně našťavaně sjel pohledem a já koutkem oka zahlíd jak ty maníci v plínách šahají po šavlích. Napadlo mě že jsem asi plácnul něco co jsem neměl a tak jsem rychle vykotal no dobře co třeba pár oliv nebo tak?

Jeden mi je hned začal nakládat na talíř a já si řek že na tom nesejde protože na tý prasečí farmě jsem se stejně nadlábnul tolika šunky že už ji do smrti nemusím vidět.

Když nás obsloužili tak se Plukovník pustil prstama do jídla a pořád jen vzdychal a liboval si jak to je dobrý a já si do pusy soupnul pár oliv. Jak nás Ajat Oláh s Plukovníkem viděl akorát trošku zvednul obočí vzal vidličku a nůž a dal se taky do jídla. Když jsme skončili Arabáci sklidili nádobí a Plukovník se znova pustil do vyjednávání.

Podívejte povídá my máme tak nekřesťanskou spoustu raket že bysme mohli poslat celou Zeměkouli na onen svět. A jestli nějaký chcete tak těm vašim fanatikům v Libanonu nařídte ať koukaj naše lidi pustit. Tak co říkáte plácem si?

Ajat Oláh neuzavírá obchody se Satanášem.

Vážně? No tak si ty rakety udělejte sami řek Plukovník.

Když my nemáme kdy vodpověděl Ajat Oláh protože jsme pořád na modlitbách.

No dobrá uchechtul se Plukovník tak proč si ty rakety teda nevymodlíte?

Náš hostitel se zas zachmuřil o něco víc a já pochopil že veškerej takt a diplomacie Plukovníka Northa nás dostanou akorát do pěknýho srabu a tak jsem se pokusil zavtipkovat abysem to napětí trochu roztýlil.

S vaším dovolením pane Ajat Oláh povídám a to znáte jak chytanou nametenýho šoféra co vjede do jednosměrky z vopačnýho konce?

Ne.

No a policajt se ho ptá pane řidič copak jste neviděl šipku? A ten vožrala zahuhlá jakou šipku já neviděl ani ten váš terč!

Bohajejo Gump zasyčel Plukovník ale Ajat Oláh se zas rozřehtal jak houpací kůň plácal se do stehén a říčel nadšením. Marjápano Pane Gump vy ale máte smysl pro humor jen co je pravda. Co kdybysme se šli na chvilku projít po zahradě?

A tak jsme šli. Když jsme vycházeli ze dveří eště jsem se vohlídnul a vidím že Plukovník North tam s hubou otevřenou stojí jako tvrdý y.

Podívejte Pane Gump řek Ajat Oláh hned jak jsme byli venku mně se ten váš Plukovník North moc nelíbí. Úlisnej je jak

nějaký diplomat a podle mýho na mě chystá nějakou křivárnu.

Já vám nevím odpověděl jsem mně teda připadá na rovnýho člověka.

Třeba máte pravdu jenže já nemám čas celej den sedět a poslouchat ty jeho kecy. Stejně se už zas musím jít modlit. Spíš mi řekněte co si o tom plánu vyměnit rukojmí za zbraně myslíte vy?

Já vo tom moc nevím. Teda chci vlastně říct že mi to připadá v pořádku a jako slušnej kšeft. To si myslí i Pan Prezident. Ale jak povídám já v tomhle moc honěnej nejsem.

A v čem teda jste honěnej Pane Gump?

No já dřív pěstoval prasata.

Prokristapána zabrbal Ajat Oláh sepnul ruce a zvedl oči k nebesům. Aláh mi sešle prasečkáře!

Ale původně jsem nejspíš voják.

No to už je trochu lepší. Takže z vojenskýho hlediska vzato jak myslíte že by ty rakety mohly takovýmu člověku jako je Ajat Oláh pomoci ve válce proti těm iráckejm psům nevěřícím?

Ať jsem teda papež ale to vážně nevím.

A to je přesně odpověď kterou chci jako Ajat Oláh slyšet. Žádný řečičky kterejma mě ten váš Plukovník North krmit jako majitel autobazaru co mi chce vnutit vojetou šunku. Klidně běžte zpátky a povězte svejm lidem že si plácnem.

Rukojmí za zbraně.

Takže svý dostanem?

To vám neslíbím. Ty kluci libanonský jsou vážně šildové. Jediný co jako Ajat Oláh můžu dělat je pokusit se. Vy zas koukejte rychle navalit ty rakety.

A bylo to. Když se mě Plukovník North konečně dost najebl že se mu seru do diplomacie tak vyšlo najevo že ten kšeft co jsem sjednal se mu líbí jako praseti drbání.

Bože dobrej liboval si když jsme letěli zpátky domů Gump tohle je kšeft jaký se naskytne jednou za život! Konečně se nám toho dementa podařilo uvrtnout aby s náma vyhandloval rukojmí za pár starejch raket který by nelítaly ani kdybysme chtěli. Tomu říkám bobřík!

A celou dobu až do přistání se hladil po hlavice jak je geniální a já si říkal že v tomhle kšeftu bysem možná mohl udělat slušnou kariéru takže budu moci malýmu Forrestovi poslat domů aspoň nějaký prachy. Jak se ale ukázalo dopadlo to celý trochu jinak.

Nebyli jsme zpátky ve Washingtonu než chvíli a rozpoutalo se hotový peklo.

Já se nejdřív pokusil dát do pořádku některý starý záležitosti. Nejprv jsem zajel do Ústřední Vojenský Nemocnice Waltera Reeda a jak říkal Plukovník North na posteli tam opravdu leží Poručík Dan. Vypadal vo hodně líp než když jsem ho viděl naposled.

Kde ses flákal ty blbečku chtěl vědět.

Byl jsem na jedný hrozně tajný misiji.

Jo? A kdepak ta mise byla?

V Íránu.

A proč jsi tam byl?

No musel jsem. To víš Ajat Oláh.

A co máš s tím dementem ty společnýho?

Dojednával jsem s ním výměnu rukojmí za zbraně.

Vážně?

Fakt.

Jaký zbraně?

Nějaký zrezivělý rakety.

A jaký rukojmí?

Co máme v Libanonu.

A dohodli jste se?

Tak napůl.

Co to má znamenat tak napůl?

No ty rakety jsme mu dodali.

A dostali jste rukojmí zpátky?

Zatím ne.

Bodejť a taky už je nedostanete ty kreténe. Nejenom žeš mi jako civilistovi prozradil všelijaký supertajdův skutečnosti za což je mimo chodem popravčí četa ale kromě toho se mi zdá že s tebou zas vyjebali! Forreste ty jseš fakticky blbej až to bučí.

Když jsme si takhle vyměnili eště pár dalších komplimentů vzal jsem Dana na vozejk do kantýny na zmrzlinu. Protože v nemocnici ústřice na jídelníčku nemaj stala se Danovou nejzamilovanější pochoutkou zmrzlina. Říkal že bez zubů kromě syrovejch ústřic zvládá nejlíp zmrzlinu. Vzpomněl jsem si přitom jak jsem byl malej a sedával v neděli vodpoledne na verandě a točil strojkem protože máma dělala doma zmrzlinu sama a když byla našlehaná a vychlazená vždycky mě nechala ať si ty míchačky ve strojku hezky vobližu.

Co myslíš že teď s náma bude Dane?

Co je to sakra za otázku?

Já nevím. Prostě mi tak nějak přišla.

Houby přišla. Zase jsi přemejšlel kebulí a to zrovna nepatří k tvejm nejsilnějším stránkám.

No to máš asi pravdu. Vis já jako že za co vezmu to skončí na hovno. Žádnou práci si dlouho neudrží a i když všechno běží jak na drátkách tak to na konec nějak pohnojím. A taky mi pořád strašně chybí máma a Jenny a Bubba a všichni ostatní. A teď k tomu mám ještě na starost malýho Forresta. Hele já vím že nejsem zrovna nejchytřejší člověk na světě ale proč mě lidi většinou berou jako kdybysem byl nějaký exponát z panoptika nebo co. Mně připadá že to je k něčemu jedině když se mi v noci něco zdá. Já jen kdy jako vezmu všechny ty maléry konec?

Nejspíš nikdy vzdychnul Dan. Tak to někdy holt chodí. Lidi jako my prostě všechno proserou jenže s tím nic nenaděláš. A protože to vím tak si s tím co bude šišku nelámu. Dlouho už tu nepobudu a co se mě týče zaplať pámbu.

Takový věci neříkej Dane. Jseš jedinej kámoš jakýho ještě mám.

Já si budu říkat co chci a kdy chci. V životě jsem toho teda zkurvil dost ale jedno mi nemůže vyčíst nikdo a to že kecám.

To je pravda i když v tomhle pohledu jseš vedle. Nikdo nemůže vědět jak dlouho tu bude.

Forreste prohlásil ty máš fakt slepičí mozeček.

Teď aspoň víte co Danovi táhlo hlavou ale já taky nebyl zrovna v nejveselejším rozpoložení. Začínalo mi docházet že Ajat Oláh nás s Plukovníkem Northem vzal pěkně na hůl. Dostal hezky naše rakety a s rukojmíma se na nás vybodnul. Ale Plukovník North kterej měl hrozně napilno s převodem peněz za rakety těm gorilám do Střední Ameriky nebyl zdaleka tak nešťastnej.

Gump povídá mi jednou ráno já musím za pár dní před Kongresovej Výbor vypovídat vo svý činnosti. Tebe možná zavolaj taky i když třeba taky ne ale pro každej případ vo žádný výměně zbraní za rukojmí nevíš jasný?

No o těch zbraních bysem něco věděl ale o rukojmích zatím nevím vůbec nic.

Tak jsem to nemyslel ty vole! Copak si neuvědomuješ že to co jsme provedli je nezákonný? Mohli bysmě taky voba skončit v kriminále! Takže ne aby sis tu svou velkou hubu pouštěl na špacír a koukej dělat co ti nařídím jasný?

Rozkaz Pane Plukovníku.

Kromě toho jsem měl docela jiný starosti jako na příklad s tím že Plukovník North mi zařídil ubytování v kasárnách námořní pěchoty kde to teda vůbec nebyl žádný med. Marinád jsou jiná sorta než vobyčejný vojáci. U maríny se akorát furt jenom řve a jebe a všechno se musí blejskat jak zrcadlo. A ze všeho nejmní se jim tam líbilo že jim do kasáren nakvartýrovali maníka vod Armády a mezi náma udělali mi ze života takový peklo že jsem se na konec odstěhoval. A protože jsem neměl kam jít vrátil jsem se do Laffayettovýho Parku jestli tam ještě nemám ten obal vod ledničky. Ukázalo se že si ho už někdo zabral a tak jsem si našel jinej. A hned jak jsem se zabydlel tak jsem sednul na autobus a jel se do Národní Zoo Logický Zahrady podívat za Wandou.

To víte že tam byla. Hned mezi tuleněma a tygrama.

Měla takovou malou klec s trochou slámy a hoblin na podlaze a tvářila se dost nešťastně. Na kleci byl nápis Svinus americanus.

Když mě viděla hned mě poznala a já se naklonil přes ohradu do výběhu a poplácal ji po čuni. Nadšeně zachrochtala a mně jí začalo bejt líto jenže jsem nevěděl co dělat. Ale sebral jsem se a šel jí ke stánku koupit praženou kukuřici a čokoládovou tyčinku a vodnes jí to. Už jsem jí málem koupil taky párek v rohlíku ale pak jsem si to rozmyslel. Nejdřív jsem jí dal čokoládu a pak jí začal krmit praženou kukuřicí. Najednou se za mnou vozval něčí hlas.

Copak to tady provádíte?

Otočil jsem se a přede mnou stál hlídač jako hora.

Ale nic jenom krmím tadyhle Wandu.

Vopravdu? A to nevidíte že je tu cedule Nekrmte zvířata?

Jenomže se s váma vsadím že zvířata sem tu tabulku nepověsily povídám.

Poslyšte nejste vy náhodou nějak moc chytřej zaječel a popad mě za límec. Však vás ty srandičky za mřížema přejdou.

Toho už jsem teda měl akorát. Cejtil jsem se tak zadupanej do země že jsem málem musel zdvihnout hlavu abychom viděl kudy šlapu. Všechno bylo zase na levačku a to jsem přitom akorát krmil prase malýho Forresta a tenhle šašek se po mně začne vozit. Prostě už toho bylo dost!

Popad jsem ho zdvihnul do vzduchu a trochu jsem s ním zatočil jako tehda když jsem dělal zápasníka a chvíli jsem s ním cvičil jako s Profesorem nebo Hovňousem a na konec ho pustil. Přelachtíl přes plot jak ten umělohmotnej talíř co si s ním děcka házej na trávníku a přistál přímo uprostřed tuleniho jezírka až voda vyšpláchla na všechny strany. Všichni tuleni se nahrnuli do vody za ním a začali ho mlátit ploutvema a von na ně hulákal nadával a hrozil jim pěstí. Vyšel jsem ze Zoo Logický Zahrady a sed na autobus do města. Někdy si člověk prostě nemůže pomoci a pak nekouká co dělá.

Měl kliku hajzl že jsem ho nehodil do výběhu k tygrům.

7

Netrvalo dlouho a vypuklo stejný dopuštění jako když nasere do větráku.

Ukázalo se totiž že ten kšeft co jsme v Íránu dojednali se zrovna dvakrát nezamlouval pánům z Kapitolu který výměnu rukojmí za zbraně nepovažovali za nějaký špičkovéj nápad vzlášt' když ty prachy padly do pazourů nikaragujskej gorilám. Krom toho byli kongresmani umanutý že za tím vším stojí Pan Prezident a tak se rozhodli že mu to dokážou.

Plukovník North si při tom prvním výsledku před Kongresem ved tak dobře že si ho tam pozvali ještě jednou a tentokrát si na něj nachystali celej regiment všema masťma mazanejch advokátů aby ho dostali do rohu. Jenomže Plukovník byl kluzkej jak úhoř a když nasadil veškerej svůj takt a diplomacii nebylo zas tak snadný ho tam udržet.

Plukovníku řek jeden z advokátů jakpak byste se zachoval kdyby vám Pan Prezident nařídil abyste spáchal zločin?

Víte prohlásil Plukovník já jsem od námořní pěchoty a my mariňáci jsme zvyklí příkazy svého Nejvyššího Velitele bezpodmínečně splnit. Takže i kdyby mi Pan Prezident řekl ať spáchám zločin tak zasalutuju a prostě ho provedu protože voják musí na zteč třeba i do vršku.

Do vršku? Jakého vršku? To jako Kapitolského?

Ale né vy trumbero! Každýho! To je jenom takovej básnickej příměr. U maríny jsou takový zteče denní chleba!

Ach tak proto se o námořní pěchotě říká že chleba má nejradši v tekutém stavu!

Já vás zabiju vy civile zasařej! Utrhnu vám hlavu a naplivám do krku!

Ale nebudte vulgární Pane Plukovníku. S násilím se nikam nedostaneme. Tak vy mi tu chcete tvrdit že celý ten plán nepochází z hlavy Pana Prezidenta?

Tvrdit nechci nic. Je to tak a basta vy sráči.

Tak čí to byl nápad? Váš snad?

Samozřejmě že ne kokote jeden. To už Plukovníkův takt a diplomacie jely na plnej céres.

No tak nám povězte čí!

Ále na tom se podílela spousta lidí. Prostě to tak nějak vyplynulo.

Vyplynulo? Někdo s tím nápadem přece musel přijít jako první. Takovéhle věci nevyplývají jen tak samy od sebe.

No někdo si nad tím určitě lámal hlavu víc než ostatní.

A právě toho dotyčného bychom tedy mohli označit za inspirátora všech zmíněných nezákonných akcí nemám pravdu?

No když to říkáte takhle tak asi jo.

A nebyl dotyčným inspirátorem náhodou poradce Pana Prezidenta pro otázky národní bezpečnosti Admirál Poindexter?

Ten prďola co pořád puká z čibuku? Kam vás vede slepá vašeň. Ten přece nemá dost fištróna ani aby si vzal galoše když mu někdo nachčije do přek natož aby moh někoho v něčem inspirovat.

A můžete nám prozradit kdo tedy?

Ale jistě. Byl to Vojín Gump.

Kdo?

No přece Vojín Gump Vzlaštní Asistent Pana Prezidenta pro tajný operace. Celá ta věc byl jeho nápad.

Načež se všichni advokáti a senátoři slezli do chumlu a začali si špitat a šermovat rukama a pokyvvovat hlavama.

A tak jsem se do toho zamotal i já.

Netrvalo dlouho a před mou krabicí v Laffayettovým Parku se uprostřed noci objevil párek hromotluků v pršákách a začal do ní bouchat. Když jsem se vyštrachal ven abysem se podíval co se děje jeden mi vrazil do rukou takovej papír že se musím ráno dostavit před vzlaštní senátní výbor pro vyšetřování aféry Írán-Kontras.

A koukej přijít ve vypíglovaným mundúru nařídil mi protože máš kamaráde po prdeli.

Nevěděl jsem co mám dělat. Jít vyburcovat Plukovníka Northa bylo moc pozdě a tak jsem si řekl že to všechno budu muset zvládnout jen za pomoci jeho taktu a diplomacie. Chvilku jsem se coural po městě a na konec jsem skončil v Lincolnově Památníku. Velikou mramorovou sochu osvětlovaly reflektory ale Lincoln se v tom křesle tvářil tak nějak smutně a vod řeky Potomac táhla dovnitř mlha a k tomu všemu se drobně rozpršelo takže mi bylo všelijak. A pak najednou co nevidím tou mlhou ke mně jde Jenny!

A hned mi povidá koukám že sis zase zavařil Forreste.

Asi máš pravdu odpověděl jsem.

Jako kdyby sis v Armádě už malérů neužil dost a dost.

To víš.

Tak proč? Snad sis nemyslel že to děláš kvůli malému Forrestovi?

Myslel.

Projela si podle svého zvyku prstama vlasy a pohodila hlavou a já tam zatím stál jak svatej na mostě a nevěděl co s rukama.

A teď se tak trochu lituješ vid'?

Hm.

Ale jít před Kongres přiznat barvu se ti taky nechce co?

Ne.

Jenže to bys měl protože to je vážná věc vyměňovat zbraně za rukojmí. Alespoň ty páprdové si to myslej.

Však to taky říkali.

Tak co budeš dělat?

To nevím.

Já ti radím hezky všechno přiznat. A ne abys někoho kryl rozumíš?

Asi máš pravdu souhlasil jsem ale v tom se vod řeky přivalil vobrovskej chuchvalec mlhy a Jenny v něm tak nějak zmizela. Dostal jsem strašlivou chuť se za ní rozběhnout a chytit ji a přivést zpátky jenomže tak blbej zas nejsem. A tak jsem se jenom otočil a zamířil zpátky ke své krabici. Všechno bylo zas jenom na mně. Ale jak se na konec ukázalo bylo to na posled co jsem na Jenny nedal a nemluvil pravdu.

A teď nám hezky řekněte Vojine Gumpe kdy přesně jste připadl na myšlenku vyměnit rukojmí za zbraně?

Seděl jsem v místnosti Vyšetřovacího Výboru u velkého stolu proti všelijakejm senátorům a právníkům a dalším šaškům a všude kolem vrčely televizní kamery. Do ksichtu mi šajnily reflektory a jeden takovej malej precek hotový advokátský nedochůdce na mě pálil jednu otázku za druhou.

A kdo tvrdí že jsem to byl já vohradil jsem se.  
Otázky tady kladu já Vojine Gumpe. Vy jste tu od toho abyste odpovídal.  
Jenomže nevím jak prohlásil jsem. Vy jste se mě totiž ani nezeptal jestli jsem na tu myšlenku vůbec připadnul a rovnou jste chtěl vědět kdy.  
Máte pravdu Vojine Gumpe. Tak kdy?  
Podíval jsem se na Plukovníka Northa kterej měl uniformu samej metál a jen se na mě mračil a pomalu pokyvoval hlavou jako že bysem měl odpovédět.  
No asi tehda jak jsem se setkal s Panem Prezidentem.  
Aha takže přiznáváte že jste Panu Prezidentovi sdělil že máte v úmyslu vyměnit zbraně za rukojmí?  
Ale to ne.  
Tak co jste vlastně Panu Prezidentovi řekl?  
Řek jsem mu že jak jsem se setkal s tím Panem Prezidentem co tam byl před ním tak toho zajímalo akorát Po pravdě řečeno v televizi.  
Nepovídejte! A co na to Pan Prezident?  
Že von osobně má nejradsí Něco za něco.  
Vojine Gumpe! Rád bych vám připomněl že jste pod přísahou!  
Víte von se vlastně díval na Pekelně se soustřed' ale říkal že z toho bejvá úplně tumpachovej.  
Vojine Gumpe! Přestaňte se vytáčet! Jste pod přísahou! Chcete se snad Senátu Spojených Států vysmívat? Víte že vás můžeme za pohrdání soudem poslat do vězení?  
Dyt' už jsem byl vodsouzenej předem povídám.  
Krucinál! Tak vy tu bandu nepřestanete krýt? Pana Prezidenta tadyhle Plukovníka Northa i Admirála Poindextera a kdovíkoho ještě? Ale my se dobereme pravdy i kdyby to mělo trvat třeba rok!  
To věřím.  
Takže Gumpe... Plukovník North nám tu sdělil že autorem toho ohavného plánu jak vyměnit zbraně za rukojmí a peníze pak převést na kontrasy do Střední Ameriky jste vy. Je to pravda?  
Mně žádněj kontrast ve Střední Americe nic neříká já myslel že ty peníze jsou určený pro gorily.  
Takže se přiznáváte! Vy jste o celé záležitosti moc dobře věděl!  
Já věděl akorát to že gorily jsou peněz moc potřebný. Tak mi to aspoň vykládali.  
Aha! Jsem přesvědčen že lžete Vojine Gumpe! Tvrdím že jste to byl právě vy kdo celou operaci vymyslel a to za spoluúčasti Pana Prezidenta! Takže si tu přestaňte hrát na idiota!  
Já si na nic hrát nemusím pane.  
Pane Předsedo prohlásil advokát je tedy nad veškerou pochybnost jasné že tady Vojín Gump Vzláštní Asistent Pana Prezidenta pro tajné operace je podvodník a lhář a záměrně se snaží Kongres Spojených Států vodit za nos! Navrhují abychom ho potrestali za pohrdání soudem!  
Předseda se nadzvednul a z vejšky se na mě podíval jak na nějakou štěnici.  
Taky mi připadá. Vojine Gumpe uvědomujete si jaký trest vám hrozí za to že z nás děláte hňupy?  
Ne pane předsedo.  
Můžeme vás natotata poslat za mříže!  
Tak fajn prohlásil jsem s typickým taktem a diplomacií Plukovníka Northa jen do toho.  
  
Tím pádem jsem se voctnul v base.  
Titulek ve Washington Post druhěj den hlásal IDIOT ODSOUZEN ZA VÝSMĚCH KONGRESU.

Při vyšetřování skandálu írán-kontras, který pro své čtenáře bedlivě sledujeme, byl rodák z Alabamy, jehož zdroje blízké našemu listu označují za úředního idiota, obviněn z výsměchu Kongresu.

Forrest Gump, individuum bez stálého bydliště, byl včera odsouzen na neurčito do vězení poté, co zesměšňoval členy zvláštního vyšetřovacího výboru Senátu Spojených států ustaveného za účelem projednání obvinění, že se vysoce postavení příslušníci Reaganovy administrativy spikli, aby z nejvyššího íránského představitele pomoci podvodu spočívajícího ve výměně rukojmí za zbraně vymámili značnou částku v hotovosti.

Gump, který se evidentně podílel i na mnoha dalších nezákonných akcích vlády včetně amerického programu pronikání do vesmíru, byl naším zdrojem charakterizován jako "příslušník paranoidního křídla amerických výzvědných kruhů, které se z důvodů zamlžení svých nekalých piklů plíží výhradně tajnými kanály."

Jak nám sdělil jistý senátor, který je členem zmíněného vyšetřovacího výboru a požádal nás, abychom neuváděli jeho jméno, Gump bude "bručet v base tak dlouho, dokud svý tvrzení neodvolá a neuzná, že dělat z Kongresu Spojených států blbce je jednoduše nepřipustný."

"K něčemu takovému je oprávněnej výhradně samotnej Kongres, a ne nákej vidlák z Alabamy," prohlásil dotyčný senátor doslova.

No vyfasoval jsem černobíle štráfatej věžeňskej mundúr a šoupli mě na celu kde už bručeli jeden padělatel nějakěj Pedo Fil a taky bombovej atentátník a magor jménem Hinckley co pořád básnil o herečce Jodii Fosterový. Nejlepší z nich byl ten padělatel.

Když přezkoumali mou kvalifikaci poslali mě do dílny kde se lisovaly automobilový espézetky a můj život se usadil do nudnejch a zaběhanejch kolejí. A pak na Vánoce abysem byl přesnej tak zrovna na Štědrej Večer kdy venku sněžilo za

mnou na celu přišel bachař že prej mám návštěvu.

Chtěl jsem vědět kdo to je ale řek akorát hele Gump ty buď rád že za tebou přišel vůbec někdo když jsi spáchal tak vodporné zločin. Lidi co dělají z Kongresu bandu blbců můžou být šťastný že neskončí v ajenclíku tak padám padám.

Šel jsem s ním na hovornu. Venku před vězením zpívala skupinka koledníků V Betlémě v jesličkách a někde cinkal zvonek jak Santa Klaus somroval do pokladničky. Když jsem se v tý kukani podíval skrz drátěný pletivo zůstal jsem úplně perplex protože na druhý straně přepážky seděl malej Forrest.

Tak teda šťastný a veselý povídá.

Já nevěděl co na to říct tak jsem se zmož akorát na to abysem mu poděkoval.

Chvilí jsme jen tak dřepěli a civěli na sebe. Vlastně malej Forrest většinu času čučel do pultu. Asi mu bylo trapně že má tátu v kriminále.

No a jakpak ses sem dostal zeptal jsem se na konec.

Babička mě poslala. Byls ve všech novinách a taky v televizi. Povídala že bys mohl mít třeba radost kdybysem se tu objevil.

To měla pravdu. Náhodou mám hroznou radost.

No můj nápad to nebyl zahuhlal ale to si teda mohl odpustit.

Hele já vím že jsem to pohnojil takže momentálně na mě zrovna moc hrdej být nemůžeš ale myslel jsem to dobře.

Jak dobře? S čím dobře?

No jak jsem se snažil abysem to zas nepodělal.

Několik minut jenom dál civěl do pultu. Dneska jsem byl v Zoo Logický Zahradě podívat se za Wandou řek na konec.

Je v pořádku?

Dvě hodiny mi trvalo než jsem ji našel. Připadalo mi že je jí v kleci zima. Chtěl jsem jí dát svou bundu jenže přišel nějaký hlídač a začal na mě hulákat.

Ale nesápal se na tebe že ne?

Ne já mu řek že je to moje svině a von povídá něco ve smyslu no jo to už mi tu jeden cvok taky vykládal a pak odešel.

A jak ve škole?

Ale docela to jde akorát ostatní děcka se mi smějou že jseš zavřenej.

Z toho si nic nedělej. Ty za to nemůžeš.

No já nevím... Kdybysem ti víc klad na srdce ať ty ventily a budíky hlídáš mohlo to celý dopadnout jinak.

Co se stalo nedá se odestát řek jsem. A co se má stát se taky stane. No co jinýho jsem mu taky mohl říct?

Co děláš na Boží Hod?

Ale nejspíš pro nás tady uspořádají večírek zalhal jsem a bude taky Santa Klaus s dárkami a krocan a všechno. Víš jak to ve vězení chodí. Chtěj aby muklové byli spokojení. Co ty?

Já asi půjdu zpátky na autobus. Všecko jsem v podstatě viděl. Když jsem se vrátil ze Zoo Logický Zahrady tak jsem zašel taky k Bílému Domu a na Kapitol a pak dolů k Lincolnovu Památníku.

Jo a jak se ti tam líbilo?

No bylo to takový vzlaštňák víš. Začalo sněžit a ležela mlha a... a...

Zavrtěl hlavou a já viděl že skoro nemůže mluvit.

A co...?

Prostě se mi začalo stejskat po mamě...

A že tys ji... žes ji viděl?

Ne tak docela.

Ale tak trochu jo vidě?

Jo tak trochu. Jenom na chvilíčku. Ale to se mi jenom zdálo to dá rozum! Tak blběj přece nejsem abysem tomu věřil.

Říkala něco?

Jo že na tebe mám dohlídnout. Že jseš kromě babičky jedinej koho na světě mám a potřebuješ teď abysem ti pomoh.

To že povídala?

Podívej byl to jenom přelud copak jsi neslyšel? Přelud přece není skutečnost.

Kdo ví. Kdy ti jede autobus?

Asi za hodinu. Tak abysem už radši šel.

No tak šťastnou cestu. Je mi líto že jsme se museli vidět zrovna takhle ale třeba to už nebude dlouho trvat a dostanu se ven.

To jako myslíš že tě pustěj?

Mohl by. Chodí sem za náma jeden chlápek co tu koná dobročinnost. Nějaký kazatel to je. Tvrdí že chce abysme se zase zařadili mezi slušný lidi a myslí že by mě odtud mohl za pár měsíců dostat a šoupnout do nějakýho federálního programu pracovní převýchovy nebo co. Prej má dole v Karolíně velikej náboženskej lunapark a potřebuje lidi jako já který by mu ho pomáhali provozovat.

Jo? A jak se jmenuje?

Reverend Jim Bakker.

A tak jsem začal dělat pro Reverenda Jima Bakkeru.

Měl v Karolíně takovej podnik který se jmenoval Bibleland a byl to ten největší naučně zábavný park vo jakým jsem kdy slyšel. A taky měl manželku jménem Tammy Faye. Vypadala jak porculánová panenka a řasy měla dlouhý jak Barbína a na tvářích pěkně tlustou vrstvu zdravíčka. Krom toho se kolem Reverenda motala i jedna mladší ženská jménem Jessica Hahnová vo který tvrdil že je to jeho sekretářka.

Podívej Gump co dokázal ten šmoula Walt Disney to umím taky hustil do mě. Tohle je šmé jedna báseň! Sem přilákáme bibložrouty z celého světa! Padesát tisíc denně a možná i víc! Tady bude k vidění každické výjev z Bible včetně zjevení a podobenství. A když budem vybírat po dvaceti dolarech naděláme milijardy!

V tom se teda nemejlil.

Měl tam už přes padesát atrakcí a pořád plánoval další. Lidi třeba šli houštím až narazili na maníka převlečeného za Mojžíše a jakmile se přiblížili von šlápnul na spínač který otevřel plynovej ventil a ze země vyrazil pět metrů vysoký plamen. Atrakce se jmenovala Mojžíš a hořící keř. A jak ten voheň vyšlehl do vzduchu všichni lidi uskakovali a vyděšeně křičeli a obdivně vzdychali a áchali jako u vytržení.

Taky tam byl potůček na kterým se v plastikový lodičce vozilo mimino v plínách. To se zas jmenovalo Mojžíš v rákosí.

Pak tam měl Reverend Bakker scénu nazvanou A moře rozestoupilo se kde se na povel jezero vcuclo z obou stran do břehů a lidi mohli přejít po dně na druhou stranu zrovna jako lid izraelský kde na ně měl Reverend Bakker uchystaný mukly propuštěný na podmínku a převlečený za faraónovo vojsko který je začalo honit ale jakmile se taky pustili na druhou stranu čerpadla vyplivly do jezera všechnu vodu zpátky a ta je zatopila.

Měl tam prostě všechno.

Třeba scénu s Jákobem a jeho suknicí barev proměnných a celou Knihu Job ve který s tím dotyčným tak vyjebávali že to svět neviděl. A když Rudým Mořem prošla první várka návštěvníků mohla se k němu pustit další skupina která zase sledovala ten Ježíšův zázrak s chlebama a rybama. Reverend měl vykoumaný jak ten chleba pak zkrmovat rybám a když byly dost velký tak se s nima zas ládovovali zástupové v jeho rybí restauraci po patnácti dolarech za porci!

A taky tam měl Daniela v jámě Ivový a Jonáše v břiše verlyby. V pondělí když měli v Biblelandu zavřeno pronajímali Reverend Iva i s krotitelem za padesát babek jednomu místnímu baru kde pak lidi mohli uzavírat sázky že toho Iva nikdo nepřepere. Verlyba ale byla jen mechanická a fungovala docela dobře až do doby než se Reverend domákl že Jonáš si za její krční mandle schovává láhev Vizoura. Pokaždý když ho verlyba spolkla tak si z té flašky loknul takže ke konci šichty byl už jak cepelín. Vrchol všeho ale přišel když pak jednou těsně předtím než jí zmizel v hubě začal na diváky dělat neslušný posušky a tomu už byl Reverend nucen udělat přítrž protože některý matky z obecnstva si přišly stěžovat poněvač jejich děcka Jonášovi oplácely stejnou mincí.

Ale vůbec nejvoblíbenější byla atrakce nazvaná Ježíšovo nanebevstoupení která fungovala na základě něčeho čemu Reverend říkal nebeský bandž. Bylo to něco podobného jako lítat na gumovým laně jenže nahoru takže ten maník co byl převlečený za Ježíše se zaháknul a pak se v oblaku umělý mlhy vznes asi dvacet metrů do vzduchu. Vypadalo to docela věrohodně a návštěvníci si to nanebevstoupení za deset dolarů za jízdu mohli prubnout taky.

Gump povídá jednou Reverend mám teď zbrusu novou atrakci na kterou tě taky nasadím. Jmenuje se David a Golijáš. Na to jsem ale nemusel bejt žádnej lumen abysem se dovítípl s jakou rolí počítá pro mě.

Myslel jsem že hrát si na Davida a Golijáše bude snadný jenomže jsem se samozřejmě přepočítal.

Nejdřív mě voblíkl do takový kacabajky z levhartí kůže nalepili mi černýho bíbra a do rukou mi strčili oštěp a štít. Moje úloha sestávala z toho že jsem měl vrčet a řvát a vůbec se projevovat jako pěkný debil. A zrovna když se tvářím nejohroživějc vyleze David který má na sobě než nějaký plíny a začne po mně metat z praku šutry.

David hrál ten cvok Hinckley který se do toho rehabilitačního programu dostal poněvač jim tvrdil že je vážně magor a do lochu nepatří. Když se do mě zrovna netrefoval kamením pořád psal dopisy Jodii Fosterový vo který říkal že by ji snad samou láskou sněd.

Problém byl v tom že po mně střílel vopravdickejma kamenama a občas se i trefil. Řeknu vám že to bolelo jak čert. A protože jsme vystupovali pětkrát šestkrát denně tak jsem jich vod rána do večera schytal dobrejch pětadvacet. Připadalo mi že Hinckley se ve své roli moc vyžívá a tak jsem si asi po čtrnácti dnech Reverendu Bakkerovi postěžoval že mi nepřipadá fér když jsem samá modřina a boule a navíc mi ten hajzlík vyrazil dva zuby a já mu to přitom ani nesmím oplatit.

Jenomže Reverend řek že to se nedá svítit protože takhle to stojí v Bibli a co je psáno to je svatý. Já bysem teda Písmo Svatý přepsal hned kdybysem moh ale držel jsem zobák protože Reverend povídal že když se mi to nelíbí tak můžu jít klidně zpátky do lochu. Krom toho se mi hrozně stejskalo po malým Forrestovi a taky po Jenny a měl jsem pocit že jsem na světě úplně vopuštěnej.

Ale pak jsem toho jednou měl už fakticky dost. Ten den bylo v Biblelandu lidí jak vo pouti a když jedna skupinka dorazila k atrakci co jsem vystupoval začal jsem se jako obvykle tvářit zle a mávat na Davida výhružně oštěpem. Ten se do mě pustil prakem a jeden z těch zatracenejch šutrů mě trefil do ruky až jsem upustil štít. Sehnu se abysem ho zvednul a ten hajzlík prťává mě hned trefí kamenem rovnou do zadku. To už bylo trochu moc poněvač člověk si přece nemůže dát líbit úplně všechno.

Tak jsem se k Davidovi který tam stál a jenom se blbě křenil hezky přitočil popadnul ho za ten balík plínek co měl kolem boků a pak ho trochu roztočil a pustil. Přepřelchl nad stromama až na konec lesa a dopad doprostřed jezera kde Ježíš zrovna předváděl tu svou atrakci s chlebem a rybama.

Jenomže jak do té vody David zahučel ty vlny musely způsobit na rozvaděči nějaký zkrat nebo co protože čerpadla se rozběhly a Rudý Moře se začalo rozestupovat. U hořícího keře z ničeho nic ze země vyrazil plamen a Mojžíš který stál moc blízko vod něj chytnul. Zároveň se ta mechanická verlyba vyškřabala z vody na břeh a začala tlouct vocasem a klapat hubou jak šílená. Lidi zpanikařili ženský a děti spustily jako když je na nože bere a chlapi se pokoušeli spasit útekem. To všechno Iva v jámě Danielově tak strašně vyjukalo že vyskočil a začal lítat jako pometlo. Do toho jsem se na scéně objevil já což jenom přidalo k všeobecnému zmatku. Ten maník co hrál nanebevstoupení Ježíše stál zrovna u stánku s občerstvením a lemtal limčou ale najednou se shůry sneslo gumový lano který ho zahákl a prásk s ním do

nebe. Ale protože maník na laně nebyl upoutanej a nic tak jednoduše pokračoval v letu a přistál v rybárně přímo ve fritéze.

Někdo zavolal policii která se vcukuletu dostavila na místo a začala mlátit lidi po hlavě pendrekama. Lev mezitím západ do rákosí vodkad' vyplašil Reverenda Bakkeru a tu mladou sekretářku jménem Jessica Hahnová. Oba byli jak Adam a Eva a Reverend jí asi zrovna něco diktoval. Vylítli z toho rákosí jak z ráje a za nima úplně zdivočelej lev. Jak to policijti uviděli hned Reverenda sbalili pro veřejný pohoršení a šup s ním za katr. Poslední co zařval než ho strčili do antona bylo Gump tohle ti teda vážně nedaruju ty idijote!

8

Na konec se ale ukázalo že má po ptákách protože skončil v kriminále sám. Ale aspoň se moh rehabilitaci vězňů včetně svý uprtěný zbožný maličkosti věnovat na celej úvazek.

U mě to nejdřív vypadalo že se do lochu vrátím taky ale dopadlo to úplně jinač.

Celostátní sdělovací prostředky se domáklý že v Biblelandu došlo k masovejmu nepokojům a moje fotka se nějak dostala do novin a do televize. Už jsem čekal na autobus kterej mě měl vodvýt zpátky do basy když se najednou vobjevil nějakej chlápek s kupou lejster v hrsti a oznámil mi že prej jsem propuštěnej.

Byl celej vyfešákovanej v kvádru včetně parádních kšand a nablejskanejch bot a k tomu bílejš zubů plnou hubu takže jsem ho typoval na nějakýho makléře. Gump já jsem váš Anděl Spásy povídá.

Jmenoval se Ivan Bozosky.

Tvrdil že po mně marně pátrá už vod tý doby co jsme byli s Plukovníkem Northem vyšetřovaný na Kapitolským vršku.

Už jste viděl dnešní noviny Gump zeptal se.

Ne to neviděl zavrtěl jsem hlavou.

No třeba vás to bude zajímat prohlásil a podal mi výtisk The Wall Street Journal. Na první straně byl titulek POSEDLÁ PANOPTIKÁLNÍ FIGURKA PŘÍČINOU EKONOMICKÉHO ÚPADKU VÝZNAMNÉHO NAUČNÉ ZÁBAVNÉHO PARKU.

Amok, který včera v malém carolinském městečku posedl nedávno propuštěného chovance psychiatrického oddělení washingtonské vězeňské nemocnice, nejen zklamal ekonomické vyhlídky tisíců poctivě pracujících Američanů, ale spustil řetěz událostí, které nakonec vyvrcholily i osobní tragédií jednoho z nejváženějších carolinských občanů.

Onou zešilejší figurkou je podle našich informací jistý Forrest Gump. Tento člověk s extrémně nízkým IQ byl již v minulosti zapleten do obdobných výtržností v Atlantě, Západní Virginii a jinde.

Gump byl právě ve výkonu trestu odnětí svobody za pohrdání Kongresem Spojených států, který si odpýkával v rámci pracovní rehabilitačního programu probíhajícího pod patronací reverenda Jima Bakkeru, pilného dělníka na poli amerického způsobu života a oddaného propagátora nábožensky zaměřených podnikatelských aktivit.

Gump, který je očividně robustní postavy, se včera ve své roli obra Goliáše začal chovat způsobem, jenž úřední místa charakterizovala jako "nepřístupný", a posléze svého biblického kolegu Davida přehodil přes notný kus lesa až do jezera oživeného mechanickou velrybou, kterou tento neurvalý čin podle slov podnikového vedení Biblelandu "strašlivě nakrknul", takže se s pěnou u úst jala pronásledovat návštěvníky, platící diváky nevyjímaje.

V nastalém zmatku se pak stalo, že se reverend Bakker a jeho sekretářka Jessica Hahnová zapletli v rákosí jisté biblické atrakce, takže zcela nazí skončili v síti policejního záťahu. Tiskový mluvčí celou událost označil za "naprosto politováníhodnou".

A podobný žvásty. Ivan Bozosky si vzal noviny zpátky a votočil se ke mně.

Obdivuju váš styl Gump povídá protože už jednou jste měl šanci Pana Prezidenta a Plukovníka Northa parádně zkoupat ale neudělal jste to. Elegantně jste to celý zatlouk a vzal všechnu vinu na sebe! Tak se mi to líbí! Tomu říkám loajalita vůči představenejm! A moje firma by člověka jako jste vy mohla potřebovat.

A co je to za firmu povídám.

Prodáváme a kupujem všelijakej drek. Většinou na papíře. Prostě akcie obligace cenný papíry podíly všechno. Ve skutečnosti samozřejmě kupujem a prodáváme akorát hovno ale když se všim tím telefonováním skončíme a dohrajem akcie akcie hejbejte se zůstane nám slušnej vejvar.

A jak to všechno děláte?

To je jednoduchý řek Bozosky. Na to stačí bejt vychcanej nebát se špinavejch figlů koukat lidem přes rameno i pod prsty jednat za jejich záda nikoho nešanovat a hezky ho šacovat. Je to děsná džungle Gump akorát že ten dravej tygr jsem v ní momentálně já.

No a co já s tím vším mám mít společnýho?

Položil mi ruku na rameno. Ustavuju ve svý newyorský firmě fungl novou divizi burzovních machinací Gump a potřeboval bysem abyste jí dělal Prezidenta.

Já? A proč?

Protože obdivuju jak dovedete bejt poctivej a statečnej. To není jen tak stoupnout si před Kongres a lhát až se vám vod huby práší a vzít na sebe všechno co ten blbec North způsobil. Vy jste přesně člověk co potřebuju Gump.

Za kolik?

Co si řeknete Gump. Proč? Potřebujete škváru?

Peníze potřebuje každej povídám.

Ne já myslím opravdovou škváru. Aspoň šestimístnou.  
No něco vydělat budu muset abysem měl pro malýho Forresta na školný a jednou ho taky budu chtít poslat na Univerzitu a tak.

Malýmu Forrestovi? Kdo to je? Syn?

Tak nějak. Prostě závazek.

Prokristapána Gump zasmál se Ivan Bozosky s tím co narežujete u mě ho můžete poslat třeba na Choate Andover St. Paul's a Střední Epyskopální najednou a než s tímhle kšeftem seknete bude kluk tolika ve vatě že si bude moci dovolit posílat košile na žehlení do Paříže.

A tak začala moje korporátní kariéra.

V New Yorku jsem teda ještě nikdy nebyl a řeknu vám že jsem čuměl.

V životě mě nenapadlo že by na světě mohlo být tolika lidí. Ulice a mrakodrapy a obchody se jen hemežily proudama lidí co mířily sem a tam a nahoru dolů a dovnitř i ven a toho randálu co tam všude bylo no něco neslýchanýho. Houkačky houkaly a sbíječky sbíjely a sirény vyly a já nevím co ještě. New York mi připadal jako jedno vobrovský mraveniště kde se všichni mravenci do jednoho zmagofili.

Děláme to takhle prohlásil Ivan. Kamarádíme se s hlavounama velkejch firem a když zjistíme že hodlaj připsat tučný dividendy nebo vykázat velký zisky střelit firmu nebo založit novou dceřinou společnost prostě cokoli co hodnotu akcií vyžene nahoru tak je honem skoupíme sami než se to dostane do novin aby každej uprtěnej makléř z Wall Street měl fěrovou šanci si taky trochu zarežovat.

A jak se s nima skamarádíme zajímal jsem se.

To je jednoduchý. Stačí se poflakovat v Harvardským a Yaleským nebo podobným klubu kde tyhle vylízanci zabíjej čas a dělat blbýho lejt do nich chlast zvát je na večeri fedrovat jim holky a lízt jim do prdele prostě podle potřeby. Někdy je taky letadlem vyvezem do Aspeny na lyže nebo do Palm Beach k moři a tak. Ale s tím si nemusíte lámat hlavu. Naši hoši už to maj vymakaný. Po vás chci akorát abyste mi dělal Prezidenta a jedinej koho budete poslouchat jsem já a dejme tomu jednou za půl roku mi budete hlásit co a jak.

Ale co budu hlásit?

To vymyslíme až přijde čas. Ted' vám ukážu kancelář.

Odešli jsme na konec chodby do rohový místnosti kde byl na podlaze peršan a na něm mahagonovej stůl s koženým křeslem a koženěma klubovkama. Ze všech oken byl výhled na město a vobě ramena řeky po kterejch se netrhnu provoz co tam proudilo všelijakejch lodí a zaoceánskejch parníků a v dálce se v zapadajícím slunci leskla Socha Svobody.

Tak co tomu říkáte Gump?

Hezkej výhled povídám.

Milijónovej zájasal Ivan. Však mě taky tahle sranda přišla na dvě stě doláčů za čtvereční stopu! Tohle je sakra nóbl adresa kamaráde! Vaše osobní sekretářka je Slečna Hudginsová což je taky velice exkluzivní zboží! Od vás chci akorát abyste tu kraloval a až vám přinese k podpisu lejstra tak je podškrábnete. Se čtením se neunavujte stejně jsou to jenom kydy a spousta všelijakejch posranejch detailů. Já vždycky říkám že Šéf by se neměl podnikem moc zabývat do podrobností chápete co tím myslím že jo?

No já nevím povídám. Podívejte já už se v životě kolikrát voctnul v pěkný bryndě jenom proto že jsem nevěděl co dělám.

Ale s tím si přece ted'ka nebudem lámat hlavu Gump. Od tyhle chvíle budete akorát stoupat vejš a vejš. Tohle je životní šance pro vás i vašeho syna. Vzal mě kolem ramen a vycenil na mě ten svůj napucovanej chrup. Další dotazy?

Jo povídám kdepak tu máte reterát.

Reterát? Myslíte jako záchod? No přece hned tady za dveřma. Vám dělá starosti jestli máte soukromou toaletu? Je to tak?

Ne mně dělá starosti že si potřebuju ulevit.

Na to Ivan trošku povyskočil do vzduchu. Tak tomuhle říkám vopravdu chlupská řeč. Ale jenom račte Pane Gump! Máte tu hajzlík jenom pro sebe.

A tak jsem se šel vymočít ale pořád mi vrtalo hlavou jestli dělám dobře. Měl jsem takovej pocit že podobný křafy jsem už někde slyšel.

Pak Ivan zmizel a nechal mě v tý mý nový kanceláři samotnýho. Na stole stála velká mosazná jmenovka na který se skvělo Forrest Gump Prezident. Sotva jsem si kecnul do koženého křesla a dal si nohy nahoru vtevřely se dveře a dovnitř vplula nádherná mladá kočka. Napadlo mě že to asi bude Slečna Hudginsová.

Á Pan Gump zazubila se vítejte na palubě divize burzovních machinací firmy Bozosky Enterprises.

Byl to takovej kusanec že mi málem klesla čelist. Ta vysoká usměvavá bruneta s modrejma očima a zoubkama jak perličky měla sukýnku tak kraťounkou až jsem dostal vítr že když se sehne budou jí vidět spodřáry.

Budete si přát kávu nebo něco zašveholila.

Ne ale každopádně děkuju řek jsem.

Nebo byste měl chuť na něco jinýho třeba KokaKolu nebo Vizoura nedala se odbejt.

Ne fakt děkuju nechci nic.

A nemáte zájem prohlídnout si svý nový apartmá?

Svý co?

Byt. Pan Bozosky vám objednal apartmá. Jako na bydlení. Jste přece Prezident divize.

Já myslel že budu přespávat tady na otomanu podivil jsem se mám tu konec konců i koupelnu a všecko.

Ale propánajána to přece nejde Pane Gump. Pan Bozosky mě požádal ať vám najdu nějaký vhodný apartmá na Pátý Avenue. Něco co by vám umožnilo vhodným způsobem sehrát svou společenskou roli hostitele.

Jenomže koho budu hostit?

To máte fuk ušklíbla se Slečna Hudginsová myslíte že bysme mohli tak za půl hodiny vyjet?

Copak vo to vyjet můžu třeba hned povídám jenomže nevím čím.

No přece vaší limuzínou pochopitelně.

Netrvalo dlouho a už jsme na ulici lezli do takový obrovský černý krávy. Fáro bylo tak velký že jsem se bál jestli vůbec dokáže na rohu zabočit ale šofér jménem Eddie byl hotovej umělec kterej to vzal po chodníku a předjel dokonce i všechny taxíky takže stačilo akorát na Madison Avenue několikrát rozprášit chodce a za pár minut jsme už byli u mého novýho bejváku. Slečna Hudginsová řikala že jsme v horní části Manhattanu.

Barák to byl velikej a z bílýh mramoru s markýzou nad vchodem a portýr měl uniformu jak z nějakýho starýho bijáku. Jmenovalo se to tam Helmsley Palace. Když jsme lezli dovnitř vyšla ze dveří nějaká panička v kožichu s pudlíkem na vodítku a sjela mě dost podezřívavým pohledem protože já byl furt eště ve svých pracovních hadrech z Biblelandu.

Když jsme pak vystoupili v osmnáctým patře Slečna Hudginsová odemkla dveře a já si připadal jako když jsem se voctnul někde na zámku nebo tak. Všude samej křišťálověj lustr a pozlacený zrcadla a na stěnách visely opravdovský malovaný vobrazy. Taky jsem tam zahlíd krb a spoustu nóbíl nábytku a stolečky na kterejch se povalovaly obrázkový knížky a to nemluvím vo knihovně která měla stěny obložený dřevem a na podlaze parádní tepichy. A v rohu stál bar.

Nechcete se podívat do ložnice řekla Slečna Hudginsová.

Byl jsem z toho tak vykulenej že jsem se nezmoh na slovo a dokázal akorát kejnout.

Tak jsme se šli podívat do ložnice a řeknu vám že to jsem teda zíral. Bylo tam obrovský zastlaný letiště s přehozem a v rohu krb a ve stěně zabudovanej televizor. Prej se na něm dá chytit sto kanálů povídala Slečna Hudginsová. A koupelna byla taky parádní protože podlahu měla z mramoru a uvnitř stála zasklená kukaň na sprchování se zlatejma kohoutkama a vodou co na člověka stříkala ze všech stran. Dokonce i dva hajzlíky tam byly i když jeden mi přišel tak trochu vzlaštní.

Co je to povídám a ukázal jsem na mísu.

No přece bidet řekla.

Ale k čemu je dobrej když ani nemá prkýnko?

Ehm víte co tak běžte zatím na ten druhej povídá Slečna Hudginsová bidet proberem až pak.

Teda řeknu vám že ten nápis co měli venku fakticky nelhal. Byl to vážně palác. Jistě se budete chtít seznámit s tou roztomilou mladou dámou co je tu paní domácí povídá Slečna Hudginsová. Je to přítelkyně pana Bozoskyho a jmenuje se Leona Helmsleyová.

Pak ale řekla že mně musíme koupit nějaký šaty abysem si moh připadat jako vopravdovej Prezident jedný z divizí podniku pana Bozoskyho. Tak jsme šli do krejčovství k nějakýmu pánovi jménem Squeegee kterej nás osobně přivítal u dveří. Byl to takovej tlustej prcek s Hitlerovským knirkem a pleškou.

Á Pan Gump už na vás čekáme povídá.

Začal mi předvádět haldy vobleků a sak a kalhot a vzorů a látek a dokonce i kravátle a fusakle a kapesníky tam měli ale kdykoliv jsem si něco z toho vybral Slečna Hudginsová prohlásila že tohle radši ne a vytáhla něco jinýho. Na konec mě Pan Squeegee postavil před zrcadlo a začal mi brát míry na kaťata.

Božíčku vy jste ale udělanej zavzdychal.

Víďte zašveholila Slečna Hudginsová.

Mimo chodem Pane Gump a kde to ehm necháváte viset?

Jak viset?

No ehm to Pane Gump. Napravo nebo nalevo?

Cože vyjevil jsem se. Mně je to přece fuk já si to klidně pověším třeba na hřebík.

Jistě Pane Gump ale...

Tak to ušijte tak ať mu to může viset jak vlevo tak vpravo rozřešila to Slečna Hudginsová. Pan Gump mi vypadá na člověka u kterýho na tom nezáleží hlavně že mu to visí parádně.

Božíčku bať vzdychnul Pan Squeegee.

Druhej den ráno pro mě Eddie přijel limuzínou a tak jsem šel do práce. Sotva jsem dorazil do kanclíku objevil se Ivan Bozosky. Jdem pak spolu na oběd chtěl bysem vás s někým seznámit povídá.

Celej zbytek dopoledne jsem akorát než podepisoval lejstra co mi Slečna Hudginsová nosila. Musel jsem jich podškrábnout dobrejch dvacet nebo třicet a i když jsem do některýho vobčas nakouk stejně jsem z toho nebyl moc moudrej. Asi za hodinu mi tak začalo škrunderat v břiše že jsem si vzpomněl na krevety po kreolským způsobu jak je dělávala chudák máma.

Pak se objevil Ivan že je prej čas jít na oběd tak jsme limuzínou dojeli do restaurace kde se to jmenovalo U čtvero ročních období a kde nás zavedli ke stolu u kterýho už seděl dlouhej vyzáblej chlápek v kvádru a s hladovým vlčím výrazem v ksichtě.

Pane Gump povídá Ivan Bozosky chtěl bysem vám představit svýho přítele.

Chlap vstal a podává mi ruku.

Jmenoval se Mike Mulligan.

Byl to zřejmě burzovní makléř a s Panem Bozoskym měli asi nějaký kšefty protože Mike Mulligan prodával něco čemu říkal bezcenný cenný papíry i když proč by někdo kupoval cenný papíry který nemá žádnou cenu to mi teda moc jasné nebylo. A pochopil jsem že Mike Mulligan teda musí být pěkně zdatnej kšeftsman.

Ivan s Mikem se nejdřív chvilku bavili a pak se mnou začali probírat obchody.

Chodit to bude tak Gump řek Ivan Bozosky že tadyhle Mike vám čas vod času brnkne a poví vám jméno nějaký firmy a vy si ho vždycky napíšete. Bude vám ho pěkně hláskovat abyste to nepoplet. A až si to jméno zapíšete dáte ho Slečně Hudginsový která už bude vědět co a jak.

No fajn povídám ale k čemu to bude dobrý?

Čím míň toho budete vědět Gump tím líp odpověděl Ivan. My tadyhle s Mikem si sem tam navzájem drobátko vypomůžeme a jeden druhému světujem všelijaký tajnosti však víte co mám na mysli. A zamrkal na mě. Mně se to tak nějak nelíbilo a už jsem se to chystal říct ale pak Ivan prohlásil něco z čeho jsem doslova oněměl.

A teď je myslím na čase Gump abyste začal dostávat taky nějaký plat. Máte přece kluka na škole a tak se potřebujete trochu finančně zmátořit takže co byste pro začátek říkal dejme tomu dvě stě padesáti tisíců ročně. Považujete to za přijatelnou sumu?

Byl jsem z toho jelen. To víte že jsem v životě už taky nějaký prachy vydělal ale tolik škváry? To bysem musel být vážně padlej na hlavu. A tak jsem chvilku přemýšlel a na konec jsem kejnul.

Fajn řek Ivan Bozosky a plácl jsem si. A Pan Mulligan se škeřil jako Kočka Šklíba.

Měsíce ubíhaly a moje říditecké povinnosti mi dávaly pěkně zabrat. Podepisoval jsem papíry jak šílený. Pořád nějaký fůze akvizice blokové odkupy prodeje majoritních balíků obční nákupy a prémiový obce. A pak jsem jednoho dne natrefil na chodbě na Ivana jak se uculuje.

Víte Gump povídá tohle je den jaký mám rád. Koupili jsme patery aerolinky. Dvoje jsem z fleku přejmenoval a tři zlikvidoval. Ty nablby pasažeri nebudou mít vůbec ánunck co se to sakra děje protože vlezou do kovový roury dlouhý jak městské blok tam se připoutaj a nechaj se vystřelit do vzduchu rychlostí šest set mil za hodinu a než se zase snesou na zem přestoupej ve vzduchu na úplně jiný aerolinky a ani vo tom nebudou vědět!

Ty teda budou vejrat řek jsem obdivně.

Jenomže zdaleka ne tolik jako lidi který letěli s těma co jsem zlikvidoval ušklíbnul se Ivan. Hned jsme rádiem pilotům nařídili ať okamžitě sednou na nejbližším letišti a ty hajzlíky do jednoho bez milosti vysaděj takže blbečkům co si mysleli že letěj do Paříže bude mrznout zadek někde v Grónsku a kdo chtěl do Los Angeles skončí v nějaký díře v Montaně nebo Wisconsinu!

No a nebudou našťvaný zeptal jsem se.

Na ty sere pes prohlásil Ivan a začal šermovat rukama protože v tom přece spočívá kapitalismus volný soutěže Gump. Stěžovat si můžou leda na lampárně! Náš úkol je konzolidovat propouštět a vyvolávat paniku a až se lidi nebudou koukat tak jim šáhnout hluboko do kapsy a hezky je zkasírovat. V tom je to chlapče!

A tak to šlo dál a dál. Já podepisoval lejstra a Ivan s Mikem kupovali a prodávali. Na fešáckej život v New Yorku jsem si rychle zvyk. Vymetal jsem premiéry na Broadwayi a večírky v soukromých klubech a debužiroval na všelijakejch dobročinných akcích. Měl jsem pocit že v New Yorku nikdo nevaří a každej denně večer v restauraci všelijaký záhadnosti který stojej víc než se zbrusu nově voháknout od hlavy až k patě. To mně ale nijak nevařilo protože jsem byl v balíku. Slečna Hudginsová se mnou všude chodila jako doprovod. Tvrdila že Bozosky si přeje abysem se nechal vidět a tak jsem se snažil. Neuplynul tejden aby se vo mně nezmínily společenské rubriky v novinách a kolikrát votiskli i mou fotku. Slečna Hudginsová říkala že v New Yorku jsou troje noviny. Jedny pro elitu jedny pro nuly a třetí pro blbce ale každej kdo je někdo čte všechny troje jestli o něm nepišou aspoň v některých.

Pak jsme jednou večer byli na nějakým dobročinným candrbále a když to skončilo Slečna Hudginsová že prej mě vodveze a Eddie ji pak veme domů. Jenomže potom místo toho řekla že by ještě zašla na něco ke mně. Já sice nechápal proč a na co ale poněvač dámě se nemá odporovat tak jsme šli nahoru.

Sotva za náma zapadly dveře Slečna Hudginsová hned zapnula stereo a hnala se k baru nalejvat. Neředitel Vizoura. Pak jenom vodu kopla z nohou lodičky a plácla sebou na gauč.

A co takhle pusů zakňourala.

Tak jsem k ní přišel a líbnul jsem ji na tvář ale vona mě chytla a strhla na sebe.

Víte co Forreste šňupněte si prohlásila a nasypala si na nehet palce z takový flaštičky nějaký bílej prášek.

A proč chtěl jsem vědět.

Protože vám to udělá dobře a budete si připadat silnej jako bejk.

A proč bysem si měl tak připadat?

No tak to zkuste povídat. Aspoň jednou. Když se vám to nebude líbit tak už vás příště nutit nebudu.

Moc se mi teda nechtělo ale nepřišlo mi na tom nic zlého. No co trochu bílý prášek. A tak jsem poslechl. Kejchal jsem jak zjednaný i když jsem přitom žádnou rýmu neměl.

Na tuhle chvíli už čekám hodně dlouho Forreste povídá Slečna Hudginsová. Musíme se víc sblížit.

No já myslím že v práci nám to spolu jde docela dobře řek jsem.

A je na čase aby nám to šlo spolu fajn i jinač tak mi předved' co umíš vyhrkla celá udeřchaná a začala mi sundávat kravatu a tak všelijak.

Vůbec jsem nevěděl co mám dělat. Já jako že mi každej vždycky tvrdil že v práci si člověk nemá s nikým nic začínat. Co je v domě není pro mě říkával Poručík Dan ale teď jsem fakt nevěděl co si mám myslet. Slečna Hudginsová byla vopravdu krásná ženská a já žádnou ani krásnou ani šeredku neměl kdovíjak dlouho a konec konců dámě se přece nevodporuje a když jsem teda použil veškerý vejmluvy na který jsem si dokázal vzpomenout tak jsme se Slečnou

Hudginsovou natotata skončili v posteli.

Potom si zapálila a když dokouřila hodila na sebe šaty a šla a mě tam nechala samotnýho. Před odchodem ještě zapálila v krbu takže polena slabě oranžově žhnuly ale mně zdaleka nebylo fajn jak by se dalo čekat protože jsem si připadal osamělej a tak trochu vyděšeněj a pořád jsem se sám sebe ptal k čemu ten můj život v New York City vlastně spěje. A jak jsem tam tak ležel a koukal do ohně kde se vzal tu se vzal z plamenů se vynořil obličej Jenny.

Tak co kamaráde doufám že jseš na sebe dostatečně pyšnej řekla.

Ale kdepak to ne vlastně je mi to líto. Já se Slečnou Hudginsovou do postele ani nechtěl povídam ji.

O tom přece nemluví Forreste namítla. Mě by ani nenapadlo čekat že už v životě nebudeš spát s žádnou ženskou. Jseš přece člověk a máš normální lidský potřeby. Vo to nejde.

Tak vo co?

O tvůj život ty rozumbrado. Co tady vůbec děláš? Kdys byl vlastně naposled za malým Forrestem?

No před pár tejdnama jsem mu volal a poslal mu taky peníze a...

A ty myslíš že to stačí? Akorát posílat prachy a jednou za čas mu zavolat?

No to ne ale co mám teda dělat? Kde jinde bysem sehnal živobyť? Kdo by mě zaměstnal? A Ivan mě náhodou platí parádně.

Jo? Ale za co? Víš ty vůbec co je to za papíry co denně podepisuješ?

Já to ani nesmím vědět Jenny. Ivan to říkal.

Hm. No jo takže to asi budeš muset pochopit jedine tak že si nabiješ čumák. A vo tom co sis před chvílí cpal do fňáku taky nemáš ani ponětí vid'?

Ne.

Ale stejně jsi to udělal. Jako vždycky. Víš Forreste já pořád tvrdila že možná nejseš nejchytřejší pod sluncem ale rozhodně nejseš tak blbej jak se někdy děláš. Znáš tě přece vodjakživa. Potíží je v tom že akorát nepřemejšlíš. Chápeš už?

No já myslel že mi třeba trochu pomůžeš.

Řekla jsem ti přece že celej život nad tebou ochrannou ruku držet nemůžu Forreste. Musíš se o sebe postarat sám. A když už jsme na to narazili co kdyby ses trochu věnoval malému Forrestovi. Máma stárne a všechno nezastane. Kluk taky občas potřebuje bejt s tátou.

A kde zeptal jsem se. Tady? To si ho jako mám nastěhovat sem do tohohle bejváku? Hele blbej sice možná jsem ale ne šilenec. I já přece poznám že tohle není zrovna místo kde by měl takovej malej kluk vyrůstat. Tady je každej buď bohatěj nebo chudej. Nic mezi tím. Tady platěj akorát prachy a každej se stará maximálně vo to aby se dostal do novin.

No a ty už v tom jedeš tak že už nemůžeš ven vid'? Jenomže co mi tu vykládáš je přece jen jedna stránka tohohle města. Tu kterou znáš ty. A co když má New York i jiný stránky? Lidi jsou v podstatě stejný at' jseš kde jseš.

Já dělám akorát co se mi řekne povídám.

A pamatuješ jak jsi vždycky chtěl dělat jenom to co je správný?

Na tohle jsem odpověď neměl a její obličej se mi najednou začal v plamenech ztrácet.

Ty počkej chvilku povídám. Konečně si začínáme věci trochu vyjasňovat. Tak nechod' pryč. Jseš tu stejně vždycky jen pár minut...

Tak se měj rozloučila se a zmizela. Posadil jsem se na posteli a do očí mi vhrkly slzy. Měl jsem pocit že nikdo neví jak mi je. Dokonce ani Jenny. Chtěl jsem si přetáhnout deku přes hlavu a vůbec nevstát ale po nějaký době jsem se voblík a šel do kanceláře. Na stole jsem měl hromadu papírů co mi tam Slečna Hudginsová nechala k podpisu.

Teda bylo jasné že v jednom měla Jenny pravdu. Potřeboval jsem bejt taky chvilku s malým Forrestem a tak jsem dohodnul že si na pár dní udělá prázdniny a přijede za mnou do New Yorku. Dorazil v pátek a já pro něj na letišti poslal Eddieho s limuzinou protože jsem si myslel že by to na něj mohlo udělat dojem. Neudělalo.

Přišel do kanceláře na sobě manšestráky a tričko rozhlídl se a hned mi dal najevo co si myslí.

To bysem byl radši na prasečí farmě.

A pročpak povídám.

Co tady na tom prosím tě vidíš řek mi pohrdavě. I když výhled tu je teda pěkněj. Jenomže co má bejt.

Já tu mám práci bránil jsem se.

A co děláš?

Podepisuju lejstra.

A to už chceš dělat nafurt?

Já nevím. Ale něčím se člověk živit musí.

Zavrtěl hlavou a vdešel k oknu.

Co je to támhle zeptal se. To je Socha Svobody?

Jo kevnul jsem. Socha Svobody. Pořád jsem se nedokázal vzpamatovat z toho jak hrozně vyrost. Určitě už měl dobrejch sto šedesát a byl to hezkej kluk protože měl blondatý vlasy a modrý voči po mámě.

Chceš se jít podívat?

Kam?

No k Soše Svobody.

Třeba.

Tak to je fajn poněvač já už jsem si zařídil abysem ti během pár příštích dní ukázal město. Uvidíme všechny pamětihodnosti.

A taky že jo. Byli jsme na Pátý Avenue kde jsou luxusní krámy a u Sochy Svobody a nahoře na Empire State Building kde chtěl malej Forrest hodit něco dolů aby prej viděl jak dlouho to bude padat ale já ho nenechal. Taky jsme byli u Památníku Generála Granta a zajeli jsme i na Broadway kde jsme viděli exhibovat nějakýho nahatýho chlápka a taky do Central Parku ale ne na dlouho protože tam člověka akorát hned přepadnou. Tak jsme sedli na metro a vystoupili blízko Hotelu Plaza abysme si dali KokaKolu. Když jsem chtěl platit přinesli mi účet na pětadvacet dolarů.

To je teda drahý jak svině povídá malej Forrest.

Jenomže já si to můžu dovolit řek jsem ale von jen zavrtěl hlavou a šel ven k autu. Bylo vidět že se zrovna vzlášť nebaví ale co jsem měl dělat? Do divadla nechťel a hračkářství ho nudilo. Tak jsem ho vzal do Metropolitního Muzea kde to chvílku už už vypadalo že ho zaujal tenhlencten sargofák Faraóna Tutenkámena ale pak řek že jsou to stejně jenom starý nepotřebný krámy a valili jsme zase pryč.

Vyhodil jsem ho u baráku kde jsem bydlel a vrátil se do kanceláře. Když mi Slečna Hudginsová přinesla k podpisu další stoh lejster tak jsem se jí zeptal co mám dělat.

No třeba by se mu líbilo seznámit se s nějakýma slavnýma lidma.

A kde je mám hledat?

V tomhle městě jenom na jediným místě povídá. U Elaine.

Co to je chtěl jsem vědět.

To se prostě musí vidět řekla Slečna Hudginsová.

A tak jsme se šli podívat do restaurantu U Elaine.

Dorazili jsme tam přesně v pět kdy tak lidi večerěj ale nebyla tam ani noha. Čekal bysem to úplně jiný protože když řeknu že to tam nebylo nic moc tak je to ještě slabý slovo. Ometalo se tam akorát pár pinglů a na samým konci baru dřepěla u pultu tlustá rozverná ženská a hrabala se v nějakých papírech. Napadlo mě že to asi bude Elaine.

Zatímco malej Forrest zůstal čekat u dveří já šel k ní představil se a řek proč tam jsme.

No dobře povídá Elaine ale to jdete kapánek brzo. Lidi začnou chodit až tak nejdřív za čtyři pět hodin.

Cože? To se jako nadlábnou jinde a sem jdou až pak?

Ale kde vy hlupáčku. Všichni jsou někde na večírku nebo na nějaký premijéře nebo na vernisáži nebo tak. Sem se chodí až v noci.

No a vadilo by vám kdybysme se posadili a najedli hned?

Jak je ctěná libost.

Nemáte poněti kdo slavný by se tu moh dneska ukázat?

Já bych řekla že jako obvykle. Barbra Streissandová Woody Allen Kurt Vonnegut George Plimpton Laureen Bacallová a kdo ví možná je zrovna ve městě i Paul Newman nebo Jack Nicholson.

A ty všichni sem choděj?

Někdy jo. Ale poslouchajte máme tu jedno pravidlo a to se musí dodržovat. Žádný courání ke stolu kde ten dotyčnej slavný sedí. Nikdo je nesmí votravovat. Taky žádný focení nebo magnetofony a podobně. Vy si klidně sedněte támhle k tomu velkému kulatému stolu. Říkáme mu vodkládací. Když přijde někdo slavný kdo nemá rezervaci nebo tady není jako host někoho jinýho tak ho posadím právě tam a pak s ním můžete mluvit.

A tak jsme s malým Forrestem zůstali. Navečeřeli jsme se a pak jsme si dali dezert a po něm ještě jeden ale U Elaine pořád nebylo víc než hrstka lidí. Malej Forrest se očividně nudil a já si sesumíroval že tohle je asi poslední příležitost jak zařídít aby na něj New York udělal dojem a zrovna když už se začal vrtět že by jako vypad votevřou se dveře a kdo nevejde jako Elizabeth Taylorová.

Pak už se podnik začal plnit docela rychle. Přišli Bruce Willis a Donald Trump a Cher. George Plimpton pochopitelně taky nemoh chybět. Byl tam s přítelem nějakým Panem Spinellim. Ukázal se i spisovatel William Styron. Woody Allen si přived dokonce celej zástup obdivovatelů a spisovatelé Kurt Vonnegut a Norman Mailer a Robert Ludlum jakybsmet. Takže se tam sešla spousta známých vosobností a všichni byli krásný a oháknutý v drahých hadrech a kožichách. Některý jsem znal z novin a tak jsem malému Forrestovi vysvětloval co jsou zač.

Na neštěstí každé už zřejmě něco měl protože všichni seděli pospolu a ne s náma. Po chvíli k nám přišla Elaine a posadila se. Zřejmě aby nám nebylo samotným tak smutno.

Koukám že dneska je to s nezažanejma slabý řekla.

To je fakt povídám. Ale když už s nima nemůžem mluvit třeba byste nám mohla povědět vo čem se tak spolu bavěj. Já jenom aby si tadyhle malej Forrest moh aspoň udělat obrázek vo čem tak slavný lidi mluvěj.

No tak třeba filmový hvězdy nejvíc mluvěj vo sobě povídá Elaine.

A spisovatelé chtěl jsem vědět.

Spisovatelé? Hm ty pořád mluvěj vo čem píšou. O baseballu prachách a šukandě.

Potom se votevřely dveře a vešel něj akej chlápek a Elaine na něj zamávala at' si přijde sednout k nám.

Pane Gump ráda bysem vám představila Toma Hankse povídá.

Moc mě těší řek jsem a představil jsem ho malému Forrestovi.

Vás já znám povídá malej Forrest. Z televize.

Vy jste herec zajímal jsem se.

No to jsem povídá Tom Hanks. A copak děláte vy?

Tak jsem mu krátce nastínil svou pestrou karijéru a když jsem skončil Tom Hanks povídá teda poslyšte Pane Gump vy jste vážně zajímavěj člověk. O vašem životě by se měl natočit film.

Ale kdepak bránil jsem se. Koho by zajímaly takový blbosti.

To nikdá nemůžete vědět řek Tom Hanks. Život není žádná bombonijéra protože nikdy nevíte do čeho si kousnete. A

víte že tu s sebou jednu náhodou mám? Nemáte zájem koupit?

Ani ne. Já na bombóny moc nejsem. Ale každopádně děkuju.

Tom Hanks mi věnoval takovej vzlaštňn pohled. No nic povidá. Na blbou otázku blbá odpověď. A vstal a šel si sednout jinam.

Druhej den vypuk v kanceláři parádní rozruch.

Kristepane! Kristepane! Pana Bozoskyho zavřeli křičela Slečna Hudginsová.

Kdo chtěl jsem vědět.

Policije kdo jinej? Sedí ve vězení ječela.

Ale za co?

Za nekalý kšefty na burze hulákala. Obvinili ho z burzovních machinací!

Ale Prezident divize burzovních machinací jsem přece já povidám. Jak to že nezavřeli mě?

Co nejni může bejt vy chytráku ozval se nějakej hlas a ve dveřích se objevil tajnej jako hora s nepřijemným výrazem v ksichtě a za ním dva poldové v uniformách.

Takže půjdete s náma a hezky po dobrým. Nedělejte žádný výtržnosti a všechno bude v rychtyku.

Poslech jsem ho a šel ale ukázalo se že ty řečičky jak bude všechno v pořádku byly pěkný hlody.

A tak jsem skončil znova v base. Taky mě mohlo napadnout že nic netrvá věčně ale nečekal jsem že kvůli tomu bude takovej rambajs. Nejenže zavřeli Ivana Bozoskyho ale taky Mika Mulligana a spoustu dalších burzijánů. Slečnu Hudginsovou zajistili prej coby korunního svědka. Mně řekli že mám nárok na jeden telefonní hovor tak jsem zavolał malýmu Forrestovi do Helmsley Palace že jako na večeri nepřijdu. Prostě jsem neměl to srdce říct mu že táta je zase v bání.

Ivan bručel hned ve vedlejší cele a k mýmu překvapení se tvářil docela vesele.

Takže Gump teď je řada na vás povidá. V tyhle roli jste přece honěnej. Budete dělat blbýho.

Jak blbýho?

Jako tenkrát s Plukovníkem Northem. Budete lhát a zatloukat a všechnu vinu vemete na sebe.

Jakou vinu? Za koho?

Za mě ty idijote! Proč si sakra myslíš že jsem tě udělal Prezidentem divize burzovních machinací? Protože jseš tak krásnej a chytřej ty koni? Abys utáh co nám naložej! Proto!

Hm řek jsem zamyšleně. Taky mě mohlo napadnout že v tom bude nějaká levárna.

Dalších pár dní se na mně vystřídala dobře stovka policajtů a advokátů a vyšetřovatelů nejrůznějších finančních úřadů a institucí. Vyslyšali mě pořád dokola ale já jim nic neřek. Držel jsem jazyk za zubama což jim lezlo strašně krkem ale nemohli nic dělat. Bylo jich tolik že jsem ani nepoznal kterej zastupuje Pana Bozoskyho a Pana Mulligana a kterej žalobu ale to bylo fuk poněvač já stejně mlčel jako ryba.

Jednou za mnou přišel bachař že prej mám návštěvu a když mě odved na hovornu koukám že je to malej Forrest.

Jak ses to dověděl povidám.

Tohle se člověk doví i kdyby nechtěl. Jsou toho plný noviny i televize. Prej se jedná vo největší finanční skandál od aféry Teapot Dome eště za Hardinga.

Za koho zajímal jsem se.

To máš jedno. Jo a taky jsem se konečně setkal s Paní Helmsleyovou jak jsi říkal že má bejt hrozně fajn.

No doufám že se vo tebe postarala.

To teda jo protože se mnou parádně vyrazila dveře.

Cože s tebou?

Výhodila nás voba na ulici a vylila nám kufry že prej ve svém baráku žádný podvodníky nechce.

A co budeš teda dělat?

Prozatím umejvám nádobí.

Hele v bance mám nějaký peníze a někde mezi mejma krámama najdeš šekovou knížku. Než se budeš muset vrátit domů mělo by to stačit na slušný bydlení a možná bys mě i moh dostat ven na kauci.

No dobře povidá. Ale tentokrát to vypadá že jseš vážně v loji.

V tomhle se teda nemejlil.

Když jsem vylez na kauci moh jsem si sice dělat co jsem chtěl ale dlouhý trvání to nemělo. Pronajali jsme si s Forrestem takovou díru ve čtvrti kde to bylo než samej kriminálník a žebrák a nočňátko.

Malýho Forresta hrozně zajímalo co budu dělat až dojde k procesu ale vo tom jsem po pravdě řečeno neměl ani páru. Myslím jako že mě najali abysem dělal koně a člověk má přece nějakou profesijnální hrdost a rád vodvádí dobrou práci. Na druhý straně mi zas nepřipadalo tak úplně fěr abysem zbytek života seděl jenom proto aby si Ivan Bozosky a Mike Mulligan mohli vyhazovat z kopejtky. A pak mi jednou malej Forrest nesměle přednes takovej návrh.

Víš že bysem se docela rád znova podíval k Soše Svobody pípnu. To byl tehda hezkej vejlet.

A tak jsme se tam vypravili.

Jeli jsme výletním parníčkem. Bylo krásný vpoledne a Socha Svobody se na sluníčku celá blejskala. Nejdřív jsme si přečetli ten nápis vo všech co je někdo dusí a voni chtěj svobodně dejchat a pak jsme vylezli nahoru až do tý pochodně a koukali na newyorský přístav za kterým se tyčily mrakodrapy který fakt vypadaly jako když se drápou až do mraků.

Tak práskneš je nebo jak chtěl vědět malej Forrest.

Prásknu? Koho?

Ivana Bozoskyho a Mika Mulligana.

Já nevím. Proč?

Protože už je nejvyšší čas aby ses nad tím vážně zamyslel povídá.

Já na to myslím pořád akorát nevím co dělat.

Bonzovat je dost ošklivý. Ale Plukovníka Northa jsi neprásknul...

To je sice pravda ale jak to dopadlo? Držel jsem basu a taky jsem v ní skončil.

Však se mi taky kvůli tomu děcka ve škole něco nasměly ale ještě větší šoufky by si ze mě dělaly kdybys to na ně shodil.

V tom měl malej Forrest asi pravdu. A tak jsem tam stál v Soše Svobody a přemýšlel i když tohle není zrovna moje nejsilnější stránka a trápil se a na konec jsem zavrtěl hlavou.

Člověku někdy nezbejvá než udělat co je správný povídám.

A pak se u Federálního Soudu konal proces. Nahnali nás do takovýho velkýho sálu kde už seděl Státní Zástupce nějaký Pan Guguglianti kterej se tvářil že by moh voď hodiny dělat starostu nebo tak jak byl nepřijemnej a nabručenej a mluvil s náma jako kdybysme snad vzali nějakou babičku sekerou po hlavě.

Vaše Ctihodnosti dámy a pánové porotci spustil. Před váma stojí trojice zločinců nejhrubšího zrna protože vás okradla o peníze a tím myslím vás osobně!

A tak to šlo pořád dál.

Podle něj jsme byli lumpové podvodníci lháři a zloději a kdybysme zrovna neseděli v soudní síni tak bysme u něj byli i sráči.

Když s tím kydáním hnoje skončil přišla řada na nás abysme se pokusili nějak očistit. Jako první šel na lavici svědků Ivan Bozosky.

Pane Bozosky zeptal se náš advokát provinil jste se nějakými burzovními machinacemi?

Mimo chodem ta newyorská advokátní kancelář co nás zastupovala se jmenovala Hayzel & O'Yeb.

Já jsem absolutně stoprocentně a jednoznačně nevinnej prohlásil Pan Bozosky.

Ale kdo je v tom případě skutečný viník páčil z něho právní zástupce.

Tadyhle Pan Gump povídá Ivan. Najal jsem ho aby vedl divizi burzovních machinací a dostal voď mě naprosto jasné příkazy aby s machinacema za naši firmu skoncoval abysem si trochu vylepšil reputaci. Jenže co udělal? Obrátil na čtyráku gauner jeden...

A tímhle způsobem pokračoval a maloval mě v těch nejčernějších barvách. Tvrdil že za všechny ty podvody nesu absolutní odpovědnost já a že jsem je před ním vlastně držel v tajnosti za účelem vlastního obohacení. Pořád opakoval že tudíž vo žádný nezákonný činnosti nemoh zákonitě vědět.

Bůh buď milostiv jeho černý duši skončil.

Pak přišla řada na Mika Mulligana. Prohlásil že jsem mu telefonicky předával burzovní tipy a von neměl ani potuchy že se jedná vo důvěrný informace který se nesměj zneužívat pro burzovní machinace a podobně. Když domluvili bylo mi jasné že to mám spočítané protože Pan Guguglianti se na mě mračil jako čert.

Na konec jsem před soud předstoupil sám.

Pane Gumpe povídá Pan Guguglianti co jste dělal předtím než jste se stal Prezidentem divize burzovních machinací firmy pana Bozoskyho?

Golijáše.

Cože?

No Golijáše. Toho obra z Bible.

Jsem nucen vám připomenout Pane Gumpe že tady jste před soudem a se zákonem nejsou žádné žerty. Jestli se hodláte soudu vysmívat tak se na posled budem smát my to vás ubezpečuju.

Ale já si nedělám srandu bránil jsem se. Hrál jsem v Biblelandu Golijáše.

Pane Gumpe vy zřejmě patříte do blázince!

Na to vyskočil náš právník. Námitka Vaše Ctihodnosti Pan Státní Zástupce svědkovi vyhrožuje!

No povídá soudce mě teda taky připadá jako cvok když tvrdí že dělal Golijáše. Já myslím že Pana Gumpa podrobíme psychiatrickému vyšetření.

A tak jsem skončil v blázinci.

Odvezli mě na nějakou psychiatrickou kliniku nebo co kde byla spousta doktorů který mě bouchali těma malejma gumovejma kladívkama do kolena jenomže to už jsem samozřejmě zažil taky. Pak po mně chtěli abysem jim tam skládal nějaký dětský skládačky a pořád se na něco vyptávali a taky mi dali nějaký test nebo co a na konec mi znova proklepli kolena kladívkama a odvezli mě zpátky k soudu.

Pane Gumpe prohlásil soudce dobrozdání psychiatrů je přesně jak jsem čekal protože tady stojí že jste úředně uznán za idiota takže námitka se zamítá a vy Pane Státní Zástupce můžete pokračovat.

Takže mi zase začali dávat spoustu otázek jakou roli jsem v těch burzovních machinacích hrál já a Ivan Bozosky a Mike Mulligan na lavici obžalovanejch se škeřili jak dvě Kočky Šklíby.

Přiznal jsem že čas od času jsem podepisoval nějaký lejstra a volal Mikovi Mulliganovi ale nikdy mu neřek že se jedná o burzovní machinace a dával mu akorát tipy. Takže na konec Pan Guguglianti povídá Pane Gumpe vy se tedy přiznáváte že za všechno nesete odpovědnost sám čímž soudu ušetříte spoustu nepřijemností s dokazováním a podobně. Nemám pravdu?

Chvilí jsem jen tak seděl a rozhlížel se po soudní síni. Soudce se tvářil nedočkavě a Pan Bozosky a Pan Mulligan na lavici obžalovanech se pohodlně rozvalovali s rukama založenejma a křenili se a advokáti na mě kejvali a dělali posunky ať už spustím abysme to měli za sebou. Na hoře na galerii jsem zahlídl malýho Forresta kterej se tvářil tak nějak bolestně. Řek jsem si že kluk určitě ví jak se zachovám a že to udělat musím.

A tak jsem si akorát vzdychnul. Nejspíš máte pravdu povídám provinil jsem se tím že jsem podepisoval lejstra a nekoukal co v nich stojí ale to je taky všechno.

Námítka vykřiknul náš advokát.

A čím ji odůvodňujete zeptal se soudce.

No právě tady bylo konstatováno že ten člověk je úředně uznáný idijot tak jak se může vyjadřovat k tomu jestli je vinen nebo nevinen?

Námítka se zamítá štěknul soudce. Chci slyšet co k tomu řekne.

A tak jsem jim to všechno vyložil. Jak jsem dělal Golijáše a v Biblelandu došlo k výtržnostem a jak mě Pan Bozosky vysekal abysem nemusel zpátky do lochu a vo příkazech co mi dával jak mám všechno podepisovat a nekoukat co a taky že jsem jenom blb kterej houby ví co dělá.

Takže když se to vemě kolem a kolem vlastně jsem je voba prásknul.

Když jsem skončil rozpoutalo se v soudní síni hotový peklo. Všichni advokáti vyskočili a začali se předhánět v námitkách. Reportéři se rozběhli k telefonu a Ivan Bozosky s Mikem Mulliganem skákali až do stropu a hulákali na celý kolo že jsem hnusnej špinavěj nevděčnej podrazák a lhář a práskač. Soudce mlátil kladívkem do stolu aby zjednal klid v sále jenomže marně. Kouknul jsem po malým Forrestovi a hnedka jsem poznal že jsem udělal správnou věc. A tak jsem se zařek že vo tyhle chvíle už nikdy nikomu blbce dělat nebudu a basta.

Jak říkám člověku někdy nezbejvá než udělat co je správný.

9

Chvilku to vypadalo že jsem z obliga ale pochopitelně to bylo jinak.

Brzo po tom co jsem svědčil u soudu vodlifrovali Ivana a Mika do kriminálu. Soudce jim na krk hodil celej trestní zákoník. Teda na krk ne ale na hlavu. Trefil tou bichlí Ivana rovnou do čela. Druhej den ráno mi někdo zaťukal na dveře. Otevřel jsem a tam stáli dva empíci v nablejskanejch černejch helmách na rukávech pásky a v rukou pendreků.

Vojín Gump ptá se jeden.

Jo to jsem já.

Tak půjdeš s náma poněvač ses nevrátil z VOP. Pořád jseš totiž voják Armády Spojenejch Států.

Jaký VOP divil jsem se. Já byl přece v base.

Jo to víme povídá. Jenomže si musíš vodkroutit eště dva roky. Tak to bylo s Plukovníkem Northem dojednaný Hledali jsme tě po všech čertech ďáblech až jsme tě nakonec zahlídli v novinách v souvislosti s procesem proti tomu burzijánovi.

A podává mi výtisk New York Post s titulkem NEUMĚL DO PĚTI POČÍTAT, ALE PŘELSTIL I VŠEMI MASTMI MAZANÉ FINANČNÍKY.

Člověk, který má IQ sotva 70, včera před newyorským soudem potopil dvojici kapitánů finančního světa, čímž způsobil, že oba piráti, kteří vždy stáli v popředí zájmu našeho listu, si teď dlouho posedí ve vězení.

Forrest Gump, o němž naše důvěrné zdroje prohlásily, že má "nižší intelektuální úroveň než úvazné pachole", na lavici svědků v procesu u manhattanského Federálního soudu vypověděl, že ve své funkci prezidenta divize burzovních machinací holdingu Bozosky Enterprises nevěděl o činnosti svého podniku zhora nic.

Tento duševně méněcenný jedinec, jenž na své dosavadní křivolácké plavbě životem již vystřídal povolání prodejce naučných encyklopedií, výzkumného vědeckého pracovníka, novátora v oblasti nejmodernějších metod zpracování hnoje a po jistou dobu pracoval dokonce jako zpravodajec ve službách vlády Spojených států, se k celému případu pro čtenáře našeho listu nijak nevyjádřil. Přestože se proces vlekl několik týdnů, Gump odsouzen nebyl.

Co se mnou uděláte zeptal jsem se.

Nejspíš tě šoupnou do Vojenský Káznice dokud nevykoumají co s tebou zašklebil se empík. To už se za mnou vobjevil malej Forrest kterej byl zvědavěj co se to děje.

A tohle je kdo povídá empík. Synátor?

Neřek jsem nic a malej Forrest taky ne. Akorát se na empíka zaškaredil.

Nechte mě s ním chvilku vo samotě poprosil jsem. Já vám nezdrhnu nebojte.

No dobře to bysme snad mohli. Počkáme přede dveřma. Ale hlavně na nás nezkoušej nějaký fórky.

Po pravdě řečeno na srandičky jsem v té chvíli moc pomyslení neměl. Zavřel jsem za nima a posadil malýho Forresta na otoman.

Hele povídám ty dva mě přišli vodvýtst zpátky do Armády. Nedá se nic dělat chápeš? Takže chci abys sednul na autobus domů a v záři se vrátil hezky do školy. Je to jasný?

Kluk se na mě ani nepodíval jenom se pořád koukal na špičky bot a kejval hlavou.

Je mi to vážně líto povídám ale tak už to někdy chodí.

Znovu kejvnul.

Hele já už něco vykoumám. Promluvím si s Plukovníkem Northem. V té káznici mě přece nemůžou držet věčně. Dám všechno do rychtyku a pak si naplánujem co a jak.

No jo zabrblal ty máš vždycky plánů a skutek utek.

To víš chybička se někdy vloudí. Ale něco přece jednou musí vyjít. Já bych řek že ty smůly už bylo dost. Ted' je na čase aby se to zas vobrátilo namazaným navrch.

Vstal a odešel do svého pokoje že si zabalí. Ve dveřích se zarazil pak se votočil a teprv se na mě podíval.

No dobře vzdychnul si až tě pustěj tak se teda vozví. A nedělej si vrásky já to zvládnú slyšíš?

A tak jsem s těma empíkama vodošel a bylo mi smutno a připadal jsem si hrozně osaměle. Takovýho hezkýho chytrýho kluka mám říkal jsem si a zasej jsem ho nechal ve stychu.

Dopadlo to přesně jak říkal ten empík. Když jsme dorazili do Washingtonu šoupli mě do Vojenský Káznice. Prostě zase basa. Dlouho jsem se tam ale nevohřál.

Hned jak mě zašili poslal jsem Plukovníkovi Northovi ceduličku že se mnou podle mého názoru pěkně vyjebali. Za pár měsíců se v káznici objevil jako na zavanou.

Je mi líto Gump ale s tím moc nenadělám povídá. U maríny už nejsem poněvač si musím dávat pěknýho majzla aby mě kámoši našeho společnýho známýho jménem Ajat Oláh nesejmuli. Kromě toho uvažuju že budu kandidovat do Senátu. Já těm hajzlům předvedu co je to pohrdání Kongresem.

No dobře Plukovníku řek jsem to je sice všechno hezký ale co bude se mnou?

Jo tak to halt končí když někdo chce dělat z Kongresu blbce zazubil se. Ale dyť se tu nevidíme naposled. A rozchechtal se na celý kolo. Chápeš co tím myslím že jo?

Po dalších několika měsících vo chlebě a vodě mě zavolali k Náčelníkovi.

Gump vy si hezky stoupnete do pozoru a budete sledovat jak štuđuju vaše papíry. Asi tak za půl hodiny zvednul hlavu. Pohov povídá a uvelebil se pohodlně v křesle. Koukám Gump že záznamy z Armády máte teda všelijaký. Nejdřív si vysloužíte kongresovou medaili za statečnost a pak zdrhnete. No co je to za bordel?

Já neutek pane. Já byl za katrem.

No to je taky pěkný. Bejt po mým tak vám eště dneska vyleju pérka a s ostudou vás propustím ze služby pro neschopnost. Jenomže páni nahoře by zřejmě neradi viděli že nositel kongresový medajle za chrabrost letí z Armády jak nějaký chabrusák. Vono to nepůsobí dobrým dojmem. Tak co s váma chlape? Nějaký návrhy?

No kdybyste mě pustili z lochu Náčelníku moh bysem třeba dělat v kuchyni nebo tak vosmělil jsem se.

Ani bohovi Gump. Já moc dobře vím co jako směnař dokážete. Tady v těch lejtrech to všechno mám. Stojí tu že když jste jednou kmochnil guláš převaril jste kotel. Prej to bouchlo tak že jste zdemoloval celej kuchyňskej blok. Víte co to Armádu stálo? Kdepak do kuchyně mi ani nepáchnete!

Pak se chvíli škrabal na bradě. Ale já už to mám Gump. Ve své káznici nejsem na žádný potížisty zvědavej takže vás chlape přeložím co nejdál a čím dřív tím líp. Odchod.

A tak mě přeložili. S tím že to bude co možná nejdál teda Náčelník nelhal protože než jsem se vzpamatoval voctnul jsem se na hlásce Vojenský Meteoro Logický Stanice na Aljašce. A eště k tomu v lednu. Aspoň jsem ale začal zasej dostávat žold a moh jsem posílat domů něco na malýho Forresta. Vlastně jsem jim dával skoro všechno protože za co taky může člověk utrácet prachy na Aljašce a eště k tomu v lednu.

Koukám Gump že vaše dosavadní armádní karijera byla dost bouřlivá řek mi Poručík co měl tu Meteoro Logickou Stanici na povel. Tak koukejte ať se zas do něčeho nenamočíte a zavládne tu pohoda.

Jenomže v týhle předpovědi se parádně seknul. Na Aljašce byla taková kosa že když člověk vystrčil nos ven a něco řek zmrzly mu i slova u huby a když se šel vymočít přšely z něj rampouchy.

Dostal jsem tam za úkol luštit povětrnostní mapy a tak ale po pár tejdnech jim svitlo že i polární záři to zapaluje víc a tak jsem musel šurovat a pucovat hajzly že by se z nich dalo jíst. Když jsem měl volno chodil jsem lovit ryby pod ledem jenomže jednou mě prohnal polární medvěd a jindy mi zas nějaký mrož všechny ryby sežral.

Stanice byla v takový malinký osadě u moře kde všichni lidi trávili veškerej čas tím že chlastali dokud se totálně nezbourali Eskymáky nevyjimaje. Eskymáci byli hrozně fajn lidi až do té chvíle než se vozrali a začali na ulici pořádat soutěže v hodu harpunou. To pak bejvávalo venku skutečně vo zdraví.

Po několika měsících jsem si jednou s pár ostatníma vyrazil takhle v sobotu večer do města. V podstatě se mi ani moc nechtělo ale říkal jsem si že jsem už strašně dlouho nikde nebyl a tak jsem šel aby se aspoň něco dělo.

Došli jsme k jedny hospodě kde se říkalo U zlatý horečky a vrazili dovnitř. V lokále bylo živo. Chlapi chlastali a karbanili a rvali se a na barovém pultě se čunila nějaká striptérka. Připomněla mi tak nějak Wandinej striptýz v New Orleansu že jsem si řek že bysem jí moh někdy poslat čumkartu. No a tím pádem jsem si vzpomněl na sviní Wandu co měl malej Forrest vochočenou a napadlo mě jakpak ta se asi má což mě zas v myšlenkách přivedlo k malýmu Forrestovi. Protože ale myšlení není zrovna moje nejsilnější stránka rozhod jsem se že to chce čín a tak jsem vyrazil do ulic že půjdu Forrestovi koupit nějaký dárek.

Bylo už asi sedm večer jenomže tady blízko Severního Pólu svítlo slunce jak vo polednách a všude měli otevřeno. Teda aspoň většinou protože tu stejně byly jen skoro samý hospody. Obchodák tu neměli a tak jsem západ do krámu kde se prodávaly suvenýry a serepetičky jako zlatý nugety a orlí péra a tak ale na konec mi do voka padlo něco vo čem jsem hned věděl že to musím malýmu Forrestovi koupit. Byl to právě nefalšovanéj indijánskej totem!

Nebyl to takovej ten třímetrovej jako obvykle protože měřil jenom asi devadesát čísel. Byly do něj vyřezaný orlí zobáky a zamračený indijánský ksichty a všelijaký medvědí tlapy a celej byl pestře pomalovanéj. Zeptal jsem se chlápka za pultem kolikpak stojí. Vojáčku tobě ho dám se slevou takže ho můžeš mít za tisíc dvě stě šest dolarů řek. Tě pic povídám a kolik by dělala plná cena? Kdo se moc ptá moc se doví zněla odpověď. Jak jsem tam tak stál táhlo mi hlavou že se připozdívá a kdoví kdy se zasej dostanu do města a malej Forrest by si už taky zasloužil abysem se mu

připomněl a tak jsem dal do hromady všechno co mi z žoldu zbylo a ten totem jsem koupil.

Můžete mi ho poslat do Mobile v Alabamě zeptal jsem se. No jasně čtyři stovky navrch to správně povídá prodavač. No měl jsem se snad hádat? Byl jsem konec konců kousek vod nejsevernějšího bodu Zeměkoule a tak jsem v kapsách zašátral ještě jednou a ty čtyři stovky vypláznul poněvač jsem si řekl že tady je stejně není za co utratit.

Na konec jsem se ho zeptal jestli bysem k totemu moh přiložit i lístek. Proč prej ne ale bude to dělat další padesátku.

Já si ale říkal hergot co tohle je přece právě nefalšované indijánské totem a už ho mám stejně se slevou a tak jsem ten lístek napsal. Stálo na něm:

Milej malej Forreste

určitě si říkáš co tady se mnou na Aljašce je ale dělám hrozně důležitou práci pro Armádu a tak jsem zatím neměl čas psát. Posílám ti na hraní totem. Místní Indijáni tvrděj že jde vo posvátněj předmět tak si ho postav na nějaký důležitý místo. Ve škole doufám prospíváš a babičku posloucháš tvůj...

Chtěl jsem napsat táta ale protože mi tak nikdy neřek tak jsem se na konec podepsal než jménem. Říkal jsem si že to ostatní si už bude muset domyslet.

Když jsem se vrátil do baru všichni už byli pěkně rozjetý. Sed jsem si k pultu a cucal pivo a najednou si všimnu že po jednom stole se válí nějaký chlap. Do obličeje jsem mu sice moc neviděl ale stejně mi připadal nějak povědoměj tak jsem ho párkrát vobešel a koukám že von je to Pan McGivver z prasečí farmy!

Nadzved jsem mu kebuli a trochu s ním zatřás aby se probral. Nejdřív mě nepoznal což bylo docela pochopitelný protože na stole před ním stála skoro prázdná flaška vod Džinu ale pak se mu tak nějak rozjasnily voči vyskočil a začal mě objímat. Myslel jsem kdovíjakej na mě nebude mít vztek že jsem nechal bouchnout tu prasečí kejdu ale neměl.

S tím si nedělej hlavu mladej povídá. Vlastně to možná bylo dobře. V životě mě nenapadlo že by těch sraček mohlo bejt tolik ale bylo a všechno se to na mě valilo takovým kalupem že mi to akorát ukradovalo léta. Možná jsi mi dokonce pomoh.

Samozřejmě se ukázalo že Pan McGivver přišel vo všecko. Když ty hovna pšoukly tak mu Městská Rada a vochránci životního prostředí farmu zavřeli a svinským krokem ho hnali z města. A poněvač si na loď poháněný hovnama vzal strašně velkej úvěr banky na něj uvalily konkurs a měl po kšeftě.

Ale to je v pořádku Forreste uklidňoval mě. Já měl stejně vždycky ze všeho nejradši moře. Co já bysem hledal za štěstí jako podnikatel nebo magnát. Takhle si dělám co chci.

A když jsem se ho zeptal na co se teď dal tak mi to vylíčil.

Dělám Kapitána prohlásil pyšně. V přístavu mi kotví loď. Nechceš se podívat?

No já ale musím brzo zpátky na Meteoro Logickou Stanici takže se bojím abysme se dlouho nezdrželi.

Ale vůbec ne chlapče vůbec ne.

Takhle strašně si ovšem Pan McGivver do bot v životě nenasral.

Museli jsme motorovým člunem. Nejdřív jsem myslel že to je ta jeho loď ale když jsme tam dojeli málem jsem nevěřil svým očím. Byla tak obrovská že z dálky vypadala jako hora protože byla snad půl míle dlouhá a dvacet pater vysoká. Jmenovala se Exxon-Valdez.

Tak na palubu houknul na mě Pan McGivver. Zima byla jak v prdeli. Vyšplhali jsme po žebříku na palubu a šli na můstek. Pan McGivver vytáh flašku Skotský a chtěl mi najejt ale já vodmítnul protože jsem musel do služby na Meteoro Logickou Stanici takže Pan McGivver si teda nalil sám. Žádněj led ani vodu jen čistýho Vizoura. Chvilí jsme vzpomínali na starý dobrý časy.

Víš Forreste za jednu věc bysem dal všechny prachy co mám kdybysem teda nějaký měl povídá.

A za co?

Kdybysem moh vidět jak se ty hovňousové tvářili když ty sračky pšoukly.

Jo to bylo teda fakt k posrání řekl jsem.

Mimo chodem řekl Pan McGivver copak se stalo s tou sviňkou co jsem dal malýmu Forrestovi jakpak se jenom jmenovala?

Wanda.

Jo ta. To byla fakt dobrá svině. Chytrá jak vopice.

Tak ta je teď v Národní Zoo Logický Zahradě ve Washingtonu.

Vážně? A co tam dělá?

Dřepí v kleci a dává se očumovat.

Teda já se picnu povídá. Tak to jsme to teda všichni dopracovali docela parádně.

Po nějaký chvíli mi přišlo že Pan McGivver je pěkně s'atej. Musel bejt jak dělo poněvač se dopotácel k ovládacímu panelu a začal cvakat všelijakejma spínačema a kroutit knoflíkama a přestavovat páčky až se najednou Exxon-Valdez roztřás a začal vibrovat jak splašeněj. Pan McGivver totiž nahodil motory.

Nechceš se kapánek povozit zeptal se mě.

Ani ne dík povídám já musím zpátky na Stanici. Za hodinu mi začíná služba.

Blbost prohlásil Pan McGivver. Dyť jsme zpátky co by dup. Akorát se trošku projedem po zálivu.

To už se sotva držel na nohou a tak tam vrazil kvalt. Jenže jak chyt kormidlo kolo se začalo votáčet a Pan McGivver se s ním poroučel k zemi a už se nedokázal zvednout. Vyváděl jak pominutej.

Hola plavčíku hulákal. Popust' votěže jsme příliš do větru!

Ty mořská kryso u d'asa za obzorem Mombasa! Děla nabíjet hoši! Bylo nás tam roku onoho patnáct vlků patnáct

lodníků johocho ať teče rum!

A podobný pitominy. Na konec jsem ho zdvihnul z podlahy a na můstek přišel nějaký námořník. Asi slyšel co se děje.

Já myslím že Kapitán kapánek přebíral povídám. Možná bysme ho měli vodnýst do kajuty.

Ále řek námořník já už ho viděl víc pod parou.

U všech kosatek ty kryso suchozemská řval Pan McGivver. Já ti ukázu kdo je tady na lodi pánem! Černou vlajku na stožár! Všichni půjdete po prkně!

Donesli jsme ho do kajuty a hodili do kóje. Než ztratil vědomí slíbil nám že nás všechny nechá protáhnout pod kýlem.

Helejte zeptal se mě námořník nevíte proč Kapitán nahodil motory?

Nemám poněti. Takovej věcem já nehovím. Já akorát sleduju počasí.

Cože vyděsil se námořník. Já myslel že jste lodivod!

Já a lodivod? Já jsem vobyčejnej vojl.

Kristaboha vyjeknul dyť vezem deset milijónů galonů ropy! A výběh ze dveří.

Bylo mi jasné že Panu McGivverovi už nijak nepomůžu protože úplně zcepeněl jestli se to tak dá říct a tak jsem se vrátil na můstek. Nebyla tam noha a loď makala jako šílená protože každá bójka kolem nás jenom prolítla. Nevěděl jsem co mám dělat a tak jsem aspoň popad kormidlo a pokoušel se držet příměj směr. Eště chvílku jsme se řítili dál a pak se ozvala hrozná rána. Říkal jsem si že je to dobře protože aspoň se Exxon-Valdez zastavil. Jenže se ukázalo že zas tak moc dobře to nebylo.

Na můstku se najednou objevilo snad sto lidí a všichni pobíhali křičeli a štěkali jeden na druhého rozkazy a některý dokonce naznačovali co jim ten druhý může. Brzo nato dorazila pobřežní hlídka a hned že prej naší vinou do Zálivu Prince Williama vyteklo deset milijónů galonů ropy a kvůli nám teď všichni ptáci a tuleni a ryby a lední medvědi a verlyby a Eskymáci vyhynou a že si to všechno hezky vypijem.

Kdo byl na můstku zajímal se oficír vod pobřežní hlídky.

Tady ten začali všichni křičet a ukazovat na mě prstem.

A já pochopil že jsem zase v kýblu.

DEBILNÍ PŘÍSLUŠNÍK POZEMNÍCH VOJSK PŘÍČINOU NÁMOŘNÍ KATASTROFY hlásal pak jeden titulek. KORMIDLO ZTROSKOTANÉHO TANKERU V RUKOU KRETÉNA tvrdil další. ROPNÁ SKVRNA DÍLEM DEMENTNÍHO DEZERTÉRA řval třetí. A takovejch sraček kterejma mě častovali bylo víc.

Každopádně z Washingtonu poslali jednoho Generál Poručíka aby mě i celej tanker kázeňsky řešil. V tom jsem měl tak trošku kliku protože Armáda se v žádným případě nehodlala nechat do celého skandálu zatáhnout a tak mě akorát mohli odtamtud co nejrychleje přešupačit jinak.

Gump povídá Generál teda kdyby bylo po mým tak jdete ke zdi poněvač ale po mým není tak jsem nucenej přijmout druhý nejtvrďší řešení a to že vás převelím někam do horoucích pekel konkrétně do Berlína. To je v Německu Gump. Jestli budem mít kliku tak tam vás nikdo nevyčmucha a celej průser si hezky vyžere Kapitán McGivver je to jasný?

Rozkaz povídám jenomže jak se tam dostanu?

Letadlo čeká a motory jsou nahozený Gump. Máte přesně pět minut.

10

Ten vejlet do Německa ale nebyl zas takovej voraz jak by se mohlo zdát protože mě tam v klepetech a železech na nohou eskortovali čtyři empíci který mi věčně připomínali že kdybysem chtěl nějak blbnout mají rozkaz majznout mě po kebuli pendrekem. Nějaká velká armádní hlava zřejmě rozhodla že mi maj přidělit tu nejspínavější práci a rozkaz byl teda splněnej do poslední mrtě protože mě šoupli k tankový rotě abych pígloval pásy a řeknu vám že v Německu je v zimě na tankodromech bahna víc než dost.

Taky se zřejmě rozneslo že jsem nějaký Jonáš co nosí smůlu nebo co protože se nikdo se mnou vůbec ne bavil až na Seržanty který na mě ale furt jenom řvali. Ve dne mi byla zima protože jsem byl věčně promočený a v noci zase smutno a musím říct že takhle bídne jsem se eště v životě necejtil. Párkrát jsem napsal malýmu Forrestovi ale ty jeho odpovědi byly vždycky hrozně krátký a já začínal mít pocit jako kdyby na mě pomalu zapomínal. V noci jsem někdy zkoušel nechat si zdát vo Jenny ale k ničemu to nebylo. Vypadalo to že už mě taky pustila z hlavy.

Pak mi jednou řekli že na to pucování tankovejch pásů dostanu k ruce hlfra a ať mu ukázu co a jak. Tak jsem odešel do parku kde stál nějaký chlap a třestil voči na pás na kterým bylo nabaleného půl metráku bahna.

To jseš ty ten nověj maník povídám.

Chlap se votočí a mně málem vomejvali poněvač to byl Seržant Krantz z Vietnamu a z tý základny kam jsme s Panem McGivverem jezdili prasatům pro odpadky Jedinej rozdíl byl v tom že teď byl vobyčejný ucho.

Panebože to snad není pravda zařval když mě zmerčil.

Ukázalo se že tu degradaci ze Seržanta na Vojína dává za vinu mně přestože i paku jako já muselo bejt nad slunce jasný že tohle je trochu moc.

Stalo se totiž že když jsme s Panem McGivverem z toho svinského kšeftu vypadli Seržanta Krantze napadlo že by ty armádní odpadky moh po okolí pěstitelům prasat prodávat takže posádka se za chvílku topila v penězích a nevěděla co s nima. Přišel teda s návrhem postavit nověj oficírskej klub a jejich Generál měl takovou radost že mu tu stavbu dal na povel.

Když se klub votvíral byla to velká sláva protože kapely vyhrávaly a nalejvalo se zadarmo a jako zlatěj hřeb večera přišlo striptýzový číslo na který najali nějakou profesionálku až vod protinožců. Prej se svlíkala nejlíp nejen z celý Austrálie ale z celého světa!

V oficířském klubu ale byla hlava na hlavě takže ji nikdo prakticky neviděl a Generál kterej seděl až vzadu si dokonce musel vylízt na stůl aby z toho měl aspoň něco. Jenomže jak jsem pochopil Seržant Krantz nechal stropní větráky namontovat asi vo třicet čísel níž než bejvá zvykem takže když se Generál vyšvihnul nahoru praštila ho lopatka do kebuly a větrák ho skalpoval čistějc než nějakej Indiján.

Generál byl bez sebe vzteky a pořád řval jak jenom to prej vysvětlí manželce. A jelikož vinu samozřejmě dával Krantzovi na fleku ho degradoval a poslal ho šupem sem dělat tu nejspínavější práci v Armádě.

A to jsem byl jeden z prvních černochů co to v americký Armádě dotáhli až na nejvyšší poddůstojnickou šarži povídá Krantz jenomže jak se zdá jakmile se někde nachomejtneš ty Gump skončí to průserem.

Řek jsem mu že je mi to líto ale stejně mi nepřipadalo spravedlivý když si myslí že za to můžu já.

Možná máš recht Gump přiznal nakonec jenomže já si jako dýzlák z třiceti let vodkroutil celejch osmadvacet a teď abysem na starý kolena zas sloužil jako vobyčejnej vojl. Někdo za to odpovědnost nýst musí protože v Armádě to halt jinak nejde. A já to bejt nemůžu pověvač jak jinak si vysvětlíš že jsem se jako děsloužící vypracoval až na takovou šarži?

Třeba je to než klika povídám. Vy jste aspoň dlouho dělal Seržanta jenomže já se věčně pinožím jako nejposlednější vojl až úplně dole.

No řek Krantz na tom možná něco je jenomže tohle teď nikoho nesere. A krom toho to fakt stálo za to.

Co jako zeptal jsem se.

Vidět jak toho kretěna starýho větrák vylepal dohola zakřenil se.

Se Seržantem Krantzem se nám teda žily nezkrátily. Měl jsem pocit že divize je na manévrech snad furt a jezdí metr hluboko v bahně protože jsme ten sajrajt věčně seškrabávali lopatou vydlobávali krumpáčem splachovali hadicí a rejžákama drbali pásy vod nevidím do nevidím a když jsme se vraceli na ubikace byli jsme tak zasviněný že nás ani nechťeli pustit dovnitř a museli jsme se mejt venku na mraze.

Když Seržant Krantz vůbec otevřel hubu krafal nejvíc vo Vietnamu protože z nějakýho důvodu měl na něj ty nejkrásnější vzpomínky.

Jo Gump to bej valy zlatý časy mlel do zblbnutí válka jaksepatří a ne tyhlety zasraný manévry jako teď. Páni tehďa jsme měli tolika tanků a houfnic a bombardérů že jsme nepříteli často dokázali rozsekat na sračky.

No jo jenže nepřítel taky často rozsekal na sračky nás povídám.

To víš tak už to ve válce chodí. Někdo to halt vodnýst musí. Jinač by válka neměla smysl...

Já nikdy nikoho nezabil namítnul jsem.

Ale? A jakpak to můžeš vědět?

Aspoň si to myslím. Jestli jsem z kvěru vystřelil než dvakrát nebo třikrát a vždycky akorát do křoví nebo tak.

Tak s tím bysem se teda moc nevytahoval Gump. Za to by ses moh leda tak stydět.

A co Bubba zeptal jsem se.

No co je s ním? Kdo to byl?

Můj kámoš. Zabili ho.

Jo vidíš už si vzpomínám. To byl ten cos ho vytáhnul z nepřátelský palby. Asi udělal nějakou kravinu.

To teda jo souhlasil jsem. Že se dal dobrovolně do Armády.

A takhle to chodilo den za dnem. Seržant Krantz sice nepatřil zrovna k nejzajímavějším debatérům ale aspoň se mnou mluvil. Málem jsem si už začínal myslet že se vod bahňáků nedostanu ale pak za mnou jednoho dne přišli že se mnou chce mluvit Velitel Posádky. Tak mě trochu spláchli hadicí a já šel na velitelství.

Vy jste prej svýho času hrával fodbal Gump zajímal se Velitel. Je to pravda?

Tak trochu řek jsem.

Chci slyšet podrobnosti.

Tak jsem spustil a když jsem skončil Velitel povídá himlhergotnanebesích.

Aspoň jsem měl to štěstí že už jsem nebyl nucenej pucovat celej den tanky i když na druhý straně jsem to musel dělat v noci. Přes den jsem totiž hrál fodbal za posádkovej mančaft. Říkali jsme si Sulcdorfský Skopčáci.

Mančaft to ale moc dobrej nebyl abysem to řek nějak diplomaticky. Předešlýho roku měl skóre 0:11 a když jsem nastoupil já bylo to už zas 0:3. Mužstvo mi tak trochu připomínalo Neworleánský Svatý. Přinejmenším tím že zadák což byl takovej šlachovitej prcek jménem Pete to zřejmě na střední taky trošku hrával. Rychlej a mrštněj byl dost a pasy házel taky ucházející ale Had to teda nebyl ani náhodou. Velitel měl z našeho skóre samozřejmě hlavu v pejru a tak nás nutil abysme trénovali jak diví třeba dvanáct hodin denně a já pak eště musel do tří do rána čistit tanky. Jenomže to mi nevadilo protože jsem aspoň neměl čas myslet. A krom toho organizačním vedoucím mužstva udělali Seržanta respektivně Vojína Krantze.

První mač jsme hráli proti mužstvu topičů z jedny americký posádky u Hamburgu. Zasviněný byli až za ušima a celej zápas nadávali jak kanálíje ale já je všechny uběhal a ke konci jsme už vedli 45:0. Podobně to skončilo eště asi trikrát takže mančaft si brzo stál líp než v celý dosavadní historii pluku. Velitel byl blahem bez sebe a k všeobecnému překvapení nám dal v neděli volno abysme mohli do města.

Bylo to takový hezký městečko plný starožitnej baráků a ulic dlážděnejch kočičima hlavama a na každým okapu vozdobnej chrlíč. A všichni tam mluvili německy takže nikdo z nás nerozuměl ani popel. Veškerá moje německá slovní zásoba sestávala ze slova Ja.

Kluci samozřejmě okamžitě vyčuchali kde tam mají pivnici a za chvilku jsme už do sebe obraceli vobrovský mázy piva který nám fedovaly kelnerky v německým kroji. Byl jsem tak šťastnej že jsem z posádky moh vypadnout mezi normální

civily že jsem si s nima taky jedno dal i když jsem neměl ani ánunek vo čem to místní šprechtěj.

Dřepěli jsme v tý hospodě už pěkných pár hodin a myslím že jsme začínali bejt kapánek rozverný poněvač z druhýho konce lokálu nás začala šmírovat grupa nějakejch Němčourů. Furt na nás něco syčeli samý nějaký afnarš a šajsbóle ale my jim nerozuměli a tak jsme se bavili dál. Potom jeden z našich kluků plácnul kelnerku po zadku. Ne že by jí to tak ausgerechnet vadilo ale nějakýmu maníkovi německýmu jo. Pár se jich přiloudalo k našemu stolu a začali fakt dost nahlas něco šprechtit po jejich.

Dú kanst mír mál in dén zak fasn štěknul jeden.

Cože vyjevil se náš právej křidelní útočník kterýmu se říkalo Mongo.

Němčour mu to zopakoval ale Mongo kterej měřil snad tři metry jenom zmateně civěl a byl takhle malej. Na konec jeden z našich kluků co německy trošku rozuměl řek že ať to znamená co chce jemu to moc zdvořilý nepřipadá.

Mongo vstal a stoupnul si před Němčoura. Hele já sice nevím vo co kráčí kamaráde a už vůbec ne proč zrovna tobě takže koukej vodpalírovat povídá normálně po našem.

Jenomže tohle nekapíroval zas ten Němec. Šajse zavrčel.

Co to říkal chtěl vědět Mongo.

Já nevím ale něco vo hovnu tlumočil mu ten náš kluk.

A bylo to. Mongo Skopčáka popad a prohodil ho voknem načež se všichni frickové shlukli a začala mela. Obě strany se škrtily dloubaly si voči hryzaly se a řvaly jak pavijáni a do toho všeho vřiskaly kelnerky a vzduchem litaly sesle až jsem si připadal jak někde U Wandy tam u nás na jihu v New Orleansu.

Pak se mě jeden fricek chystal majznout pivní flaškou přes hlavu jenomže někdo mě popad za zápěstí a strhnul mě zpátky. Byla to jedna z kelnerek která se rozhodla že mi helfne. Odtáhla mě k zadním dveřím a než jsem se vzpamatoval byli jsme venku. V dálce jsem slyšel policejní sirénu a řek jsem si že tentokrát vezmu rychle kramle abysem neskončil zasej v lochu. Ta německá kelnerka byla moc hezká a odvedla mě vedlejší ulicí pryč. Jmenovala se Grěčen.

Anglicky moc neuměla a tak jsme se domlouvali rukama nohama a já se jen furt usmíval a vopakoval Ja a ona na mě zas něco šprechtila po jejich. Šli jsme pěkně dlouho až jsme se dostali za město a voctli se v moc hezkejš kopcích. Všude kvetlo takový malinkatý žlutý kvítí a v dálce byly vidět zasněžené hory a údolí pod náma bylo posetý domečkama jak pro panenky. Taky mám pocit že někde někdo jódloval. Grěčen na mě ukázala prstem a zeptala se jak se jmenuju a já jí to řek.

Ja povídá. Forrest Gump? To je moc pěkný jméno.

Po chvíli jsme došli na takovou krásnou louku kde jsme si sedli a kochali se pohledem. Na louce se popásaly ovce a na druhý straně za údolím zapadalo za Alpama slunce a když se člověk podíval dolů viděl jak se na dně v odpoledním slunci leskne řeka a bylo tam tak nádherně a všude takovej mír a klid že bysem tam klidně zůstal navěky.

Pak jsme se s Grěčen nějak domluvili a já se dověděl že pochází z Východního Německa který zabrali Rusáci a postavili tam vysokou zeď aby nikdo nemoh pryč. Jenomže Grěčen se to nějak podařilo a tak tady už pět let dělala kelnerku a doufala že sem jednou dostane i celou familiji protože tady žádný takový zdi nejsou. Pokoušel jsem se jí vypovědět jak to všechno bylo se mnou ale pořád jsem nevěděl jestli mi rozumí. Ale to bylo na konec fuk protože jsme se zřejmě docela sblížili poněvač mě vzala za ruku a stiskla a nakonec mi položila hlavu na rameno a tak jsme tam jen tak seděli a koukali jak pomalu končí den.

Příštích pár měsíců jsme hráli jako diví. Nejdřív jsme nastoupili proti nějakýmu námořnickýmu mančaftu potom proti klukům od letectva a taky jsme se hráli spoustu utkání proti ostatním armádním mužstvům. Když jsme hráli někde blízko Grěčen tam občas přijela za mnou. Fodbalu sice moc nehověla a na všechno říkala akorát Ach ale to mi nevadilo. Líbilo se mi že je tam se mnou. Možná bylo dobře že jsme nemluvili stejnou řečí protože to by asi poznala jaký jsem pako a nechala by mě bejt.

Jednou jsem takhle zašel zase do městečka a když jsme s Grěčen šli po ulici řek jsem jí že chci malýmu Forrestovi koupit nějakej prezent. Měla velkou radost a že prej mi pomůže. Byli jsme v kolika krámech kde mi ukazovala cíněný vojáčky a dřevěný traktory a všelijaký jiný hračky ale já pořád říkal že malej Forrest zas už tak malej není až jsem na konec přece jenom zahlíd něco vo čem jsem věděl že by se mu určitě líbilo.

Byl to velikejš německej bombardón celej z nablejskaný mosazi. Byl zrovna takovej jako ten co měli v dechovce která sobotu co sobotu večer vyhrávala v pivnici.

Ale Forrest protestovala Grěčen to je strašně drahý. Na takový věci přeci Vojín americký Armády nemá to já vím.

Dyť to je fuk povídám. Hele já toho s malým Forrestem moc nepobudu a tak jsem si říkal že když mu budu dávat hezký dárky aspoň na mě nezapomene.

Ábr Forrest namítla na to přece musíš jinak. Kdybys mu dvakrát třikrát tejdne napsal krásnej dlouhejš dopis určitě by měl větší radost. Rozhodně větší než z nějakýho starýho heligónu.

To máš sice možná recht souhlasil jsem ale psaní dopisů nikdy nepatřilo mezi moje silný stránky. Já sice vždýcky vím co v takový dopise chci říct jenomže nějak to nejsem schopnej dostat na papír. Daleko lepší je říkat to z očí do očí chápeš co tím myslím?

No ja Forrest ale ten bombardón stojí na vaše peníze vosum set.

Tak ať povídám já mám něco ušetřino.

A tak jsem ten bombardón koupil. Vlastně jsem ho dostal dost lacino protože za lístek co jsem s ním poslal mi majitel krámu neúčtoval nic. Napsal jsem malýmu Forrestovi zhruba to samý co posledně že mi jako chybí a brzo se vrátím. Jak se pak ale ukázalo to poslední byl pěkněj blud kterej jsem si taky moh vodpustit.

Když se sezóna schylovala k závěru stáli si Skopčáci už 10:3 a my se chystali na celoarmádní mistrovství do Berlína. Seržant Krantz z toho byl celej bez sebe a pořád opakoval jak teď se konečně zbavíme toho čištění tankovejch pásů poněvač nám stačí vyhrát akorát jeden jedinej zápas. Já si ale zas tak jistej nebyl.

Na konec přišel ten velkej den. Večer předtím jsem byl v městě za Grěčen. Když jsem přišel do lokálu nosila zrovna pivo ale jak byla hotová hned si ke mně sedla a vzala mě za ruku.

Jsem děsně ráda žeš za mnou přišel povidá hrozně jsi mi chyběl.

Ty mně taky řek jsem.

Tak ti mě napadlo vyhrkla že bysme si zejtra mohli udělat piknik. Mám fraj.

No já bysem taky rád jenomže hraju.

Ach!

Ale přemejšlel jsem jestli bys nemohla jet s náma na zápas. Hrajem v Berlíně.

V Berlíně? Jenomže to je strašnej lán cesty.

To já vím jenže mančaft má autobus a pojedou s náma i ženský a tak. Já myslím že by tě vzali taky.

Ach zajíkla se Grěčen já americkému fotbalu sice nerozumím ale jestli chceš abysem jela Forrest tak pojedu.

A tak jsme jeli.

Celoarmádní mistrovství se konalo na takovém starým velkým hřišti hned vedle Berlínský Zdi. Hráli jsme proti mančaftu kterej si říkal Vizbádenský Vočka a byli to kontrášové vod třetí obrněný divize. Řeknu vám že s náma teda kouleli pěkný bago.

Naši kluci sice byli daleko větší a rychlejší jenže špijóni nás zasejc předčili mazaností. Nejdřív na nás zafintili něco co nikdo z nás v životě neviděl a hned udělali položení.

Pak zkusili hrát na volnýho útočníka a za chvíli už vedli 14:0. Všichni jsme se tvářili jak vo funuse a nejvíc Seržant Krantz.

V druhý půli nám vyzvědači kombinací úhybnějch manévru a soustředěnýho útoku totálně zblbnuli vobranu takže nás při čtvrtým položení vytlačili až na naši dvouyardovou lajnu. A jako by to nestačilo náš vykopávač si namoh koleno a vypadnul z akce. Tak kdo bude kopat řek někdo při poradě.

Co se tak všichni koukáte na mě prohlásil jsem ale stejně to nebylo nic platný.

Ale já přece nikdy nevykopával bránil jsem se.

To máš fuk Gump. Stejně nás maj na lopatě a jestli za to má někdo nýst vinu tak to zrovna tak dobře můžeš bejt ty. S tebou každej akorát zametá.

A taky že jo. Vrátil jsem se do naší koncový zóny a centr mi najednou přihrál. Jenomže Vizbádenský Vočka se nám nějakým záhadným způsobem úplně neviditelně propasírovali vobranou linií a jak duchové se mi zjevíli za žádama. Chystal jsem se už vykopávat ale pak jsem si řek že lepší bude mít na to větší prostor a tak jsem se rozběh. Lítal jsem po naší koncový zóně sem a tam jak čamrda a podařilo se mi udělat asi sto yardů jenomže bohužel v nesprávným směru. Na konec než mě Vizbádenský Vočka stačili zhaftnout jsem našel kousek volnýho prostoru a vši silou jsem míč vykopnul. Zastavil jsem se a koukal jak sviští vzduchem a všichni ostatní taky. Vyletěl tak vysoko že nám zmizel z vočí. Všichni pak říkali že tohle teda eště fakt neviděli.

Jenomže balón na neštěstí přeletěl přes Berlínskou Zeď a zmizel na druhý straně. Všichni po mně našťvaně koukali a ukazovali si na mě prstem a řvali a nadávali.

No dobře Gump prohlásil na konec někdo halt pro něj budeš muset.

Cože? To mám jako přelízt na druhou stranu protestoval jsem.

A jak jinak chceš tu merunu dostat zpátky ty idijote.

Tak jsem šel.

Pár kluků mi pomohlo a přehodilo mě přes zeď. Sotva jsem přistál na druhý straně vidím Východoněmecký vojáky se samopalama a kulometný věže a tak jsem vzal nohy na ramena a utek jim dřív než se stačili vzpamatovat. Zřejmě eště nikdy neviděli že by tu zeď někdo přešel na jejich stranu a stílet byli cvičený akorát po těch co se snažili dostat pryč.

Pak jsem zaslech hrozněj řev jako když huláká sto tisíc pavijánů najednou. Přicházelo to z míst kam podle mě dopadnul míč. Jak se ukázalo to se mi zasejc jednou něco povedlo.

Na druhý straně Berlínský Zdi hned na proti místu kde jsme hráli totiž právě probíhalo finále mistrovství světa v kopaný. Do konce zápasu mezi Ruskem a Východním Německem zbejvaly eště dvě minuty a na stadijónu ho sledovali diváci který se sem sjeli z celýho světa.

Voni totiž fandové a hlavně ty evropský berou ten jejich fotbal strašně vážně.

Když jsem vlez na stadijón sice jsem hned nepochopil voč tam běží ale zřejmě to bylo něco děsně důležitýho. Stalo se totiž to že Východní Německo se zrovna chystalo stělit gól a srovnat ruský vedení ale v tý chvíli jsem do hry zasáhnul já. Německej útočník právě proklíčkoval přímo před ruskou branku ale pak před něj dopad můj míč. Von to ale nečekal a zblbnulo ho to natolik že do ruský brány místo tý jejich evropský meruny stělil náš americej balón. Všichni Němčouři vyváděli jak pomínutý protože si mysleli že vsítili branku a maj to v kapse.

Pak ale soudce oznámil že do branky padnul špatnej míč a gól neplatí a když potom píšťalka oznámila konec zápasu kterej teda vyhráli Rusáci začali se Němčouři vztekat a dělat virvál a když jsem se objevil já aby mi tu merunu vrátili na stadijónu se rozpoutalo hotový peklo. Diváci vtrhli na hrací plochu a řvali na mě Dú švancegezicht šajsbole zúse a podobný věci který asi nebyly nic hezkýho.

Já teda nevím co byste dělali vy kdyby se na vás vyřítlo sto tisíc nasranejch německejch fotbalovejch fanoušků ale já se otočil a vzal roha. Proběh jsem znova kolem těch kulometnejch věží a tentokrát po mně strážě párkrát vystřelily zřejmě aby se mi nezkrátily žíly. Dav kterej mě pronásledoval mě doběh zrovna v momentě když jsem začal zeď přelejzat

zpátky. A protože se tam mlelo tolika lidí stráže zřejmě nevěděly co dělat takže neudělaly nic a jenom vyjeveně čuměly. Byl jsem už skoro nahoře ale pak mě někdo popadl za kašata vod dresu a začal mě tahat dolů ale protože já už byl skoro za zdi stáhnul ze mě akorát ty kalhoty.

Seskočil jsem na druhou stranu ale banda namíchnutejch skopčáků přelezla za mnou a začala mě honit po celým našem hřišti. Za nima se drali další a další a jiný se zase pustili do tý zdi a začali ji rozebírat na kusy což zřejmě hodlali udělat se mnou. Brzo bylo jasné že ve snaze dostat se mi na kobyliku zdemolujou Berlínskou Zeď celou.

Naši tam akorát stáli jak solný sloupky a s vyvalenejma vočima čuměli jak se ženu kolem Náčelníka Posádky a na sobě nemám nic než suspensor.

Gump ty idijote řval. Proč já vůl nedal na ty co mě před tebou varovali! No co to má sakra znamenat? Dyť ty jsi způsobil hotovej mezinárodní incident!

Měl samozřejmě pravdu ale vo tom jsem teď neměl čas přemýšlet. Seržant Krantz kterej byl v ksichtě celej popelavej se bouchal pěstí do kolena a řval něco v tom smyslu že takhle se vod vyklepávání pásů nikdy nedostanem ale v tom jsem na tribuně zahlídnul Gréčen.

Zamávala na mě a když jsem k ní výběh na horu popadla mě za ruku a vodtáhla na ulici.

Já sice nevím cos to proved Forrest ale něco ti povím. Lidi začali bourat Berlínskou Zeď takže Německo po třiceti letech přestane bejt rozdělený. Třeba dokonce zas uvidím celou svou famíliji!

Tak jsme se schovali v jedny postranní uličce a Gréčen mě pak odvedla k nějakým svejm známým což teda byl dost velkej trapas protože na návštěvu jsem nebyl zrovna nejvhodnějc oblečený. Ale ty známí byli celí auf poněvač v televizi dávali jak Východní Němčouři bouraj Berlínskou Zeď a tancujou po ulicích a tak. Přišlo mi že každěj úplně zapomněl že je to všechno stálo mistrovství světa jenomže lidem to zřejmě bylo šuma fuk protože se všichni objímali a líbali.

Každopádně jsme s Gréčen strávili spolu první noc a já se z nějakýho důvodu vůbec necejtíl provinile. Napůl jsem sice tak nějak čekal že se vobjeví Jenny a když jsem šel chodbou na záchod měl jsem pocit jako kdyby mě pozorovala ale neukázala se.

11

To víte na konec jsme s Gréčen skočili na vlak zpátky do toho Sulcšvajnerajdorfu nebo jak se to tam jmenovalo co jsem sloužil a když jsem dorazil na posádku čekalo mě obrovský překvapení. Velitel Posádky mě z čištění tankovejch pásů převedl a udělal ze mě permanentní hajzlpuc-komando protože vojna není kojná.

Měl na mě totiž děsnej vztek protože moc dobře tušil že jsem ho asi připravil vo chleba.

Gump vy blbe řval na mě víte co jste spáchal? Němčouři tu svou zeď strhli a každěj teď nemluví než vo pádu Komunismu!

Jen se hezky podívejte co tomu říká New York Times štěknul a podává mi noviny.

IDIOT UKONČIL STUDENOU VÁLKU hlásal titulek.

Pokažený fotbalový výkop se stal náhodnou příčinou události, která je podle názoru některých expertů začátkem konce téměř padesátiletého rozdělení Evropy na Východ a Západ.

Podle našich zdrojů ho včera v Německu odpískal americký voják Forrest Gump svým údajně nepovedeným výkopem během zápasu dvou mužstev americké armády, jenž zanesl míč na druhou stranu Berlínské zdi přímo do středu hrací plochy, kde právě probíhalo finále mistrovství světa v kopané mezi Východním Německem a Sovětským svazem.

Armádní pozorovatelé našemu listu sdělili, že Gump poté zmíněnou zeď přelezl, aby si pro zatoulaný míč došel, avšak na hřišti přitom způsobil vážný incident, při kterém se ho rozvášněný dav fotbalových fanoušků čítající podle odhadů asi 85 až 100 tisíc lidí jal pronásledovat se zřejmým úmyslem způsobit mu újmu na zdraví.

Gump, jehož lze podle našich informací charakterizovat jako duševně vyšinuté individuum, se nato rychle vrátil ke zdi, aby uprchl do Západního Německa, ale fanoušci ve snaze narušitele zápasu dopadnout ho následovali a zeď prorazili, čímž byl podle neoficiálních zdrojů odstartován proces odstraňování bariéry, která po dlouhá desetiletí zosobňovala komunistický útlak.

Nadšení Berličané bez rozdílu politické příslušnosti zeď svorně strhli a poté uspořádali mohutné oslavy, jež jeden z našich informátorů označil za "největší pouliční mejdan poválečný Evropy na celým světě, při kterým pivo teklo proudem."

Gumpovi se v nastalém zmatku očividně podařilo zmizet bez jakékoli tělesné újmy.

Zmíněné finálové střetnutí mezi Sovětským svazem a Východním Německem skončilo nerozhodně 3:3, avšak výsledek zápasu obou amerických mužstev se v důsledku nastalé situace nepodařilo zjistit.

Gump vy kretěně povídá Velitel Posádky když teď nemáme Komunismus tak taky nemáme důvod tady bejt! Dokonce i ty Rusáci zasraný už prohlašujou že s Komunistem je utrum! A s kým teď do prdele budem bojovat když s Rudejma už nejde soupeřit? Kvůli vám jsou teď celí americký ozbrojený síly na hovno takže nás všechny svinským krokem poženou domů do nějaký prdele světa a vo štramácký zašívárně v tomhle krásným městečku uprostřed Alp si můžem nechat leda tak zdát! Gump vy musíte bejt vážně na palici! Dyť vy jste zničil všechno vo čem každěj voják sní!

A takhle hulákal furt pryč mlátil pěstí do stolu a házel věcmi po kanceláři takže jsem pochopil co mě čeká a hádat se nemělo cenu. Tak jsem akorát odešel na hajzly a ujal se svý nový funkce která sestávala z toho že jsem s pomocí nějakýho sajrajtu kartáčkem na zuby drhnul kachlíky. Seržant Krantz jakožto můj komplic je pak musel po mně eště pulírovat z čehož taky nebyl zrovna dvakrát vodvázanej.

Jo to bejvával veget kam se tohle sere na píglování tankovejch pásů brblal pořád.

Jednou tejdne jsem sice dostal vycházku do města ale jenom v doprovodu dvou empíků který mi Velitel Posádky přidělil aby mě nespouštěli z vočí. To mi samozřejmě normální styk s Grěčen trochu ztěžovalo takže nám nezbejvalo než to dělat jak nejlíp to šlo. Na pikniky v horách bylo už moc chladno protože v Alpách bejvá v zimě pěkná kosa a proto jsme teda většinou chodili do putyky kde jsme se drželi za ruce a empíci nás vod vedlejšího stolu šmírovali.

Grěčen byla fakticky fajn holka která rozhodně nehodlala strávit zbytek života jako kelnerka roznášením piva jenomže nevěděla co má dělat. Byla strašně krásná ale říkala že život jí tak nějak ošklivě proklouz mezi prstama.

Na modelku jsem už moc stará tvrdila ale abysm to všechno vzdala na to jsem ještě mladá. Nejspíš půjdu na Univerzitu protože jsem rozhodnutá to někam dotáhnout.

No jo povídám to by bylo fajn. Já na Univerzitu taky chodil.

Ja? Und cos tam študoval Forrest?

Fodbal povídám.

Ja? Majn got!

Jenomže jak říkala moje máma nic krásnýho nemá dlouhýho trvání a taky že nemělo.

Za krátkej čas nás Velitel Posádky nechal nastoupit na buzerplac že nám musí něco oznámit.

Chlapi mám pro vás jednu dobrou a jednu špatnou zprávu.

Z nastoupenejch jednotek se ozvalo temný mručení.

Ta špatná zpráva se týká vás všech srábků co by jenom brali žold a místo skutečný vojny si akorát váleli šunky.

Mručení zesílilo.

A ta dobrá zpráva je určená vám všem který se už nemůžete dočkat abyste mohli zabíjet a umírat což je pokud jste to nevěděli vaše svatá povinnost a k čemuž se vám teď dostane příležitosti víc než vrchovatě díky jednomu hajzlovi jménem Sadám Hus Ajn. To je nějaký Arabák co vládne v Iráku a vyhlásil válku našemu Nejvyššímu Veliteli což je Prezident Spojenejch Států Americkéjch jménem George Walker Bush.

Tahle informace se tu a tam setkala s jásotem.

Takže my teď do Iráku vltím a tomu nezabohovi pěkně natrhnem prdel!

A tak jsme se začali chystat.

Večer před odjezdem jsem dostal vycházku a šel se rozloučit s Grěčen. Ta si mezitím našetřila nějaký peníze aby mohla študovat na Univerzitě a už se taky zapsala. Počkal jsem na ni dokud nevyšla ze školy.

Ach Forrest povídá to je ti tak vundrbár já študuju engliš!

Vzal jsem ji za ruku a šli jsme se kousek projít a pak jsem jí řek co a jak. Vůbec nebrečela ani nedostala hysterickéj záchvat a nic akorát mě popadla ještě pevnějc a řekla že věděla že jednou k něčemu takovýmu dojde.

Celej život se snažím nepředstavovat si že by mě taky mohlo potkat něco krásnýho ale stejně pořád doufám že ano. Vid' že se jednou vrátíš ja?

Ja povídám ale nebyl jsem si jistej jestli nelžu protože ani mně toho v životě zatím moc nevyšlo.

A až se vrátíš povídá Grěčen budu umět engliš stejně dobře jako ty.

Ja kejnul jsem.

Hned ráno nás z Německa vodlifrovali.

Nejdřív jsme naložili všechny krámy jako tanky a samohybný děla a tak a odpluli do Saudský Arábie. Naše divize měla asi vosumnáct tisíc maníků takže celej expediční sbor čítal přibližně milión lidí proti kterému stála dvojnásobná arabácká přesila což podle našeho Velitele Generála Normana Scheisskopfa představovalo velice fěrový rozložení sil.

Sadám a jeho arabácká Armáda vokupovali jednu prťavou zemičku jménem Kurvajt vo který se vědělo akorát že se tam topěj v ropě. V tom Kurvajtu jí bylo tolik že by to celejm Spojeným Státům stačilo aspoň na deset let a proto jsme tam asi taky vltli. Nejspíš jsme je potřebovali vodtamtud vypudit abysme tu ropu zabrali pro sebe.

Ze Saudský Arábie si pamatuju jenom písek a prach. Písku tam byly hory a prachu jakbysmet. Zalejzal nám do očí do uší do nosu a sotva jsme se umyli začalo to nanovo. Někdo tvrdil že ten písek a prach tam dalo navozit naše velení abysme si nemysleli že bojovat se Sadámem je procházka růžovým sadem.

Poněvač tam ale nebyly žádný latríny jenom d'oury v zemi tak nás se Seržantem Krantzem převeleli zpátky na čistění tankovejch pásů akorát že tentokrát se nemusely píglovat od bahna ale od písku. Kartáčovaly se každej den takže jsme byli vždycky během pěti minut zasranější než tanky.

Jednou jsme ale všichni dostali vycházku do města.

Chlapi byli namíchnutý protože v Saudský Arábiji neměli ani chlast ani ženský. Teda chlast tam byl zákonem zakázaný a se ženským mohli rovnou udělat to samý protože chodily v takovejch dlouhejch hábitech že z nich člověk viděl akorát vočí. Arabácký chlapi ty hábity nosili taky a k tomu většinou boty se zakroucenejma špičkama. Jeden maník mi říkal že je to proto že když jsou v poušti a potřebujou na velkou tak se těch špiček chytanou aby neztratili balanc ale kdoví jestli nekecal.

Ale když už jsem byl na bazaru tak jsem si řek že malýmu Forrestovi aspoň pošlu další dárek aby věděl že jsem ještě živej. Zapad jsem teda do jednoho kvelbu a prohlížím si všechny ty krámy co tam měli vystavený a hned se ke mně přitočil majitel a co prej si račte přát. Řek jsem že hledám prezent pro syna a chlapovi se rozsvítily vočička. Zmizel vzađu za nějakým závěsem a když se vrátil držel takovou zaprášenou dřevěnou skříňku kterou položil na pult. Potom jí vtevřel a vevnitř byla veliká nablejskaná kudla.

Opatrně přejel prstem jílec z černýho dřeva vykládanýho drahokamama. Silná čepel byla křivá a popsaná nějakým

nápisama v tom krouceným arabáckým písmu.

Tak tohle je dýka našeho slavného Osvoboditele Saladýna Velikého kterej vodtud ve dvanáctém století vyhnal evropský křižáky prohlásil majitel. Její cena se ani nedá vyčíslit!

No dobře povídám ale jak mám teda vědět kolik stojí?

No že jste to vy řek tak vám ji nechám za devatenáct pětadevadesát.

Tak jsem tu dýku koupil i když mě napadlo jestli v tom není ještě nějaký háček jako třeba že poslat s ní lístek bude stát tisícovku ale nebyl. Chlap mě dokonce ujišťoval že mi ji do Ameriky pošle zadarmo. Řek jsem si že je to výbornej kauf a napsal malýmu Forrestovi lístek ve kterým jsem vyličil všechno co mi majitel obchodu vo tý dýce vyprávěl a varoval ho že břit je tak ostřej že přefřízne i papír tak ať ho nezkouší palcem. Věděl jsem že až kluk dýku dostane zblázní se radostí.

Pak jsme se courali po městě a všichni byli pěkně naprdnutý protože nebylo do čeho píchnout leda nakupovat suvenýry a pít kafe. Zapadli jsme taky do takovejch tmavejch uliček kde měli na prodej snad všechno na světě vod banánů až po náplastě na kuří voka ale pak jsem najednou zmerčil něco co mě tak zarazilo že jsem musel zastavit. Ve stínu pod plachtou uvázanou na čtyřech klackách zapíchnutejch do písku seděl chlápek kterej popíjel z velkého džbánu šumák a hrál na flašinet. Do obličeje jsem mu neviděl ale na provaze měl velikého orangutana kterej mi připadal hrozně povědomej. Opičák se natrásal do rytmu a ten chlap měl před sebou na zemi stát plecháček a v podstatě žebal.

Přijdu blíž a orangutan se po mně tak vzláštěně koukne a šups skočí mi do náručí. Byl tak těžkej že jsem si kecnul na zem a když jsem zvednul hlavu koukám že je to Sue můj parťák z doby co jsem na Nový Guineji dělal kosmonauta. Hned vycenil zuby a začal mě uslintaně líbat a brebentit a vrnět jak šilenej.

Vod toho opičáka ruce pryč řek nějaký hlas a já se kouknu pod plachtu a koho tam nevidím jako Poručíka Dana! Málem mě museli vomejvat jak jsem z toho byl paf.

Božemuj řek Poručík Dan to jseš ty Gump?

No jasně povídám už je to tak.

A co tu sakra děláš chtěl vědět.

To bysem se zrovna tak dobře moh ptát já tebe odpověděl jsem.

Teda řeknu vám že Poručík Dan vypadal vo moc zdravějc než když jsem ho viděl posledně což bylo potom jak ho Plukovník North šoupnul do Ústřední Vojenský Nemocnice Waltera Reeda. Už nekašlal a přibral na váze a v očích měl teď jiskru která tam už dlouho nebyla.

Hele Gumpe povídá jak jsem se dočet v novinách rozhodně jsi teda nezahlélel. Prej jsi převez Ajat Oláha lepil pytlíky za pohrdání Kongresem vyvolal výtržnosti v nějakým biblickým zábavněvzdělávacím lunaparku načež tě zhaftli a odsoudili za finanční podvody na miliónech lidí a ty vzápětí zaviniš největší Eko Logickou katastrofu v dějinách světový námořní přepravy a navrch v Evropě skoncuješ s Komunistem. Teda když se to veme kolem a kolem tak jsi ty roky nijak neproflákal.

To teda ne povídám.

Vykládal mi jak se celou tu dobu pokoušel zmátořit. Když ho šoupli do úvéenky tak už to málem vzdal ale doktoři ho na konec přesvědčili že má před sebou ještě hezkejš pár let a tak si s vojákama vyřídil penzi a nemusel už žít z ruky do huby a začal trochu cestovat většinou letecky protože s penzí měl nárok i na bezplatný lety vojenskejma transportníma letadlama a tak se dostal až do Saudský Arábie.

Řek mi že se před nějakým časem byl podívat taky v New Orleansu aby si zavzpomínal na doby kdy jsme tam žili a pochutnal si na ústřicích. Na rozdíl vod zbytku Ameriky se to tam prej moc nezměnilo. A jednou prej takhle sedí na Jackson Square kde já kdysi vystupoval jako kapela vo jednom hráči a najednou k němu přijde opičák ve kterým okamžitě poznal Sue. Ten celou tu dobu žil z toho že se vždycky přifařil k někomu kdo si vydělával na živobytí jako pouliční muzikant nebo tanečník a dokonce se sám naučil trochu tancovat. A jak se v hrníčku nashromáždily nějaký drobný vždycky popad to co považoval za svůj podíl a zdrhnul.

Takže ty dva to dali do hromady a Sue vozil Dana na takovým hokynářským vozečku když byl tak špatnej na nohy ale protézy nezahodil.

Když potřebuju tak si je připnu řek Dan ale mezi náma jednodušší je nechat si vozit zadek.

Stejně ale nechápu co tu vlastně děláš povídám.

Dyť je válka Forreste. Moje fámílije už celejch devět generací nevynechala jedinou válku a já přece neporuším rodinnou tradici.

Řikal že i když je technicky vzato neschopnej služby stejně se pořád motá kolem vojáků protože co kdyby se naskytla příležitost bejt vlastní nějak užitečnej.

Když zjistil že sloužím u obrněný mechanizovaný divize málem šlel radostí.

Přesně co potřebuju! Když se povezu dokážu i bez nohou nakopat Arabáky pěkně do řiti prohlásil.

Tak jsme zašli do Kasby nebo jak se to tam jmenovalo a Sue dostal banán a my s Poručíkem Danem si dali polívku ve který plavali nějaký ropuší pulci nebo co. Co já bysem těm Arabákům nedal za ústřice povzdechнул si Dan. Jenomže kde bys je tu hledal.

Cože Arabáky?

Ale ne ty pako ústřice opravil mě Dan.

Každopádně než mi skončila vycházka umluvil mě ať ho vezmu s sebou k naší tankový rotě. Nejdřív jsem ale zašel za výstrojním a vyfasoval dvoje fungl nový maskáče. Jedny pro Dana a druhý pro Sue. Napadlo mě že ohledně Sue asi budu mít co vysvětlovat ale řek jsem si že to stejně prubnu.

Jak se ukázalo Poručík Dan moh bejt každému ukradenej. Po pravdě řečeno některý kluci byli dokonce rádi že ho máme ve stavu protože kromě Seržanta Krantze a mě byl u jednotky jedinej kdo měl nějaký opravdový bojový zkušenosti. Na veřejnosti teď protézy nosil a když ho nohy začaly bolet tak to holt vydržel. Tvrdil že plazit se bez nohou nebo jezdit na kriplovským vozejkem není moc vojenský. Sue si většina kluků zamilovala poněvadž se ukázalo že dovede bezvadně přemístit věci takže když někdo potřeboval někomu něco šlohnout nejlepší bylo když se vobrátil na něj.

Každý večer jsme sedávali před stanem a pozorovali rakety Scud kterejma po nás Sadám Hus Ajn střílel. Většinou je ale ještě ve vzduchu zneškodnily naše řízený střely takže celá ta raketová válka vypadala jako jedny parádní rachejtle akorát že to občas někdo vodsral.

Jednou přišel Velitel Praporu a svolal si nás všechny do kupy.

Tak chlapi povídá zejtra ráno sedláme. Za úsvitu naše tryskáče rakety kanóny a všecko ostatní nádobíčko spustí na Arabáky palbu na plný koule. Pak na ně vlitnem s tankama a budem do nich bušit až si začnou myslet že jim jde po krku samotnej Aláh. Takže se pořádně vychrňte protože příštích pár dní musíte bejt hezky fit.

V noci jsem odešel kousek vod tábora na kraj pouště. V životě jsem neviděl tak jasný nebe jako tam. Vypadalo to jako kdyby každá hvězda na nebi chtěla zastínit všechny ostatní. Začal jsem se modlit aby se mi v boji nic nepříhodovalo protože to bylo po prvý v životě co jsem měl odpovědnost taky za někoho jinýho.

Ten den jsem totiž od Paní Curranový dostal dopis ve kterým psala že už je moc stará a nemocná aby se vo malýho Forresta starala. Říkala že brzo bude muset do starobince a barák prodat protože kdyby nebyla švorc tak by ji nevzali. A pokud prej něco nevykoumám bude se vo malýho Forresta muset postarat stát. Začal už dospívat psala a je to moc hezkej a milej kluk akorát že někdy jak z divokejch vajec. Prej si vo víkendech přivydělává tím že vždycky odjede stopem do Mississippi do nějakýho kasina a rozdává tam jednadvacet ale z většiny podniků ho už vynesli v zubech protože má na karty voko a zatím každý kasino vobehrál.

Je mi to opravdu moc líto psala Paní Curranová jenomže nemůžu nic dělat. Ale říkám si, že už brzo přijedeš domů a všechno bude zase v pořádku, Forreste.

Řeknu vám že mi jí přišlo dost líto. Dělal chudák co mohla a tak mi u srdce nebylo zrovna nejlíp že moc jim teda nepomůžu i kdybysem se nakrásně dostal domů celej. Stačilo se podívat jak jsem si ved doposavad. Tohle všechno mi táhlo hlavou když se najednou z pouště přihnal takovej větrnej vír. Chvilku se pod tím jasným pouštním nebem točil sem a tam a najednou kde se vzala tu se vzala v tom třaslavým větru se na písku objevila Jenny. Měl jsem takovou radost že ji po dlouhý době zasej vidím že jsem samým štěstím málem prasknul.

Tak ty si prostě nedáš pokoj co povídá.

Jak to myslíš?

Pěkně sis to zavařil. Copak zejtra nejdeš bojovat proti Arabákům?

No to musím když jsme dostali rozkaz.

A co když se ti něco stane?

S tím nic nenadělam povídám.

Jenomže co malej Forrest?

Já na něj myslím.

To jistě. Ale představu jak dál žádnou nemáš vid'?

Zatím ne. Nejdřív se musím dostat z tyhle šlamastyky.

To vím taky. Ale jak to celý dopadne ti nesmím říct protože to je proti předpisům. Jedno ti ale povim. Drž se Poručíka Dana a poslouvej co říká. Poslouvej ho fakt bedlivě.

To budu řek jsem. Je to nejzkušenější Velitel co máme.

Tak ho jen pěkně poslouvej rozumíš?

Kejvnul jsem a Jenny se tak nějak začala v tom víru ztrácet. Chtěl jsem ji zavolat zpátky ale její obličej mi už skoro zmizel. Na konec slabounce řekla ještě něco čemu jsem stěží rozuměl.

Ta Němka se mi líbí zaslech jsem jako z veliký dálky. Má nezlonnýho ducha a dobrý srdce.

Chtěl jsem na to něco říct ale slova mi v krku uvízly načež ten větrnej vír zmizel a já byl pod pouštním nebem zase sám.

To co jsem druhej den ráno zažil jsem ještě nikdy v životě neviděl a doufám že už taky neuvidím.

Po poušti kam až voko dohlídlo stály vod horizontu k horizontu všema směrama namířený naše tanky a obrněný transportéry a samohybný děla. Všechny motory běžely a hlasy toho půl milijónu vojáků a motorů připomínaly vrčení obrovskýho tygra. Obrovskýho a šílenýho.

Za rozednění jsme dostali rozkaz vyrazit a vykopat Sadámovy Arabáky z Kurvajtu. Tak jsme se do toho pustili.

Já se Seržantem Krantzem kterýho povýšili na Desátníka a Poručík Dan jsme drandili v jednom tanku a Sue jel s náma jako maskot. Jenomže tanky co jsme měli byly úplně jiný než ty co jsem znal z Vietnamu který byly jednoduchý a řídily se stejně snadno jako traktor. V těchhle to vypadalo jako v nějaký kosmický lodi jak byly narvaný všelijakejma kompjútama a technikou a všude něco blikalo a pípalo. Dokonce i klimatizaci měly.

Byli jsme v první útočný vlně takže jsme proti sobě brzo zahlídli Sadámovu Armádu akorát že jela stejným směrem. Seržant Krantz vypálil několik ran z kanónu a Poručík Dan to rozjel na plný pecky takže se zdálo jako když se nad tím pískem vznášíme. Ostatní tanky pálily taky a všude kolem nás vybuchovaly granáty. Byl to tak děsnej rachot že chudák Sue si musel prstama zacpávat uši.

Juhů řval Poručík Dan dívejte jak ty srabi utíkaj!

Byla to pravda. Vypadalo to že jsme všechny ostatní přefičeli. Sadámová Armáda se rozlítla jako když do vrabců střílí a nechala za sebou všechno včetně obrněnců a uniforem a taky aut a nábytku co si v Kurvajtu nakradla. Pak jsme přešli přes takovej dlouhej most a těsně předtím než jsme se dostali na druhou stranu přitřít se střemhlav jeden náš tryskové stíhací bombardér a rozmlátil ho. Sotva jsme projeli zřít se celej do propasti.

Když jsem se podíval do zpětnýho zrcátka viděl jsem že jsme se voctnuli daleko vpředu a tak jsem chtěl vysílačkou zavolat pro další instrukce jenomže v poušti před náma se zvedla obrovská písečná bouře a než jsme se nadali úplně nás pohltila a vysílačka zmlkla.

Neměli bysme zastavit a počkat až nám řeknou co dál zeptal jsem se.

Houby prohlásil Dan. Hajzlové arabácký utíkaj tak je poženem co to dá!

A tak jsme jeli dál. Písečná bouře zuřila celej den a skoro celou noc. Vidět bylo maximálně na půl metru takže jsme ani nepoznali jestli je den nebo noc ale pořád jsme postupovali vpřed. Párkrát jsme předjeli tanky Sadámovy Armády který se v tom písku zakously a doplnili jsme si z jejich nádrží benzin.

Hele povídá Poručík Dan já bysem řek že jsme ujeli skoro tři sta mil.

Seržant Krantz se podíval na mapu.

V tom případě jsme teda už jen kousek vod Bagdádu zabručel.

V tý chvíli písečná bouře polevila a na nebi zasvitlo slunce. Milník u silnice hlásal Bagdád 10 kilometrů.

Na moment jsme zastavili a otevřeli příklop. Před náma se opravdu tyčil Bagdád. Bylo to veliký bílý město se spoustou věží se zlatejma špičkama. Kolem nás ale nebylo vůbec nic.

Museli jsme naše předjet povídá Seržant Krantz.

Asi bysme na ně měli počkat řek Dan.

V tom najednou opičák Sue kterej měl voči jak trijédr začne brebentit a máchat rukama a ukazovat za nás.

Co je zajímal se Seržant Krantz.

Na obzoru bylo slabě vidět rozvinutou řadu vozidel která mířila přímo k nám.

Konečně zaradoval se Poručík Dan. Naše tanky nás dojížděj.

Hovno zařval Seržant Krantz kterej vytáhnul dalekohled a zamířil ho na ně.

Dyt' je to celá zasraná arabácká Armáda hulákal. My předjeli nejenom naše ale taky nepřítel!

No tě pic povídá Poručík Dan tak to jsme v loji. Vypadá to že jsme totálně v prdeli.

Pokud šlo vo mě řek to eště dost slušně. Za zádama jsme měli celou arabáckou Armádu která to k nám hnala na plný vobrátky a před náma ležel Bagdád kde zase čekal samotnej Sadám Hus Ajn!

Jenže potřebujem natankovat prohlásil Dan takže bysme asi měli zajet do města k nějaký pumpě.

Cože? Nejseš náhodou cvok zařval Seržant Krantz.

Tak vymysli něco jinýho ty hlavo řek Poručík Dan. Až nám dojde šťáva budem muset pěšky. Chceš jít po svejch nebo se radši vezeš v tanku?

Přišlo mi že na tom co Dan říká něco je. A protože bylo úplně fuk jak nás zabijou usoudil jsem že zrovna tak dobře mužem umřít v tanku.

A co ty Gump zeptal se mě Seržant Krantz jakej ty máš na to názor?

Mně je to všechno u prdele povídám. A byla to taky pravda.

No dobře vzdychnul Dan pojedem teda vomrknout Bagdád.

A tak jsme vyrazili.

12

Jedno vám teda povim. V Bagdádu jsme byli asi tak vítaný jak levobočci na zlatý svatbě.

Jak nás lidi viděli hned se s řevem rozutekli ale některý po nás přitom eště stačili házet kamením. Křižovali jsme ulicema jestli bysme někde nenatankovali až Dan na konec rozhod že zastavíme a pokusíme se nějak maskovat nebo nás čekaj pěkný trable. Vylezli jsme z tanku a rozhlíželi se kolem. Na pancíři bylo takovýho prachu že jsme byli prakticky anonymní akorát na jednom místě trošku prosvítala americká vlajka. Seržant Krantz zalitoval jaká je to hrozná škoda že zrovna teď nemáme pásky vod bahna abysme ji mohli zamazat. Dan prohlásil že to náhodou vůbec není blbej nápad a poslal mě do vedlejší ulice pro trochu vody že si to bláto teda umícháme sami. Jak se ale ukázalo voda byla k maní akorát ze stoky takže práce mi teda zrovna dvakrát nevoněla.

Když jsem se s kýblem vrátil všichni si zacpali nos a začali se vovívat ale přesto jsme do něj přisypali prach zakvedlali a těma sračkama americkou vlajku napatlali. Dan říkal že jestli nás chytěj tak nás nejspíš zastřelej jako vyzvědače. Pak jsme se všichni zase naskládali dovnitř a Seržant Krantz dal Sue vědro do kterýho jsme chodili na záchod protože co kdyby bahno náhodou vopadalo a my to museli matlat znova.

A pak jsme vyrazili. Chvilí jsme brázdili po městě a zdálo se že naše maskování funguje docela dobře. Když jsme jeli kolem nějakých lidí zvedli sice třeba hlavu ale jinač si nás nikdo moc nevnímal. Na konec jsme našli jednu benzínku která ale vypadala opuštěná. Dan nás se Seržantem Krantzem poslal abysme se podívali jestli mají naftu. Vysoukali jsme se z tanku ale neušli jsme ani tři kroky a nastalo hotový čoromoro. Odevšad se k nám začaly sjíždět džípy a obrněný transportéry a všechny zarazily hned na druhý straně ulice. Zapadli jsme se Seržantem Krantzem za popelnici že raděj počkáme co se bude dít.

Za chvilku z jednoho transportéru vylez chlápek v maskáčích a červeným baretu a s velikým knírem před kterým se všichni vostatní lámali v pase.

Bohajejo zašeptal Seržant Krantz dyt' to je samotnej Sadám Hus Ajn!

Zašilhal jsem po něm a chlap vážně vypadal jako na vobrázkách co jsem viděl.

Nejdřív si nás vůbec nevnímal a chystal se vejít do nějaký budovy ale pak se najednou zarazí otočí se na podpatku a

začne nás fixírovat. A všichni Arabáci co měl s sebou začali šermovat samopalama a pak se rozběhli k tanku a obklíčili ho. Jeden z nich na něj vyskočil a zabouchal na přiklop. Dan a Sue si asi mysleli že jsme to my a tak otevřeli a zjistili že koukaj do ústí desítky hlavních.

Arabáci je voba vytáhli ven a s rukama nahoře postavili ke zdi i když teda Dan kterej měl protézy odepnutý u toho musel sedět.

Sadám Hus Ajn si před ně stoupnul dal ruce v bok a začal se na ty své stráže a pohůnky řehnit.

Vidíte povídá já vám říkal že americké vojáky se nemáte co bát! Dyť se na ně podívejte! Copak tohle je osádka nejmodernějšího tanku? Jeden kripl a druhý tak šerednej že vypadá jak orangutan!

Na to se Sue zatvářil dost bolestně.

Helejte se řek jim Sadám protože nemáte na tanku žádný výsostný znaky musíte bejt špijóni. Dejte jim cigaretu hoši a splňte jim poslední přání.

Tohle teda vypadalo dost bledě a my se Seržantem Krantzem nevěděli co dělat. Vrhout se na ozbrojence nemělo smysl poněvač jich byla strašná spousta a hned by nás provrtali jak řešeto. Do tanku jsme taky nemohli protože byl hlídanej. Dokonce ani vzít roha nešlo protože to by zase bylo zbabělý a kromě toho stejně nebylo kam.

Dan kouřil ale Sue si cigaretu vychutnával po svém. Zřejmě si řek že to je jeho poslední jídlo a tak ji začal žvekat. Pak se ale na jednu Sadám sebral došel k našemu tanku a vlez dovnitř. Za pár minut se zase vynořil a zahulákal na stráže ať mu Dana a Sue přivedou a než se všichni vzpamatovali zmizel v tanku i s nima.

Ukázalo se totiž že Sadám ještě nikdy v moderním tanku neseseděl a tudíž ho zajímalo jak to v něm všechno funguje takže musel Danovi a Sue dát milost. Alespoň na tak dlouho dokud mu neukážou jak se s tím zachází.

Chvilku tam uvnitř dřepěli a pak na jednu tank nastartoval. Věž se začala pomalu otáčet a hlaveň kanónu klesala pořád níž a níž až mířila strážím rovnou do ksichtu. Všichni nasadili takovej vzlaštnej výraz a začali něco brebentit ale pak se z amplijonu našeho tanku ozval Sadámův hlas a nařídil ať složej zbraně a zvednou ruce. Vojáci poslechli a jakmile udělali co se jim řeklo vystrčil z přiklopu hlavu Sue a začal na nás se Seržantem Krantzem mávat ať makáme dovnitř. A jakmile jsme zapadli do tanku Sue popad kýbl a všechny ty sračky chlístnul vojákům do vočí načež se tank rozjel na plnej plyn pryč. V oblaku zvířeného prachu jsme viděli jak stráže máchaj rukama drže si nos a zalykají se.

Pak jsem si všimnul že Dan jednou rukou řídí a druhou míří Sadámovi Hus Ajnovi pistolí na hlavu.

Forreste povídá a podává mi pistolí vem si to a drž toho hajzlíka hezky na mušce. A jestli se jenom hne tak mu ustřel kebuli.

Sadámovi Hus Ajnovi zřejmě moc do zpěvu nebylo protože nadával jako špaček a hlasitě se dovolával toho jejich Aláha.

Sakra jestli neseženem štávu tak je celej náš plán v kelu prohlásil Dan.

Jakej plán chtěl jsem vědět.

Dopravit tuhle pouštní krysu do hlavního stanu Generála Scheisskopfa aby ho posadili do chládku nebo spíš postavili ke zdi jako to udělal von s náma.

To už Sadám Hus Ajn sepal ruce plácnul sebou na podlahu modlil se a prosil ať se smilujem a vůbec vyváděl psí kusy.

Zařídte někdo ať tu klapačku zavře prohlásil Dan. Nemůžu se soustředit. A krom toho je to děsnej škrťa povídá.

Já měl jako poslední přání nadlábnout se smaženejma ústřicema a ten hajzlík tvrdil že žádný nemá. No kdo to kdy slyšel aby hlavoun co vládne celý zemi nedokázal sehnat pár ústřic?

V tý chvíli dupnul na brzdy.

Támhle je pumpa BP výkřik a zacouval s tankem ke stojanu. Z budky vylez arabáckej pumpař aby se podíval co se děje a Seržant Krantz se vysunul z přiklopu a ukázal mu že chcem plnou. Arabák začal vrtět kebulí a něco brebentit a chtěl nás odmávnout pryč jenže já vzal Sadáma Hus Ajna pod krkem dal mu pistolí na spánek a pumpařovi ho ukázal.

Arabák v tu ránu sklapnul a v obličejí se mu objevil užaslej výraz. Sadám Hus Ajn se akorát prosebně culil a panáčkoval takže když Seržant Krantz na Arabáka znova kejvnul že chcem plnou pumpař poslech.

Dan mezitím prohlásil že bysme si měli tank líp zamaskovat protože musíme projet celou arabáckou Armádou která se žene proti nám. Navrhnul proto abysme splášili iráckou vlajku a přivázali ji na anténu což nebylo nijak těžký protože Bagdád byl samá fangle.

Tak jsme to udělali a společně s Poručíkem Danem Sue Seržantem Krantzem a Sadámem Hus Ajnem tak říkajíc pod poklopem zamilovali k domovu.

Na poušti to bylo dobrý akorát že to byla placka. Jinak tam panoval hroznej hic takže v pěti jsme si v tanku připadali jak pečený slanečci. Všichni jsme z toho byli celý říčný ale pak jsme dostali příležitost stěžovat si pro změnu na něco jinýho protože na obzoru se objevila celá arabácká Armáda a uháněla rovnou k nám.

Co budem dělat zajímal se Seržant Krantz.

Dáme úhybněj manévř povídá Dan.

A jak chtěl jsem vědět.

Tak sleduj a budeš mrkat na drát řek Poručík Dan.

A pustil se s tankem přímo proti arabácký koloně až jsem si myslel jestli se do ní třeba nehodlá navýzt abysme to měli rychle za sebou. Měl ale úplně jinej plán. Když už ke srážce s arabáckejma tankama chyběl jenom kousek dupnul na brzdy a votočil jako kdybysme se chtěli zařadit do formace. Generál Scheisskopf zřejmě Arabákům připravil tak bouřlivý přivítání že toho už měli plný zuby a nás si ani nevšimli. Pustili jsme se stejným směrem jako voni ale pak začal Dan ubírat plyn a zpomalovat až jsme na konec zůstali na poušti docela sami.

A teď tohodle ksindla co se nasral do Kurvajtu vodvezem hezky na velitelství povídá Dan.

Od té chvíle se zdálo že všechno už jde jako na drátkách aspoň až do chvíle dokud jsme se nepřiblížili k našim liniím kdy Dan prohlásil že je čas "dát se poznat". Zastavil a nařídil ať se Seržantem Krantzem z tanku sundáme iráckej prapor a voškrábem ten sajrajt z americký vlajky co jsme měli vymalovanou na boku. Tak jsme to udělali a řeknu vám že to bylo vůbec po prvý kdy jsem měl pocit že seškrabovat bláto má nějakej smysl. Jak se ale ukázalo dlouho mi nevydržel.

S napucovanou americkou fanglí na pancíři jsme se našima liniíma dostali v pohodě. Cestou jsme projížděli obrovskějma oblakama kouře z naftovejch vrtů který Arabáci vyhodili do povětří což nám teda fakt přišlo jako pěkně uhozený. V našich liniích jsme se pak nějakějch empíků optali kudy se dostanem na velitelství ke Generálovi Scheisskopfovi. Na konec jsme to našli i když jsme bloudili pět hodin v kruhu a Seržant Krantz prohlašoval že co se týče empíků dirigovat lidi uměj akorát do basy načež Dan poznamenal že jsem toho živým příkladem.

Já se Seržantem Krantzem jsme šli na velitelství oznámit Generálovi Scheisskopfovi koho jsme mu přivezli. Měl právě brífink pro novináře vo tom co se za celej den zběhlo takže kamery vrčely a fleše blejskaly jak zjednaný. Generál reportérům taky ukazoval film natočenej kamerou v nose naší stíhačky při střemhlavým náletu na nějakej most na kterej prskla bomba. Těsně předtím než to bouchlo bylo vidět tank jak uhání na druhou stranu a sotva přešel most se pod zásahem zhroutil.

Jak můžete vidět při zpětným pohledu řek Generál Scheisskopf a ukázal na tank pravitkem největší kliku z celý arabácký Armády měl právě ten srábek! Všichni v místnosti se začali řehtat akorát my se Seržantem Krantzem ne protože ten tank co v tom filmu makal přes most byl náš!

Ale drželi jsme zobák poněvač jsme Generálovi nechtěli kazit vystoupení. Počkali jsme až skončí a teprv pak k němu Seržant Kranz šel a něco mu pošpítal do ucha. Generál což byl takovej velkej naducanej chlap se tak nějak vzlaštne zatvářil načež mu Seržant zašeptal eště něco a Generál vypouil voči a popad Seržanta Krantze za předloktí ale pak se vod něj nechal vymanévrovat ven. Vyloudal jsem se za nima.

Když jsme došli k tanku Generál Scheisskopf se vyškrábal na horu a strčil hlavu do věže. Za okamžik ji zase s trhnutím vytáhnul syknul jezuskotemankote a seskočil zpátky na zem.

Mezitím se z příkopu vysoukal Dan a posadil se na pancíř a po něm vylez i Sue. Zatímco jsme byli na velitelství Dan a Sue svázali Sadámovi Hus Ajnovi ruce i nohy a do huby mu nacpali roubík aby aspoň na chvíli zmlknul.

Já teda nemám ponětí jak se to sakra mohlo stát povídá Generál ale pěkně jste to pohnojili hoši.

A do prdele ozval se Seržant Krantz kterej v ten moment úplně zapomněl jak má voják předpisově odpovídat nadřízenýmu.

Jak to že jste v rozporu s mejma výslovnějma rozkazama Sadáma Hus Ajna zajali?

Jak to myslíte pane Generále povídá Dan. Je to přece náš úhlavní nepřítel. Nebejt jeho tak tu přece nebojujem ne?

No to je sice pravda ale já mám svý rozkazy a to přímo vod Pana Prezidenta!

Ale Pane Generále začal Seržant Krantz.

Jeho rozkaz řek Generál a honem se rozhlíd jestli ho někdo náhodou nešpicluje výslovně zněl toho sráče do zajetí nebrat. A co jste udělali vy? Kvůli vám teď máme u Pana Prezidenta průser!

To je nám fakt líto pane Generále povídá Dan. Tohle jsme vážně nevěděli. Ale už se stalo že jo a teď jde vo to co s ním.

Leda odvézt ho zpátky prohlásil Generál.

VODVÝZT ZPÁTKY?

Generál Scheisskopf začal posunkama naznačovat abysme tak neřvali.

Ale chápejte Pane Generále vysvětloval Seržant Krantz dyť my nasazovali život abysme ho sem dopravili a taky jsme při tom málem zařvali. Vona to není žádná sranda bejt ve válce s Irákem jako jedinej americkej tank uprostřed Bagdádu.

To je teda fakt řek Dan a eště horší je že celá arabácká Armáda teď dřepí v Bagdádu a čeká na nás.

Nedá se nic dělat chlapi prohlásil Generál já vím jak vám je ale rozkaz je rozkaz a tak vám nařizuju abyste ho vodlífrovali zpátky.

Helejte Pane Generále povídám a nemohli bysme ho prostě vysadit v poušti ať se vrátí sám?

I když bysem si to strašně přál bylo by to nehumánní prohlásil ten svatoušek. Ale já vám něco poradím. Prostě ho zavezte na čtyři pět mil před město aby ho měl na dohled a tam ho pusťte ať už to dojde po svých gauner jeden.

ČTYŘI PĚT MIL zařvali jsme. Jenomže jak Generál řek rozkaz je rozkaz.

Takže jsme akorát natankovali a sami se ve stanu co byla jídelna nafutrovali a honem zas do tanku že pojedem zpátky. Padala sice už tma ale říkali jsme si že aspoň nebude takový horko. Seržant Krantz přines Sadámovi Hus Ajnovi talíř hezky prorostlejš vepřovejch kotlet ale Sadám prohlásil že hlad nehlad tohle žrát nebude a tak jsme vyrazili.

V poušti to byla moc pěkná podívaná protože naftový vrtý hořely jak fakule a člověk si připadal málem jako když se vo státním svátku pouštěj rachejtle. Jeli jsme poměrně rychle i když jsme se pořád museli vyhejbat nejrůznějšimu haraburdí co tam nechala ta zkurvená arabácká Armáda. Když totiž Iráčani vlítli do Kurvajtu osvobodili zároveň místní lidi vod majetku jako třeba nábytku a meďourů ale když pak museli pryč měli tak naspěch že se podobnejma krámama nezatěžovali.

Jízda zpátky do Bagdádu byla vlastně dost nuda a tak jsme Sadámovi Hus Ajnovi vyndali roubík abysme zjistili co tomu všemu říká. Když jsem mu ale prozradil že ho vezem domů spustil strašnej povyk a začal brečet a modlit se protože si myslel že kecáme a chcem ho voddělat. Na konec se nám ho podařilo přesvědčit že mluvíme pravdu načež se uklidnil i když stejně furt nedoved pochopit proč to všechno děláme. Poručík Dan mu vysvětlil že z naší strany se jedná o projev dobrý vůle.

Pak jsem Sadámovi prozradil že já a Ajat Oláh jsme kámošové a že jsme spolu měli nějaký kšefty.

Ten sráč starý prohlásil Sadám ten mi taky pěkně zavařil. Doufám že se bude smažit v pekle a zbytek věčnosti žrát akorát tučný vod šunky a vepřový nožičky v rosolu.

Koukám že vy jste taky milosrdnej člověk skutečně křesťanskýho ducha prohlásil Poručík Dan.

Na to Sadám neodpověděl.

Brzo jsme v dále zahlídli světla Bagdádu a Dan zpomalil aby tank nedělal takovej randál.

No jak já bych to vodhad tak je to zhruba pět mil povídá.

To teda ani náhodou zaprotestoval Sadám podle mýho aspoň sedum a možná i vosum.

Tak to máš smůlu kámo. Pro tebe je to každopádně konečná protože my máme taky jinou práci.

Načež jsme se Seržantem Krantzem Sadáma vystrčili z tanku ven a než mu Seržant ukázal cestu na Bagdád donutil ho aby až na kanady a baret všechno svlíknul.

A pochodem vchod ty holomku uvozdřenej řek a nakopnul ho pořádně do zadku. Když jsme Sadáma viděli naposled klusal pouští a pokoušel se zakrejt si zároveň zadek i zadek.

My to vzali zas zpátky na Kurvajt a všecko se zdálo více méně v pohodě. I když mi pořád trochu chyběl malej Forrest byl jsem rád že jsme aspoň zase po hromadě s Poručíkem Danem a Sue a kromě toho jsem si říkal že moje služba v Armádě se pomalu chýlí ke konci.

V tanku byla tma jak v ranci akorát budíky na přístrojový desce rudě žhnuly. Kromě řvoucího motoru tam vládlo absolutní ticho.

No jo Forreste povídá Dan jak to tak vypadá tohle je naše poslední válka.

To taky sakra doufám já na to.

Válka není nic hezkýho pokračoval ale když je zapotřebí nějakou vybojovat tak vod toho tu jsme. Přece jsme profici. V míru sice akorát lopatou přehazujem sračky ale jak polnice zazní hlas zbraní se chopíme zas abysme mohli bránit vlast až do roztrhání těla a podobný kraviny.

Počkej to možná platí vo tobě a tadyhle vo Seržantovi povídám ale já a Sue jsme mírumilovný civilisti.

No dobře ale jak to začnou sbubnovávat v tu ránu se hlásiš u raportu řek Dan. A nemysli tohle já dovedu vocenit.

Stejně budu nejradši až budem zas doma povídám.

Hm prohodil Dan.

Cože?

Řek jsem hm. A čuměl dál na vobrazovku.

Co se děje zajímal se Seržant Krantz.

Někdo nás zaměřil. Letadlo. Ale to bude naše.

Naše?

Jo. Iráčani už žádný nemaj.

Ale proč nechápal jsem.

Hm řek znovu Dan.

Co je zas?

Teď na nás vypálili.

Na nás?

A na koho jinýho zavrčel Dan a začal votáčet jenomže pak se ozvala příšerná slupka a tank se málem rozsypal. Výbuch nás rozházel do všech koutů prostoru pro osádku kterej se začal rychle plnit plamenama a kouřem.

Ven ven zařval Dan a já se vyškrabal poklopem natáh se pod sebe a podal ruku Seržantovi Krantzovi. Hned jak vylez šáhnul jsem po Sue jenomže ten ležel až vzadu a asi byl zraněnej poněvač ho tam něco přimáčklo. Tak jsem se sehnul pro Dana ale ten na mou ruku nedosáh. Chvilku jsme se jeden druhýmu koukali do očí. Sakra Forreste už jsme to málem znáklí povídá na konec Dan.

Hod' sebou Dane houknul jsem. Prostor pro osádku byl už plnej plamenů a kouř nebezpečně houstnul. Natahoval jsem se pro něj dolů jak jsem moh ale bylo to k ničemu. Usmál se a podíval se na mě. No co Forreste ale stejně jsme si parádně zaválčili že jo?

Dělej Dane chytň se mě za ruku řval jsem.

Však se zase sejdem kámo řek tiše a pak tank vybouchnul.

Exploze mě vymrštila do vzduchu a trošku mě ožahla ale jinak se mi moc nestalo. Ani jsem tomu nechtěl věřit. Vstal jsem a koukal jak tank hoří. Strašně jsem se k němu chtěl vrhnout a zkusit je voba vytáhnout ale věděl jsem že to není možný. Koukali jsme dokud nedohořel. Tak jdem Gump. Čeká nás dlouhej vejšlap řek na konec Seržant Krantz.

Celou cestu noční pouští mi bylo tak hrozně že jsem ani nedokázal brečet. Měl jsem dva nejlepšší kámoše na světě a teď jsem vo ně přišel. Připadal jsem si tak osamělej že se to ani nedá vypovědět.

Na letecký základně našich stíhaček sloužili za Dana a Sue bohoslužbu. Nemoh jsem si pomoci a pořád jsem musel myslet na to že všechno to má na svědomí některý z našich pilotů ale pak jsem si řek že pro něho to určitě taky není lehký. A my tam konec konců neměli co dělat akorát že jsme museli vrátit Sadáma do Bagdádu.

Na asfaltě kterej se tetelil v ranním vedru ležel párek vlajkama zahalenejch rakví. Uvniř ale byly prázdný. Z Dana a Sue nezbylo ani tolik co by se vešlo do prázdný plechovky vod káděčka.

V hloučku lidí jsme stáli i my se Seržantem Krantzem. Jednu chvíli se ke mně otočil. Viš Gump povídá byli to fakt dobrý vojáci. Dokonce i ten opičák. Neznal co je strach.

Na to byl nejspíš moc blbej namítnul jsem.

Asi jo. Tak trochu byl jako ty co?

Nejspíš.

Stejně mi budou chybět řek Seržant Krantz. Ale jízda to teda byla parádní co?

No jo. To je teda fakt.

Kaplan něco předmolil kapela zahrála večerku čestná rota vypálila dvanáct salv a bylo po všem.

Potom k nám přišel Generál Scheisskopf a vzal mě kolem ramen. Asi viděl že začínám malinko natahovat.

Je mi to hrozně líto Vojíne povídá.

To nejste sám odpověděl jsem.

Podívejte Gump ty dva prej byli vaši přátelé. Jenomže o nich nemáme žádné záznam.

Byli to dobrovolníci povídám.

No řek Generál třeba byste si mohl vzít aspoň tohle. Přistoupil k nám jeden z jeho pobočníků s takovejma dvěma plechovčičkami který měly na víčku nalepenou americkou vlajku.

Na registraci padlejších myslej že by to bylo docela příhodný povídá Generál Scheisskopf.

Tak jsem si ty dvě pikslíčky vzal Generálovi poděkoval i když jsem vlastně nevěděl proč a odjel ke své jednotce.

Rotní píšá se už po mně sháněl.

Kde se pořád flákáš Gump? Mám pro tebe hrozně důležitý zprávy.

To je moc dlouhá historie povídám.

Víš co je novýho? Už nejsi voják.

Vážně?

No jasně. Někdo někde vyhrabal že nemáš čistej trestní rejstřík. S takovým flastrem tě vůbec neměli vzít!

No dobře ale co budu teď dělat chtěl jsem vědět.

Sebereš si své saky paky a vypadneš nařídil mi.

A tak jsem ho poslechl. Ukázalo se že ještě tu noc mám odletět do Států. Neměl jsem dokonce ani čas se převlíknout. Pikslíčky s popelem Dana a Sue jsem přihodil do ruksaku a nechal se vodepsat ze stavu. Letadlo bylo plný jenom z polovičky. Seděl jsem úplně sám až docela vzadu protože z mejch hadrů byla cejtit smrt a já se styděl že tak smrdím. Letěli jsme vysoko nad pouští nad kterou stál na obloze měsíc v úplňku a všude až na obzor se táhl postříbřenej písek. V letadle byla tma a já si připadal hrozně sám a vpuštěnej a schlíplej ale pak jsem si s na jednou uvědomil že přes uličku sedí Jenny a kouká na mě. Taky se tvářila tak nějak smutně ale tentokrát neřekla nic jenom se na mě dívala a trošičku se usmívala.

Protože jsem si nedokázal pomoci natáh jsem k ní ruku a Jenny udělala takový odmítavý gesto. Ale zůstala sedět kde byla a celou cestu až domů mi dělala společnost.

13

Když jsem dorazil zpátky do Mobile byl šedivej podmrčený den. Došel jsem k domku Paní Curranový. Seděla uvnitř v houpacím křesle háčkovala nějakou dečku nebo co a byla moc ráda že mě konečně zas vidí.

Já nevím jak dlouho bysem to ještě vydržela povídá. Nebyla to žádná legrace.

No jo to si dovedu představit vzdychnul jsem si.

Víš Forreste jak jsem ti psala musím barák prodat jinač mě Milosrdný Sestry do toho starobince nevěrnou. Ale pak se o mě budou starat už napořád takže peníze za barák dostaneš ty na výchovu malýho Forresta.

Ale kdepak Paní Curranová zdesil jsem se to jsou přece vaše peníze ty já nemůžu přijmout.

Musíš Forreste. Do starobince k Milosrdnejm Sestrám se dostanu akorát když budu na mizině. A malej Forrest je můj vnuk a jedinej příbuznej kterýho mám. Kromě toho je budeš potřebovat na živobytí. Dyt' ani nemáš práci.

To teda máte pravdu.

V tý chvíli se otevřely dveře a dovnitř vrazil mladík jako hora. Tak jsem doma babi zahlaholil.

Nejdřív jsem ho ani nemoh poznat. Co jsem ho viděl na posled uplynuly skoro tři roky a vod tý doby hrozně vyrost. Byl tak pěkně a rovně rostlej a vysoký že vypadal jak dospělej. Akorát že v uchu měl náušnici a mě napadlo jakýpak asi nosí prádlo.

Takže ses vrátil povídá.

No.

Dobře ale na jak dlouho?

No jak já to vidím tak na pořád.

Co budeš dělat?

To ještě nemám vykoumaný.

Což jsem ani nečekal utrousil a vdešel do svého pokoje.

Jak říkám není nad skutečně vřelý přivítání kterýho se člověku doma vždycky dostane.

A tak jsem si druhý den ráno začal hledat práci. Akorát jsem bohužel neměl zrovna nejlepší kvalifikaci takže jsem si nemoh moc vybírat. Nezbejvalo mi než dělat kopáče nebo tak něco jenomže ani to nebylo jednoduchý. Ukázalo se totiž že po kopáčích dvakrát velká shánka není a krom toho mi jeden předák řek že na takovou práci jsem už moc starej.

Potřebujem mladý kluky který maj před sebou perspektivu a zájem udělat v oboru kariéru a ne nějakýho vyžilýho utahance co to veme aby měl na hořčák objasnil mi.

Po třech nebo čtyřech dnech jsem začal bejt dost deprimovanej a za měsíc to už bylo úplně ponižující. Na konec jsem Paní Curranový a malýmu Forrestovi akorát lhal. Tvrdil jsem že jsem si našel práci abysem je moh živit jenomže pravda je taková že účty jsem platil z peněz co jsem dostal při odchodu z Armády a tak jsem celý dny trávil po všelijakejch bistrach kde jsem pil KokaKolu a chroustal brambůrky teda pokud jsem se zrovna nevláčel po ulicích a nesháněl džob.

Pak jsem si jednoho dne řek že se zajedu podívat do Bayou La Batre jestli bysem něco nenašel tam. Kdysi jsem tam konec konců byl majitelem největšího podniku.

Z La Bayou Batre na mě padla dost chandra. Firma The Bubba Gump Shrimp Co. už byla jenom minulost. Budovy a mola se rozpadaly okna byly vytlučeny a parkoviště zarostlý plevel a já pochopil že tuhle část svého já už k životu nevzkřísím.

Zašel jsem do přístavu kde se na vodě houpalo pár přivázaných krevetových člunů ale žádné nenajímá.

Tady je s krevetama konec Gump řek mi jeden Kapitán. Všechny už vybrakovali do mrtě před několika roky. Když chce dneska člověk trochu vydělat tak to aby měl velké člun a jezdil lovit až někde k Mexiku.

Chystal jsem se že půjdu zas na autobus zpátky do Mobile ale pak mě napadlo podívat se za chudákem Bubbovým tátou. Neviděl jsem ho konec konců skoro deset let. Barák ale stál pořád co kdysi a Bubbův táta seděl na verandě a pil studený čaj s ledem.

Ale to se podívejme já slyšel že sedíš povídá když mě viděl.

Třeba jsem seděl přiznal jsem ale záleží na tom kdy jste to slyšel.

Začal jsem se ho vyptávat jak je to s krevetama ale to co mi vykládal bylo stejně smutný jako řeči co jsem už slyšel na molu.

Dneska tu už nikdo žádný neuloví a nikdo je taky nepěstuje. Na chytání je jich moc málo a na pěstování zas moc zima. Nejlepší to bylo za tvých časů Forreste. Od té doby to s krevetama šlo akorát z kopce.

To je mi fakt líto řek jsem a posadil se. Bubbův táta mi nalil sklenici ledového čaje.

Jestlipak jsi někdy narazil na ty vykuky co ti rozkradli firmu zajímal se.

Který myslíte?

No Poručíka Dana a toho dědulu Pana Tribbla. A taky toho vopičáka jak se jenom honem jmenoval...

Sue.

Jo ten k nim taky patřil.

No já si teda nemyslím že by Dan a Sue měli něco na svědomí. Ale i kdyby teď už na tom stejně nezáleží. Voba jsou mrtví.

Vážně? A jak to?

To je dlouhá historie řek jsem tiše a Bubbův táta se už dál nevyptával za což jsem mu byl docela vděčný.

No dobře a co teď teda budeš dělat chtěl vědět.

To nevím akorát že něco dělat musím povídám.

No co řek Bubbův táta pořád tu jsou ještě ústřice.

Ústřice?

Jo. Tak výnosný jako krevety to sice není ale furt máš místa kde se dají najít. Potíž je v tom že lidi se dneska bojejí ústřice jíst. Že je voda moc zamořená nebo co. Člověk se z nich prej může i rozstout.

A stačej na uživení zajímal jsem se.

Jak kdy. To záleží na tom. Když je voda zamořená moc tak ouřady sběr prostě zakážou. No a krom toho máš taky bouře a hurikány a samozřejmě konkurenci.

Konkurenci? To je jako kdo?

Každý kdo zkouší nasbírat jich tolik aby se uživil povídá. A tahle parta mezi sebou žádnýho novýho nevidí ráda. Jsou to pěkně ostrý hoši jenomže to asi víš.

Jo už si vzpomínám odpověděl jsem. Měl pravdu. Sběrači ústřic nepatřili zrovna k lidem se kterejma by bylo radno si moc zahrávat. Aspoň tehdy.

No a jak se teda v tyhle branži začíná vyzvídal jsem.

To není nic těžkýho řek Bubbův táta. Hlavně to chce nějakou starou loďku a kleště na sběr. Přívěsnej motor ani nepotřebuješ protože stačí pár vesel a svaly jako to bejvávalo když jsem byl mladej.

A to je všechno?

V podstatě jo. Kde hledat ústřicové lavice ti ukážu. A samozřejmě musíš mít taky povolení. To je na celý záležitosti pravděpodobně to nejnákladnější.

A kde by se dala sehnat nějaká loďka nevíte?

Copak to já jednu mám takže si ji klidně vem. Je přivázaná vzadu za barákem. Vesla si ale musíš sehnat. Já ty svoje zlámal je to tak deset patnáct let.

A tak jsem se do toho pustil.

To víte přišlo mi to trochu jako ironie osudu že jsem se dal na sběr ústřic když Poručík Dan věčně básnil jak by se jima chtěl nadlábnout. Hrozně jsem si přál aby moh bejt se mnou. Ten by si měl jako prase v žitě!

Dal jsem se do toho hned časně zrána. Den předtím jsem si za poslední prachy vod Armády pořídil vesla a licenci a taky jsem si koupil modráky a pár košíků abysem ty ústřice měl kam dávat. Když jsem začal veslovat směrem k místům kde měly bejt ústřicové lavice vycházelo nad ústím Mississippi právě slunce. Bubbův táta mi poradil ať jedu až k bóji číslo 6 a pak srovnám člun do zákrytu s vodárenskou věží na břehu a výběžkem ostrova Petit Bois na jihu. Potom prej ať vesluju směrem k zátocě Aux Herbes a tam že ty lavice jsou.

Bój číslo 6 jsem našel asi za hodinu a odtamtud to k ústřicovým lavičím bylo už co by kamenem dohodil. Za dopoledne jsem kleštěma nasbíral čtyři bušlové košíky který jsem měl podle licence povolený a pak jsem se pustil zpátky ke břehu.

V Bayou La Batre měli ústřicárnu a tak jsem tam svůj úlovek vodnes aby mi to spočítali a zaplatili. Přišel jsem si celkem na dva a čtyřicet dolarů a šestnáct centů což mi za víc než čtyři stovky ústřic který taková firma vobratem střelí

nějaký restauraci po doláči za kus teda nepřišlo nijak moc. Jenomže jsem bohužel nebyl v pozici abysem se hádal.

Pustil jsem se zpátky na autobus do Mobile. Těch dvaatyřicet doláčů a šestnáct centů se mi v kapse ani nestačilo ohřát když najednou zpoza rohu vyjde šest sedm nadělanejch chlapů a zastoupěj mi cestu.

Ty jseš tu nověj vid' povídá jeden.

Tak trochu řek jsem. A co je ti do toho?

Koukali jsme že nám sbíráš ústřice zasyčel druhý.

Od kdy jsou vaše namítnul jsem. Já myslel že ústřice ve vodě patřej všem.

Vážně? No to máš sice pravdu že patřej všem akorát že všem tady vod nás. A gaunery co by se na nás chtěli přizívat tu nemáme rádi.

Heleďte povídám já jsem nějaký Forrest Gump a mívál jsem tu krevetárnu. The Bubba Gump Shrimp Co. se to jmenovalo. Takže jsem tak trochu odtud' zrovna jako vy.

Neříkej. Já jsem zas nějaký Miller. Smitty Miller. A na tu tvou povedenou firmu si moc dobře pamatuju. Vyrabovala veškerý krevety až tu nezbylo vůbec nic a všechny nás připravila vo živobyti.

Koukejte pane Miller já nemám zájem dělat žádný trable. Musím živit rodinu takže si chci akorát nasbírat pár ústřic a pak zasej klidně veslovat po svejch.

Nech těch keců. Tak podívej Gump na tebe my si dáme pěknýho majzla. Slyšeli jsme že ses sčuchnul s tím starým negrem jak mu zabili kluka ve Vietnamu.

Jmenoval se Bubba a byl to můj kámoš.

Neříkej. Jenomže s přičmoudlejma tady u nás na Jihu nepečem Gump. A jestli se v našem městě hodláš zdržet tak si zapiš za uši jak to u nás chodí.

A to určuje kdo chtěl jsem vědět.

My.

A bylo to. Rovnou mi tam ústřice sbírat nezakázal ale měl jsem takovej pocit že s ním eště budou pěkný trable. Každopádně jsem se vrátil domů a řek Paní Curranový a malýmu Forrestovi že mám opravdovou práci. Případlo mi že z toho voba mají radost. Doufal jsem že časem třeba vydělám tolik že Paní Curranová nebude muset prodat barák aby se dostala do starobince. Zatím to sice nestačilo ani na slanou vodu ale aspoň jsem začal.

Ty ústřice mě aspoň pro začátek zachránily. Jezdil jsem každý ráno autobusem do Bayou La Batre a nasbíral jich vždycky tolik abysme aspoň přežili do příštího dne. Co ale bude až sezóna skončí nebo když kvůli zamořený vodě sběr zakážou to jsem nevěděl. Dělal mi to vážně velký starosti.

Když jsem druhý den dorazil k přístavišti kde jsem nechal uvázanou loďku byla pryč. Pak se kouknu do vody a vidím že leží u dna. Celou hodinu mi trvalo než jsem ji dotah na břeh kde jsem zjistil že ji někdo prorazil dno. Spravit ji mi zabralo tři hodiny takže jsem toho ten den nasbíral než za dvacet babek. Napadlo mě že to asi bude varování od Smittyho a jeho kámošů ale důkaz jsem žádnéj neměl.

Jindy jsem zas marně hledal vesla a musel si koupit nový. Za pár dní nato mi někdo rozdupal košíky ale já se pořádně snažil nic si z toho nedělat.

Měl jsem totiž mezitím kapánek trable s malým Forrestem. Jako každej kluk v jeho věku nedělal nic než že byl věčně v nějakým průšvih. Nejdřív jednou v noci přišel domů nametenej. Poznal jsem to podle toho že když chtěl vylízt po schodech na verandu tak dvakrát upad. Druhý den jsem mu ale nic neřek protože jsem si nebyl jistý za koho mě vlastně má. Když jsem se na to ptal Paní Curranový zavrtěla akorát hlavou a řekla že taky neví. Prej to není zlej kluk ale vůbec neposlouchá.

Potom jsem ho načapal že na záchodě kouří. Tak jsem mu řek at' se posadí a vzal si ho na paškál a vysvětlil mu jak je to škodlivý. Poslouchal mě ale tvářil se tak nějak zarputile a když jsem skončil vůbec neslibil že toho teda nechá. Jen se mlčky zved a odešel.

A pak ten jeho hazard. Poněvač mu to fakt páliło nikdo na něj v kartách neměl a tak věčně jenom karbanil. To mu vyneslo akorát poznámku od Řiditele školy ktorej mi napsal že malej Forrest spolužáky vobírá dohola.

Potom jednou večer ani nepřišel domů. Paní Curranová na něj čekala až do půlnoci ale na konec to vzdala a šla spát. Zato já zůstal vzhůru až do svítání kdy jsem ho zaslech jak leze dovnitř oknem ložnice. Tak jsem si řek že je nejvyšší čas abysme si vážně promluvili.

Hele povídám tak tyhle vylomeniny musej přestat. Je mi samozřejmě jasný že mladej kluk jako ty se taky občas potřebuje vyřádit ale tohle už přestává bejt zábavný.

Jo? A co jako?

Jak lezeš ráno domů voknem a kouříš na záchodě.

A co je ti do toho povídá. To mě jako špehuješ nebo co?

Nešpehuju. Jenom si všímám.

Všímat si druhých není slušný. A krom toho je to nemlich to samý jako špehovat.

Poslouchej snažil jsem se mu to vysvětlit vo tohle teď přece nejde. Já mám totiž taky nějakou zodpovědnost. Musím se vo tebe starat.

Já se dokážu postarat sám vodseknul.

Jo to vidím. Jako třeba schovávat si ve splachovači na záchodě šest plechovek piva že jo.

Takže ty mě fakt šmíruješ co?

Ale vůbec ne. Ze splachovače utíkala voda tak jsem se do něj šel podívat a zjistil že jedna piksla se překotila a výtok netěsní. Toho si přece nemůžu nevšimnout.

Ale moh sis to nechat pro sebe.

Ani mě nenapadne! Když se neumíš pořádně chovat tak mám zasej povinnost tě donutit a to taky sakra udělám!

Ty zas neumiš pořádně anglicky ani si sehnat kloudný místo tak co ti dává právo mi něco nařizovat? Co si vlastně o sobě myslíš? Protože mi odevšad posíláš ty pitomý šunty? Nějakej falešnej totem z Aljašky? Nebo ten bombardón kterej je tak nablblej že bysem se akorát musel hanbou propadnout kdybysem na něj měl hrát? Nebo tu velikou kudlu ze Saudský Arábie jak z ní cestou vypadaly všechny ty barevný sklíčka co měly podle tebe bejt drahokamy a se kterou se nedá ukrojit ani máslo natož řezat papír? Všechno jsem to vyházet! A jestli si děláš nárok abys mi určoval život a něco nařizoval tak to bysem rád věděl proč!

To teda přehnal a tak jsem mu ukázal co proto. Popad jsem ho a přehnul přes koleno ale než jsem napřáhnul ruku řek jsem to jediný co mi v tý chvíli blesklo hlavou.

Bude mě to bolet víc než tebe.

A pak jsem mu pořádně nařezal. Nebyl jsem sice přesvědčený že to co jsem řekl je pravda ale při každý ráně mi bylo jako kdybysem ji dostal sám. Jenomže jsem nevěděl co jinýho dělat. Byl to hrozně chytřej kluk takže jít na něj s rozumnejma argumentama jsem nemoh protože rozum není zrovna moje nejsilnější stránka. Jenže jsem musel dát najevo že tady velím já a srovnat ho zase do latě. Celou dobu ani neceknul ani nebulel a nic a když jsem skončil akorát se narovnal a celej rudej v obličejí vodtáh do svýho pokoje. Do večere z něj nevystřčil nos a ani u jídla toho moc nenamluvil. Můžete mi podat omáčku prosím řek akorát.

Ale jak jsem si všimnul vod tý doby se jeho chování hodně zlepšilo. A taky jsem doufal že si všimnul že jsem si toho všimnul.

Ať už jsem sbíral ústřice nebo dělal cokoli jinýho pořádk jsem hodně přemejšlel vo Gréčen. Jenomže to k ničemu nevedlo. Konec konců žil jsem akorát z ruky do huby zatímco Gréčen bude jednou študovaná. Mockrát mě napadlo jí napsat ale nevěděl jsem co. Říkal jsem si že bysem to všechno akorát zkomplikoval. A tak jsem na ni jenom vzpomínal a staral se dál vo rodinu.

Jednou malej Forrest po návratu ze školy přišel do kuchyně kde jsem se po celodenní rachotě myl a drhnul si po ústřicích ruce. Při lovu jsem se o jednu škebli říznul do prstu ale i když to ani moc nebolelo krvácelo to jako prase a malej Forrest mě s tím uviděl.

Co se ti stalo chtěl vědět.

Řek jsem mu to a von jestli mi prej nemá sehnat náplast.

A rovnou pro ni taky došel a než mi prst zalepil polil mi ránu kysličníkem nebo čím protože to pálilo jako čert.

Na říznutí ústřicovou škebli si musíš dávat pozor povídá. To bys taky moh dostat moc vošklivou infekci víš?

Jak to?

Copak nevis že nejlíp se ústřicím daří v zamořený a znečištěný vodě?

Ne. A jakpak jsi na to přišel ty?

Protože jsem si to nastudoval. Kdyby ses takový ústřice moh zeptat kde by žila nejradši tak ti nejspíš řekne že v žumpě.

A čím to že se zajímáš vo ústřice?

Poněvač jsem si řekl že bysem ti taky moh bejt něco platnej povídá. Ty si každej den chodíš na ústřice a já jdu tak akorát do školy.

Ale tak to má bejt. Musíš se učit abys nedopadnul jako já.

No dobře ale já už toho přece umím dost. Abysem pravdu řekl tak ve škole nedělám vůbec nic. Proti ostatním jsem tak pokročilej že mě učitelé nechávají sedět v knihovně ať si čtu co chci.

Vážně?

No fakt. A tak mě napadlo že bysem třeba do školy nemusel chodit každej den a moh s tebou někdy do Bayou La Batre abysem ti pomoh.

No to je sice vod tebe hezký ale...

No já jako kdybys chtěl. Ale třebas vo to ani nestojíš.

Ne v tom to přece není. Jde mi vo tvou školu. Víš že máma by ti určitě řekla...

Jenomže tu není a tak mi nemůže nic říkat. A já si myslím že pomoc by se ti šikla. Ústřice jsou tvrdej chleba a třeba bysem ti moh bejt užitečnej.

No to jistě moh ale...

Tak dobře jsme domluvený vyhrknul. Co kdybysem teda začal hned zejtra ráno?

A bylo to ať už dobře nebo špatně.

Druhej den ráno před úsvitem jsem vstal a udělal snídani a pak nakouknul k malýmu Forrestovi do pokoje jestli už je vzhůru. Nebyl a tak jsem po špičkách vešel dovnitř a koukal na něj jak leží v posteli po Jenny a spí jako zařezanej. Byl jí tak podobnej že se mi na chvilku až udělalo slabo ale pak jsem se zas vzpamatoval protože ať už to bylo jak chtělo čekala nás rachota. Sklonil jsem se k němu abysem s ním zatřás a nohou jsem vo něco zavadil. Mrknu na zem a vidím že zpod postele na mě kouká hlava toho totemovýho sloupu co jsem mu poslal z Aljašky. Sehnu se a pod postelí ležej i všechny ostatní dárky jako bombardón a dyka v kazetě. Takže houby že je všechny vyházet. Možná si s nima fakticky moc nehrál ale přinejmenším si je nechal a já v tý chvíli zas o něco víc pochopil dětskou duši. Na chvilinku jsem zatoužil se k němu sklonit a dát mu pusku na tvář ale neudělal jsem to. I když chuť jsem měl velikou.

Po snídani jsme vyrazili do Bayou La Batre. Podařilo se mi konečně dát do hromady dost peněz na první splátku za nákladáček z druhý ruky takže jsem se už nemusel trmáčet autobusem zato jsem teď každej den prožíval děsivý muka jestli to ta hajtra vydrží až do cíle a večer zas zpátky. Pokřtil jsem ji Wanda na počest všech Wand který jsem v životě poznal.

Jak myslíš že asi dopadla chtěl vědět malej Forrest.

Kdo zeptal jsem se. Byla ještě tma a my drkotali po starý okresce podle nějakých polorozpadlejších farem a polí k moři. Přístrojová deska chevroletky z roku 1954 slabě svítila a já se v té zelený záři kouknul malýmu Forrestovi do obličeje.

Wanda.

Ta tvoje svině? No já bysem řekl že je pořád v Zoo Logický Zahradě.

To myslíš vážně?

No jo. Konec konců proč by neměla?

Já nevím. Je to spousta let. Třeba už chcipla. Nebo ji prodali.

Nemám se tam pozeptat?

Možná bysme měli povídat.

Máš pravdu. Možná jo.

Poslyš chtěl bysem ti říct že je mi moc líto jak to se Sue a Poručíkem Danem dopadlo víš?

To jseš hodnej.

Byli to dobrý kámoši co?

To byli.

A proč vlastně umřeli?

Ani ti nevím. Nejspíš proto že dělali co se jim řeklo. Stejnou otázku mi kdysi dávno položil i Bubbův táta. Třeba proto že byli prostě v nepravý čas na nepravým místě.

To je mi jasný ale chtěl bysem vědět vo co v té válce vlastně šlo.

No nám tvrdili že Sadám Hus Ajn napadnul Kurvajt.

Vážně?

Tak to aspoň říkali.

A co si vo tom myslíš ty?

Podle spousty kluků šlo hlavně vo ropu.

No jo ropa. Taky jsem to někde čet.

Takže se dá říct že položili život za ropu pro vlast prohlásil jsem.

Tak jsme dojeli do Bayou La Batre kde jsme naložili košíky do loďky a já začal veslovat k ústřicovým lavičím. Nad Mexickým Zálivem vycházelo slunce a na ranním nebi stály růžově načechraný obláčky. Voda byla čirá a hladká jako sklo a kolem nebylo slyšet nic než vrzání vesel. Dorazili jsme k lavičím a já malýmu Forrestovi ukázal jak má zarazit jedno veslo do bahna a držet loďku na místě zatímco já hráběma přejel lavič a pak kleštěma sesbíral velký slepence ústřic. Bylo to hezký ráno a malej Forrest po chvíli prohlásil že si to chce taky zkusit. Připadal mi hrozně šťastnej až jsem měl pocit jako kdyby těma kleštěma místo lastur s ústřicema tahal perlorodky který tam ostatně byly taky ale nic moc protože za ty perly člověk dostal maximálně pár šupů. Na skutečný perly to nebyly ty pravý škeble.

Když jsme nasbírali povolený množství začal jsem veslovat zpátky k ústřicárně ale neujeli jsme ani polovinu cesty a malej Forrest řekl ať ho pustím k veslům. Tak jsem si přešel a kluk se do toho vopřel načež asi po půlhodině šněrování sem a tam mu to začalo jakž takž jít.

Proč nemáš přivěsnej motor chtěl vědět.

Já nevím povídám. Ale vesluju docela rád. Je přitom takovej klid a mír že mám čas přemýšlet.

Jo? A vo čem?

Ani ti nepovím. O ničem zvláštním. Ostatně přemýšlení nepatří zrovna k mým nejsilnějším stránkám.

S motorem bysme ušetřili spoustu času kterej bysme mohli strávit daleko výnosnějším způsobem řekl malej Forrest.

To máš asi pravdu.

Tak jsme dojeli do přístaviště a vyložili košíky před ústřicárnou. Ten den dávali kapánek lepší cenu. Chlápek u výkupu tvrdil že ústřice šly nahoru protože některý lavič se kvůli znečištění musely zavřít což mi teda vůbec nevadilo. Řek jsem malýmu Forrestovi ať dojde do auta pro oběd že si ty sentviče dáme v přístavišti a budem dělat jako že piknikujem někde na pláži.

Sotva jsme si ve výkupně pláči přihasil si to malej Forrest zpátky a tvářil se nešťastně.

Znáš nějakýho Smittyho chtěl vědět.

Jo znám. Proč?

No někdo Wandě propíchnul vobě přední gumy. A přes ulici stál takovej chlápek kterej se hrozně řehnil a když jsem se ho zeptal jestli náhodou neví kdo to udělal tak řekl že ne ale ať prej svýho parťáka pozdravuj u vod Smittyho.

Hm zabručel jsem protože na víc jsem se nezmoh.

Hele co je to za člověka?

Takovej šašek vymlouval jsem se.

Vypadal jako když se báječně baví.

Asi ho to rozveselilo. Smitty a jeho kámošové neradi viděj že tu lovíme.

V ruce držel nůž na škeble. Ty myslíš že to má na svědomí von?

Možná. Jenomže nemám žádný důkaz.

Tak proč si nějaký nevopatříš? Běž se ho zeptat.

Já myslím že nejlepší bude nechat tu bandu na pokoji povídám. Jsou to ostrý hoši ze kterejch nekouká nic než trable.

Snad se jich nebojíš?

To sice ne ale jsou místní a vztekaj se že jim tu sbírám jejich ústřice.

Jejich ústřice? Ústřice ve vodě přece patří každému.

To je sice pravda ale voni na to maj kapánek jinej názor.  
Takže je klidně necháš aby si na nás dovolovali?  
Budem si hezky hledět svýho a je necháme bejt řek jsem.  
Malej Forrest se mlčky otočil a vrátil se k nákladářku lepit gumy. Viděl jsem jak si něco brblá a kleje jak pohan. Bylo mi jasné že je mu všelijak ale já si nemoh dovolit žádný problémy. Musel jsem živit rodinu.

14

A pak se to stalo. Zavřeli nám živnost.  
Když jsme totiž jednou ráno s malým Forrestem dorazili do přístaviště byly všude veliký cedule že VZHLEDEM K ZAMOŘENÍ VODY SE SBĚR ÚSTŘIC AŽ DO ODVOLÁNÍ ZAKAZUJE.  
To teda byla vážně rána. Už takhle jsme se dokázali sotva uživit a teď nám nezbejvalo než se votočit a vrátit domů. Byl to dost smutnej večer a ráno když jsem u snídaně pil kafe a bylo mi děsně přijde do kuchyně malej Forrest.  
Mám nápad povídá.  
Jo? A jakej?  
Myslím že jsem přišel na způsob jak s tím sběrem ústřic začít nanovo.  
A jak?  
No trochu jsem si to nastudoval. Co kdyby se nám podařilo přesvědčit lidi vod Inspekce Životního Prostředí že žádný ústřice co nasbíráme my zamořený nebudou?  
A jak to chceš udělat?  
Přestěhovat je řek vítězoslavně.  
Co přestěhovat?  
No ústřice. Chápej voni prospívaj nejlíp v zamořený vodě jenomže pak se zas nedaj jíst protože by ti bylo soufl. To ví každej. Ale podle toho co jsem čet dokáže taková ústřice během čtyřiařtyřaceti hodin ze sebe všechno svinstvo vyplavit.  
No a co?  
A když ty ústřice nasbíraný v zamořený vodě převezem do zálivu kde je voda nezkalená a čistá a slaná? Stačí je do ní na den na dva potopit a budou zdravý jak řípa.  
Copak to jde divil jsem se.  
No jasně. Na beton. Stačí když seženem ještě jednu starou loďku vodtáhnem ji k některýmu ostrovu kde je čistá voda ty ústřice do ní naložíme a loďku na den potopíme. Takhle ze sebe všechny jedy vypuděj a určitě dostanou i lepší chuť protože do sebe nasáknou sůl z mořský vody.  
Hele to by vážně mohlo fungovat zaradoval jsem se.  
To víš že jo. Akorát s tím bude trochu víc práce protože budem s ústřicema muset pendlovat tam a zpátky ale pořád je to lepší než nic.  
A tak jsme to taky udělali.

Nějak se nám Inspekci Životního Prostředí podařilo umluvit že naše ústřice nejsou zdraví nebezpečný. Nejdřív jsme je do zálivu stěhovali veslicí ale brzo jsme měli takový práce že jsme si museli opatřit vlečnou barži. Ceny našich ústřic letěly nahoru jako šílený protože jsme byli jediný velkododavatelé v celým městě.  
Jak tejdny a měsíce ubíhaly přikupovali jsme další a další barže a museli jsme najímat lidi aby nám s kšeftem pomáhali.  
Malej Forrest kromě toho dostal ještě jeden nápad na kterým jsme trhli.  
Poslouchej řek mi jednou když jsme zas dovezli velikej náklad. Tak jsem přemýšlel v čem se asi takový ústřici daří nejlíp?  
Ve sračkách odpověděl jsem.  
No právě. A kdepak je záliv zsranej nejvíc?  
Nejspíš asi u čističky kanalizačních splašků povídám.  
Tak vidíš! A víš co teda uděláme? My je nasadíme u ní! Tisíce a milióny ústřic! Pořídíme si prkna nebo něco na ten způsob na kterejch ty larvičky budem vykrmovat. Mladej ústřicím se totiž odborně říká larvičky. Zavedeme normální pravidelný cyklus takže loďky budou sbírat ústřice a převážet je k baržím v zálivu. Mám dokonce takovou představu že si pořídíme ponorný bárky který budem potápět rovnou s úlovkem a za dva dny nebo tak z nich vodu zase vypumpujem a máme plnou barži čerstvejch ústřic čistounkejš jak Slovo Boží!  
A tak jsme se do toho pustili.  
Za rok jsme u čističky kanalizačních splašků už pěstovali víc ústřic než byla celá kvóta kterou zákon povoloval vylovit. Podnik jsme rozšířili i vo zpracovatelskej závod takže jsme museli zřít i přepravní odbor a taky marketingovou divizi.  
Pojmenoval jsem firmu GUMP & Co. a brzo jsme se stali dodavatelem nejlepších a nejdražších ústřic v celejch Spojenejch Státech!  
To všechno vlilo paní Curranový tolika nový krve do žil že začala pracovat na říditelství jako recepční. Tvrdila že dočista vomládla a starobinec úplně pustila z hlavy. Dokonce si koupila novej cadillac kabriolet ve kterým věčně jezdila se střechou dole jen tak v šatech bez rukávů a ve slamáku.  
Jak čas ubíhal firma se nám rozrůstala tak utěšeně že jsem se rozšoupl a začal najímat kdekoho. Zjistil jsem kde žijou Ivan Bozosky a Mike Mulligan a poněvač v base určitě pochopili že s poctivostí nejdál dojdeš svěřil jsem jim podnikový finance.  
Slima co mě zaučoval v prodeji encyklopédií jsem udělal Vedoucím Odbytu a ten nám zvýšil obrát vo pět set procent!

Fodbalistům Curtisovi a Hadovi který už u Obrů a Svatejch dohráli jsem dal na starost podnikovou ostrahu.

Starýho Alfreda Hopewella co rozjížděl tu novou KokaKolu jsem zas udělal šéfem výzkumně-vývojovýho oddělení. Jeho manželka Paní Hopewellová která se vod těch pouličních nepokojů v Atlantě už na veřejnosti zdaleka tak neukazovala se stala Řiditelkou Odboru pro styk s úřadama a řeknu vám že od tý doby co pro nás začala pracovat jsme s Inspekcí Životního Prostředí neměli jedinej problém! Vždycky když má ve svý kanceláři co do činění s pánama který k nám choděj na inspekci řinčí gong jako divej a já vím že je má masírovaný.

Pan McGivver se kterým jsme podnikali s prasatama nemoh po tý katastrofě co způsobil Exxon-Valdez zavadit vo práci a tak jsem mu dal na starosti provoz ústřicovejch barží. Od tý doby co tomu šéfuje nemá žádná ani naťuknutý dno protože přestal nasávat. Akorát že mluví dál jako pirát ale to mu podle mě zas pomáhá držet posádky v lati.

Plukovníkovi Northovi kterej si taky užil svý jsem svěřil odbor tajnejch operací což v podstatě obnáší starost aby se naše ústřice v moři toho svýho promoření tajně zbavily a vynořily se na Světlo Boží zas čistý jak lilije.

Gump řek mi tuhle jednoho dne budu kandidovat do Senátu. Však já těm grázlům eště předvedu co je to imunita.

Jasně Pane Plukovníku povídám ale zatím se postarejte aby na našich ústřicích nelpěla žádná špína chápete co tím myslím?

Měl jsem taky představu že odbor firemní etiky a filozofije by ved Ajat Oláh jenomže ten mi umřel takže ten flek místo něj dostal Reverend Jim Bakker. Žehná našim loďkám a baržím a vede si docela dobře až na to že jeho manželka Tammy se skrývá ten gong nějak vzlašť nesnese s Paní Hopewellovou takže s tím budu muset něco udělat.

Na sběr a zpracování ústřic jsem najal skoro celej Bibleland včetně Mojžíše z toho špilce s hořícím keřem a Jonáše co se nechal polykat verlybou i Jákoba kterému po synovi zbyla než suknice barev proměnných. A celý faraónovo vojsko teď u nás louská škeble. Slušnej šolích jsem přihrál i Ježíšovi z tý atrakce s nanebevstoupením a Danielovi z jámy lvový. Dostali na starosti larvičky. Akorát lev byl už dost starej a vypelichanej a tak mi jen posedává před kanclem a jednou za čas zaře. A protože už přišel málem vo všechny zuby živí se převážně tím že srká čerstvý ústřice což ale není zas tak špatnej život.

Slečna Hudginsová co jsem s ní měl tu eskapádu u Ivana Bozoskyho nám teď dělá Dispečerku přes dodávky a k největším odběratelům čerstvejch ústřic firmy Gump & Company patří Elaine z tý stejnojmenný slavný restaurace v New Yorku. V právních záležitostech nás zastupuje ctihodná newyorská advokátní kancelář Hayzel & O'Yeb a Státní Zástupce Pan Guguglianti kterej mezitím taky změnil obor nám někdy dělá Poradce ve věcech trestních. Teda pokud se nějaký najdou.

Práci jsem dal i oběma armádním fodbalovejím týmům z Německa jak si říkali Sulcdorfský Skopčáci a Vizbádenský Vočka který teď v ústřicárně jako jeden muž dělaj holky pro všechno. A Eddie co u mě v době když jsem dělal finančního magnáta v New Yorku sloužil jako šofér má na starosti odbor podnikový dopravy. Nabídnul jsem flek taky Sadámovi Hus Ajnovi a Generálovi Scheisskopfovi ale vod obou jsem dostal moc hezkej dopis že maj jiný želízka v ohni. Sadám ale psal že musí taky myslet na zadní kolečka a tak prej se možná časem ozve.

Jako Řiditele ústřicárny jsem přijal dobráka Seržanta Kranze. Jsem moc rád že zas děláme spolu a můžu se s ním o kapku toho vejvaru z ústřic podělit.

Ale úplně na konec jsem si nechal to nejlepší. Když začala bejt firma opravdu úspěšná sebral jsem odvalu a napsal Gréčen. Netrvalo ani tejden a dostal jsem vod ní hrozně krásnej dopis jak dobře si vede na Univerzitě. Napsala ho tak vybroušenou angličtinou že jsem mu málem nerozuměl.

Nejdražší Forreste, od onoho okamžiku, kdys byl nucen odejít do vřavy válečné, jsi mi každičký den převelice chyběl a já si činila nesmírné starosti, zda-li nedošels nějaké úhony. Dokonce jsem se po Tobě jala pátrat skrze zdejší zastupitelský úřad Spojených států amerických, kde mi však bylo sděleno, že již déle nejsi příslušníkem branných sil a tudíž se Ti daří dobře. To bylo to nejdůležitější, co jsem potřebovala vědět...

Krom toho psala že vedle angličtiny studuje taky ekonomiji a doufá že si jednou votevře restauraci a strašně ráda by mě zas viděla. Tak jsem jí to přání splnil. Za čtrnáct dní si už v Bayou La Batre zvykala jako Šéfka Odboru mezinárodních obchodních vztahů a po večerech jsme spolu chodili na dlouhý procházky po pláži a drželi se za ruce jako dřív. Začínal jsem bejt docela šťastnej protože mi připadalo že můj život má zas nějakej cíl jenomže jsem to nechtěl brát všechno hopem.

Bubbova tátu kterej se na konec taky začal poohlížet po nějaký práci jsem v závodě na zpracování ústřic udělal Dílovedoucím a řeknu vám že vod tý doby se u nás osazenstvo s otvíráním škeblí nijak nepará.

A tak všichni pěstujem sbíráme vozíme otvíráme zpracováváme konzervujem a expedujem ústřice jak mourovatý a topíme se v penězích! Nad psacím stolem mám vod malýho Forresta zarámovanej takovej citát. Je to zlatá tabulka na černým sametu od jednoho dávnýho spisovatele jménem Jonathan Swift a zní takhle ODVÁŽNÝ TO MUŽ, JENŽ PRVNÍ POZŘEL USTŘICI. V čemž je samozřejmě velikej kus pravdy.

Jediná potíž je v tom že Smitty a jeho parta z našeho kšeftu dvakrát nadšený nejsou. Nabízeli jsem jim všem taky místo ale Smitty řek že v práci se s negrama neintegrujou a tak mezi náma vládne přátelský napětí plný vzájemnýho porozumění. I tak nám co chvíli někdo přefikne kotevní lana nebo nasype cukr do nádrže případně provede nějakou jinou pitomost. Já z toho ale nedělám žádnou vědu. Konec konců vede se nám dobře a tak bysem to nerad pohnojil tím že do kšeftu budu tahat nějaký osobní nepřátelství.

Několik měsíců bylo všechno v pohodě až jednou večer se mě malej Forrest zeptal co Wanda.

No já myslím že se v tý Zoo Logický Zahradě ve Washingtonu má moc dobře povídám jenomže to ho neuspokojilo.

Podívej řek jsem mu tak tam napíšem jestli bysme ji nemohli dostat zpátky.

A taky jsme to udělali.

Za pár měsíců došla odpověď.

Národní Zoo Logická Zahrada v zásadě nevrací zvířata jež se nalézají v jejím oprávněném držení psali mi.

Ale to není fér protestoval malej Forrest. Kdopak to malinký podsvinčátko vychoval že je z něj dneska normální svině co?

To máš pravdu souhlasil jsem. Jenomže když jsem jel za Ajat Oláhem tak jsme ji do toho Zoo museli dát.

Stejně jsme ale zašli za Plukovníkem Northem který měl teďka operační základnu v boudě závodní stráže co si u fabriky postavil a celou situaci mu vylíčil.

Státní instituce jsou hrozný kurvy sdělil nám se svým obvyklým diplomatickým taktem. Takže dostat Wandu zpátky bude halt chtít nějakou tajnou akci nadchnul se.

Tak jsme se do toho pustili.

Plukovník North připravama na tu tajnou akci strávil několik měsíců kdy akorát nakupoval nejrůznější maskáče a černou tělku na ksicht a šplhací lana a pilky na železo nože buzoly a podobný věci. A když jsem se ho zeptal jak to vlastně celý provedem tak mi řekl že s tím si budem lámat hlavu až na místě.

Pak přišel den D takže jsme odjeli do Washingtonu a až do noci jsme se schovávali v jednom parku u Zoo. Když přišla půlnoc ozýval se odtamtud už akorát řev medvědů lvů a tygrů a občas zatroubil slon.

Je čas jít do akce prohlásil Plukovník North a všichni tři jsme se vkradli do Zoo Logické Zahrady ale sotva jsme přelezli přes zeď začaly najednou všude šajnit světla houkat sirény řinčet poplašný zvonky a než jsme se vzpamatovali vobklíčila nás asi padesátka policajtů.

Já myslel že takovýhle věci máte všechny pod kontrolou povídám Plukovníkovi Northovi.

Já taky ale zřejmě jsem kapánek vyšel ze cviku vysvětlil mi.

A začal to na poldy zkoušet jestli by nás nepustili. Vykládal jim že jsme špijóni který tu nacvičujou hrozně tajný přepadení irácký Národní Zoo Logický Zahrady v Bagdádu abysme ze zajetí unesli nejmilejší kusy Sadáma Hus Ajna a drželi je jako rukojmí a podobný kydy. Velitel pohotovostního a všichni ostatní policajti se tak řehtali že malému Forrestovi se v nastalý vřavě podařilo uprchnout. Když nás pak nakládali do antona ozval se ze tmy výkřik a po něm zakvičení.

Byl to malej Forrest s Wandou protože tu svini se mu podařilo za pomoci pilky na železo vysvobodit z klece. Proběhli kolem nás jak žízňivá čára takže policajti všeho nechali a pustili se za nima a my s Plukovníkem Northem využili šance a vzali roha. Policajti ale nemohli tušit že pokud po mně malej Forrest něco zdědil tak je to rychlost poněvač v tu ránu zmizel ve tmě a my s Plukovníkem zamířili opačným směrem abysme se podle ujednání setkali na našem tajném stanovišti v parku kde už na nás malej Forrest s Wandou čekali.

Sakra Gump řval Plukovník North povedlo se! To jsem zas jednou připravil dokonalou tajnou operaci!

To vidím Pane Plukovníku souhlasil jsem kam se na vás každé sere.

Tak jsme se vykradli z parku ven a když začalo svítat voctnuli jsme se u železniční trati. Na kolejích stál dobytčák plnej prasat.

No to je paráda jásal Plukovník North lepší způsob kamufláže abysme byli nenápadný jsme si ani nemohli přát.

To platí možná pro Wandu povídám ale co my?

Co se dá dělat Gump povídá Plukovník North musíme se operativně přizpůsobit. Šup nahoru.

A tak jsme si tam vlezli a řeknu vám že mi taková jízda ani trochu nevoněla vzlašť když ten dobytčák měl cíl až v Oregonu ale na konec jsme to všechno šťastně překlepali a Plukovník se celou cestu až domů plácal po rameni.

Takže Wandu jsme teda dostali zpátky a jen co měl malej Forrest svou oblíbenou svini zas u sebe moh se štěstím pominout. Wanda mi teď každé den sedává před dveřma kanceláře hned naproti lvovi který je na štěstí pro ni bezzubej ale stejně na ni pořád vrhá tak vzlašťně roztoužený pohledy jako kdyby si na tu svini snad dělal zálusk nebo co.

Pak za mnou jednou malej Forrest přišel že prej si musíme promluvit. Vzal jsem ho k přístavišti a kluk hned spustil. Hele povídá poslední dobou přece makáme jak fredky ne?

Jo.

Tak jsem si říkal že je možná čas si taky trochu vorazit.

Jak to myslíš?

No jako dát tady tomu zálivu na chvíli vale. Vyšlápnout si třeba do hor. Nebo sjet na raftu nějakou řeku nebo tak něco chápeš?

No dobře. A máš nějakou konkrétní představu?

Trochu jsem študivoval možnosti a třeba v Arkansasu jsem našel místo který vypadá docela slibně.

A jaký?

Řeka Whitewash.

A tak jsme se tam vypravili.

Před odjezdem jsem si vzal Seržanta Krantze stranou abysem mu jako Řiditeli řekl co a jak.

Hlavně ať to všechno běží povídám a na Smittyho a jeho partu se vyser. Kšeft se nesmí zastavit jasný?

Mně to Gump nemusí vykládat ohradil se. Ale chtěl jsem ti říct že si moc vážím příležitosti cos mi tady dal. To víš jít po třiceti letech v Armádě do výslužby není nic na co by se člověk dvakrát těšil. A tys mi dal první opravdovou práci v životě. Tak jsem ti chtěl poděkovat.

To je v pořádku Seržante řekl jsem. Děláš to dobře a je fajn že tě tady mám. Konec konců táhneme to spolu prakticky už od Vietnamu kdy eště žil Bubba a ostatní a to už je přes polovinu mého života.

To máš teda pravdu. Ať je válka nebo mír tebe se prostě nezabavím že jo Gump?

Hlavní je abysme už do žádný války nešli Seržante povídám. Samozřejmě jsem se mejlil ale to jsem tenkrát nevěděl.

Takže jsme se s malým Forrestem spakovali a přichystali se vyrazit do Arkansasu na řeku Whitewash. Od té doby co jsme začali s těma ústřicema panovalo mezi náma takový vzlaštňní příměří. Malej Forrest se choval přímo vzorně a mockrát mě zachránil abysem nevyved nějakou pitominu. Ve firmě byl sice jenom Místopředsedou Představenstva a Zástupcem Generálního Ředitele ale všechno řízení bylo ve skutečnosti na něm protože na to já jsem blbej.

Když jsme se vydali po řece Whitewash byl chladnej jarní den. V půjčovně jsme si najali kánoj a naložili ji fazolema s bůčkem v rajský omáčce a párkama a spoustou sejra a salámu a chleba a sentviče a vyrazili jsme.

Řeka byla moc krásná a malej Forrest mi celou cestu vyprávěl o Geo Logický historii celý oblasti a stačilo se podívat na vodu vymletý břehy a člověk hned všecko viděl jako na dlani. Lepší než na nějaký vykopávce říkal a zřejmě myslel třeba jako jsem já. Tvrdil že tady začíná ta známá Smackoverská Formace co tvoří celou jihozápadní část Spojenejch Států.

Večer jsme vždýcky na břehu rozbili tábor a z naplavenýho dříví si rozdělali ohýnek abysme si mohli ohřát fazole s bůčkem v rajský omáčce a pak jsme se najedli. Uvědomil jsem si že jsou to vlastně první prázdniny který v životě mám. Malej Forrest byl v docela dobrý náladě a já si říkal jak budou dny ubíhat určitě se sblížíme víc. Byl jsem fakt pyšnej jak výrost a že se v ústřicárně Gump & Company stará o spoustu záležitostí ale zároveň mi dělalo starosti že dospívá tak rychle. Chci tím říct že mě tak napadlo jestli měl vlastně vůbec nějaký opravdový dětství aby moh hrát třeba fudbal a tak jako já. Ptal jsem se ho na to ale řek že to nevadí.

Jednou večer mě hrozně překvapil. Sáhnu do svýho ruksaku a vytáh starou foukací harmoniku. Byla to ta kterou jsem měl tolik let už vod Vietnamu a pak na ni hrál s tou Jennyinou kapelou co se jmenovala Nakřáplý šišky. K mýmu překvapení spustil písničky z těch dob a hrál daleko líp a procítěnějc než jsem to kdy uměl já. Ptal jsem se vod koho se to tak naučil a Forrest že prej sám od sebe. Že má talent od přírody.

Když už ten náš vejlet skoro končil zahlídnul jsem nějakýho chlapa kterej na nás hulákal a mával rukama ať přistanem. Tak jsme ho poslechli a sotva jsme najeli na břeh chlápek nás okamžitě popad za úvazní šňůru na špici.

Nazdárek povídá vy asi nejste vocaď že jo.

Tak jsme mu řekli že jsme z Mobile v Alabamě a jenom tudy projíždíme a von že to se prej musíme hned jít podívat na nějaký reality co na řece prodává. Ze jsou to vůbec nejlepší reality v celým Arkansasu ale nám je nechá fakt lacino.

Já mu sice rovnou vyložil že se nám zatím eště nevede tak dobře abysme mohli něco takovýho kupovat ale chlap byl strašně nevodbytnej a tak jsem si řek že se teda kouknem když mu to udělá radost. Musím ale přiznat že když jsme tam došli kapánek mě to zklamalo. Pozemky to byly pěkný což vo to ale jinak všude akorát samej prťavej baráček a zahrádky jak kapesník a květinový záhonky ve starejch pneumatikách nařenejch na bílo. Vypadalo to tam přesně jako někde kde bysem moh bydlet sám teda aspoň až do nedávný doby.

A chlápek hned ať mu říkáme Bille a s těma kúčama ať si vůbec neděláme starosti protože hned příští tejden nebo tak se začnou strhávat a budou se tam stavět miliónový rezidence a když to podepíšem hned budem první co na tom fantastickým kšeftě zbohatnou.

A něco vám chlapi povím řečníl Bill jak zjednanej já tu jinak normálně dělám do politiky jenže to moc nesype a tak jsem investoval tady do těch realit a garantuju vám že je to takový terno že jsme nadosmrťi za vodou víte jak to myslím?

Působil fakt hrozně sympatickým a rovným dojmem. Hlas měl chraplavej jako vážně zemitej člověk bílý vlasy kudrnatý a velikej frňák červenej jak Santa Klaus. Pořád se něčemu řehnil a dokonce nás seznámil se svou starou. Jmenovala se Hillary a měla na sobě takový ty babičkovský šaty co jsou dneska zase moderní a účes jako kdysi bitlsáci a taky nám před ten trajler co v něm bydleli přinesla ven šumák.

Heleďte se povídá Bill skoro šeptem já bysem to vlastně neměl říkat ale fakt je že pod těmahle pozemkama se nachází ta Smackoverská Formace ve který je nafta takže i kdybyste tady nakrásně nechtěli stavět tak byste to stejně měli koupit dřív než tu na to kápne někdo jinej jelikož nafta z vás udělá mnohonásobný milionáře.

Pak se tam vobjevil nějakej dědula a když jsem ho zahlídnul jsem šel do vrtule.

Hošani zahlaholil Bill tak tohle je můj společník.

A kdo to nebyl jako Pan Tribble ten starej šachovej Velmistr u kterýho jsem se učil a co vo něm všichni vykládali že mě tenkrát jak jsem měl tu krevetárnu o všecko vobral.

Jak mě viděl tak se zarazil a chvíli to vypadalo jako když chce vzít roha ale pak se vzpamatoval a přišel ke mně a podává mi ruku.

No to jsem rád že tě zas vidím Forreste povídá.

Ale copak vy tady divil jsem se.

To je hrozně dlouhá historie spustil ale když ta tvoje krevetárna zkrachovala tak jsem sháněl nějaký flek. A pak jsem se doslech že tadyhle Pan Guvernér hledá poradce a tak jsem začal pracovat u něj.

Guvernér?

No jistě Bill je přece v tomhle státě Guvernérem.

A proč teda kšeftuje s realitama zajímal jsem se.

Protože tyhlencty reality jsou zlatej důl vobjasnil mi Bill. Stačí tady dole podepsat a je to. Tuhle Pan Tribble dostane akorát svou komisi a podíl na zisku a všichni zbohatnem.

My už bohatý jsme ozvalo se za náma. To konečně otevřel pusu i malej Forrest.

No tak zbohatnete eště víc povídá Bill. Konec konců jsou to přece pracháči kvůli kterejm se tenhle svět točí. A bohatý já mám rád. S těma jsem nejlepší kamarád.

Připadalo mi že řeční jako kdyby se chtěl stát Panem Prezidentem ale na tyhle věci jsem asi blbej. Co už já tak můžu na

světě znát.

Určitě tě napadlo Forreste ozval se Pan Tribble kam asi všechny ty peníze z krevetárny přišly.

No abys pravdu řekl čas od času mě to napadne přiznal jsem.

Tak abys věděl sebral jsem je já povídá Pan Tribble. To víš ty sis užíval někde v New Orleansu ale když se přisun krevet začal tenčit usoudil jsem že bysem si ty tvoje prachy měl radši vzít k sobě.

Jo? A copak jste s nima udělal?

No přece koupil za ně tady tyhle fantastický pozemky. Takováhle šance vrazit do něčeho peníze se ti už v životě víckrát nenaskytne vysvětloval Pan Tribble.

To jsou jen kecy povídá malej Forrest. Tyhle pozemky přece nestojí za zlámanou grešlí.

A kterejpak ty jseš synu zamračil se Pan Tribble.

Jmenuju se Forrest a nejsem žádnéj váš syn.

Aha. No dobře. Takže...

Takže chcete říct že ty pozemky jsou teďka naše.

No ne tak úplně. Podívej ty peníze z krevetárny stačily leda tak na první splátku na dřevo. A člověk přece taky musí z něčeho žít. Takže až na tu půjčku milión sedumkrát sto tisíc co jsem si musel vzít každičkej čtvoreční centimetr tyhle půdy patří tobě.

Ale co povídá Bill já bysem si s tou půjčkou nedělal vrasky. Víte přece jaký jsou federálně dotovaný spořitelny a hypotéční banky. Těm je šumafuk jestli ty peníze vrátíte nebo ne.

Vážně divil jsem se.

Teda bude jestli se tím Prezidentem stanu prohlásil Bill.

Pak jsme se s Billem a Panem Tribblem rozloučili ale sotva jsme jim zmizeli z dohledu začal se malej Forrest vztekat jak pominutej.

Žalovat bysme je měli hajzly vykřiknul.

A za co?

Že nás vobrali a peníze vrazili do těch bezcennej pozemků. Copak nechápeš že tohle je klasicej podvod s realitama? Kdo myslíš že by tady sakra chtěl bydlet?

Já měl pocit že se ti tahle řeka líbí. Můžeš tu stanovat třeba každej večer.

To teda už ani náhodou odseknul. A tak jsme až do večera pádlovali po řece Whitewash dál a malej Forrest většinou mlčel. Už zase to vypadalo jako když jsem něco provedl.

A jak už to bejvá po jaru přišlo léto a po létu podzim a firma Gump & Company jela pořád na plný obrátky. Zdálo se že to prostě nemá chybu až se mi tomu někdy nechtělo věřit chápete co tím myslím? S Gréčen nám to klapalo a malej Forrest si lebedil jako prase v žitě nebo vlastně ústřice ve spláškách. Jednou jsem se jich zeptal jestli by nešli na fodbal. Po pravdě řečeno nejdřív jsem chtěl říct akorát malýmu Forrestovi poněvač jsem si pamatoval že jediný co Gréčen k fodbalu měla bylo to její ach. Tentokrát ale nic takovýho neřekla.

Už jsem si vo tom vašem fodbale něco přečetla a moc se na zápas těším Forreste prohlásila.

Jenomže zápas to ani tak moc nebyl protože daleko spíš šlo o událost. Na Novej Rok totiž v New Orleansu měla Alabamská Univerzita hrát proti Neworleánský Univerzitě o vítězství v Univerzitním Šampionátu.

Mančaft Neworleánský Univerzity se před utkáním proháněl po celým městě a všude se vytahoval jak nás roznesou na kopytech tak strašně že se budem stydět ukázat na veřejnosti.

Připomínali mi hráče z Nebraský Univerzity proti kterej jsme nastoupili na mistrák tenkrát když jsem eště hrál za školu já. Jenomže to už bylo strašně dávno a každým dnem mi to připadalo dávnejc.

Tak jsme se šli podívat a řeknu vám že to teda bylo něco. Hrál se pod takovou velikou bání na umělý trávě ale na hře samý teda nic umělého nebylo. Připomínala spíš válku. Měl jsem soukromou lóži a tak jsem pozval pár známejch který jsem za ty léta získal včetně Wandy co mívala ten striptýz v Latinský čtvrti. S Gréčen byly hned jedna ruka vzlašť když Gréčen prohlásila že v Německu taky dělávala v hospodě.

To víš holka chlapi chtěj jenom jedno ale kšeft je to dobrej vyzula se ze situace Wanda.

No abysme to zkrátily řeknu jenom že Nachová smršť z Alabamy smetla Hurikány z Neworleánský Univerzity tak strašným způsobem že stáhli vocas mezi nohy a zdejchli se z města jak pára nad hrncem a já se konečně dočkal že moje Alma Mater vyhrála Univerzitní Šampionát a Gréčen měla na co koukat.

Malej Forrest z toho byl úplně bez sebe vzlašť když vo přestávce ohlásili že sedím v hledišti jako starej člen mančaftu. Gréčen se málem zbláznila.

Celou dobu řvala akorát obrana obrana obrana a co se nestalo naše obrana se tak zlepšila že Hurikánům pokaždý doslova vyfoukla míč přímo před očima.

Po zápase jsme se všichni začali vobjímat a já věděl že ať už se stane co chce mezi náma třema to bude nadosmrtní dobrý. Což je fajn protože já jsem vždycky rád když mám nějaký kamarády.

Jednou padla nad záliv mlha a tak jsem si řekl že je čas abysme Poručíka Dana a Sue zavopatřil jako slušný lidi. Chudák Sue.

Vyndal jsem teda ty dvě pikslíčky s popelem co mi tehda v Kurvajtu dal Generál Scheisskopf odvázal v přístavišti svou starou loďku a začal veslovat z bahnitýho ramena delty ven na moře. Když jsem se Gréčen a malýmu Forrestovi svěřil k čemu se chystám chtěli jet se mnou ale já řekl že ne protože tohle je něco co musím udělat sám.

Hej Pane Gump křiknul na mě někdo ze břehu. Proč si nevemete některou z těch novejch lodí s motorem. Vy se přece

už veslama ohánět nemusíte.

Ale to já docela rád zavolal jsem na něj. Připadám si jak za mlada.

A tak jsem jel.

Celou cestu bahnitým ramenem řeky do zálivu jsem slyšel houkat čluny a zvonit bóje a zapadající slunce na tý zamlžený obloze vypadalo jako do červena vypečené vdolek. Odvesloval jsem s loďkou k našim novým ústřicovým lavičím u čistíčky kanalizačních splašků. Všichni už měli padla takže jsem to tam měl jenom pro sebe i s tím smradem a že ho teda bylo!

Nechal jsem se kousek vodnýt větrem pak jsem loďku obrátil přídí na moře abysem měl větší výhled a kde jsem si říkal že porostou ty největší a nejmacatější ústřice jsem ty pikslíčky v otevřel pomodlil se za Dana i za Sue a hodil je do tmavé vody. I když mi vlastně mělo být smutno tak nebylo. Bral jsem to tak že prostě došli na konec své cesty. Teda Sue bysem radši nechal v džungli ale protože takovou tu žádnou nemáme tak jsem ho tam hodil i s Danem protože to byli kámošové. Sledoval jsem jak se plechovky snášej ke dnu. Jednu chvíli se zatřpytily jako nějaký hvězdy a pak zmizely.

Otočil jsem loďku a chystal se veslovat zpátky ale pak jsem uslyšel jak jedna z těch velkejch bójí zvoní a když jsem zdvihl hlavu vidím že na ní sedí Jenny ještě krásnější než kdy jindy a pomalu se houpá sem a tam Kdepak Jenny. Ta vždycky věděla že ji potřebuju.

Tak co Forreste povídá. Na konec jsi mě přece poslech.

V čem?

No jak jsem ti tenkrát radila. Že se máš držet Dana.

Aha. Už to tak bude. Spokojená?

V podstatě jo. Ty jsi prostě potřeboval někoho kdo by do tebe tak dlouho hučel jakou má chuť na ústřice až tě to na konec trklo.

Doufám že tentokrát už to nepodělám.

Já myslím že ne. Teď už ne.

Připadáš mi tak nějak smutná povídám. Stalo se něco?

Ne. Až na to že se možná vidíme naposled víš? Chci říct že už jseš na tom dobře. A já nemám na starost jen tebe.

A co malej Forrest? Já měl vždycky pocit že strach máš hlavně vo něj.

Ale kdepak. Malej Forrest je fajn kluk. Ten se vo sebe dokáže postarat sám. To spíš ty potřebuješ někoho kdo by na tebe kapánek dohlíd.

Já ani nevím jestli mě má vůbec rád.

Myslím že má prohlásila Jenny. Jenomže znáš děti. Copak si nepamatuješ jaký jsme v jeho věku byli my?

To už je strašně dávno.

No a co Gréčen zeptala se. Jak s tou si stojíš? Tuhle jsem ti řekla že se mi líbí. Připadá mi taková opravdová.

Já nevím ošival jsem se. To je takový trapný když se na to ptáš zrovna ty.

Ale proč? My dva jsme spolu přece taky žili.

No dobře ale ne na furt. Chci říct že to netrvalo dlouho.

To se stává. Na životě jsou nejcennější vzpomínky Forreste protože i když přijdeš vo všechno vzpomínky ti nikdo nevezme.

To chceš říct že já jako ne...

Ale asi jo jenomže zbytek života máš ještě před sebou. A já myslím že už jseš v pořádku. Jak to celý dopadne to nevím ale moh by ses za mě nějak rozloučit s mámou a malým Forrestem? Jak nejlíp to budeš umět.

No dobře ale...

A chci ti říct že jsem tě milovala Forreste a že jseš fajn chlap.

Počkej vykřikl jsem ale když jsem zved hlavu houpala se přede mnou v mlze jenom bóje. Nikdo na ní neseděl. A tak jsem začal veslovat zpátky ke břehu.

Vrátil jsem se do fabriky. Všichni už odešli domů a tak jsem se tam jen tak potloukal. Jen v několika kancelářích se svítilo jak tam někdo dělal přes čas aby nám podnik vzkvétal ale já si připadal tak trochu vosamělej.

Ve fabrice jsme měli taky jednu místnůstku kterou jsem měl hrozně rád. Ukládali jsme tam perly. Nebyla vo moc větší než komora a uklízeči si tam schovávali nějaký krámy a my kýbl. Teda ten kýbl tam měli uklízeči a my v něm akorát schovávali perly.

Nebyly nic moc. Nejlepší perly jsou z japonskejch ústřic ale naši zaměstnanci občas na nějakou taky padli i když obvykle měly špatnej tvar nebo barvu ale za rok se jich tam vždycky nashromáždilo dost aby se daly prodat a lidi měli na pivní dejchánek kterej jsme jim po každý uspořádali.

Jak jsem ale kolem tý komůrky šel zaslech jsem zevnitř takovej divnej zvuk a tak jsem otevřel dveře a tam seděl na stoličce Seržant Krantz. I ve světle dvacetiwattový žárovky bylo vidět že má zarudlý voči.

Copak Seržante co se stalo?

Nic odbyl mě.

Hele Seržante známe se spoustu let ale brečet jsem tě teda ještě neviděl.

Taky neuvidíš. A krom toho nebrečím.

No dobře. Jenže já jsem tady v podniku Šéf a musím vědět jestli někdo z mejch lidí nemá nějaký trable.

A od kdy jsem tvůj člověk Gump zeptal se.

Od toho dne co jsme se viděli po prvý Seržante. Chvilku jsme na sebe upřeně koukali a pak vidím jak se mu po tváři kutálej slzy jako hrachy.

Viš Gump já už jsem na tohle starej řek smutně.  
Co tím myslíš?  
Na Smittyho a jeho partu.  
Copak se stalo?  
Byl jsem se podívat na čluny a Smitty s tou svou bandou tam za mnou přišli. A když jsem zkontroloval úvazný lana tak do jedný loďky nachcal a když jsem se vozval tak mě popadli a propleskli mrtvejma parmicema...  
Cože?  
A Smitty mi řek negre. To bylo po prvý v životě co mi tohle někdo řek do ksichtu.  
Fakt zeptal jsem se tiše.  
Copak jseš hluchej Gump. Nemoh jsem nic dělat. Hergot je mi devětapadesát. Jak jsem se měl bránit proti vosmi nebo deseti bílejům řízkům dvakrát mladším než já?  
Viš Seržante...  
Hovno. V životě mě nenapadlo že přijde den kdy bysem se takovejmu ludrákům nepostavil. Ale bylo by to k ničemu. Akorát by mě zmlátili což by mi ani tolik nevadilo jako spíš co mi Smitty řek ale tys mi nařídil abysem se s ním a jeho partou do něčeho nezaplet. Já bysem se bejval pokusil i když by to bylo na draka.  
Podívej Seržante na tom už nezáleží. A teď tu zůstaň dokud se nevrátím slyšíš? To je rozkaz.  
Mně žádný ucho rozkazy dávat nebude Gump.  
Ale tenhle poslechněš povídám.  
A šel jsem tu záležitost se Smittym vyřídit. Celej život jsem se snažil dělat jenom to co se má a jak nejlíp jsem to uměl. A máma mi vždycky říkala člověk se má rvačkám vyhejbat vzlašť když jsem tak velkej a blbej. Ale někdy člověk musí udělat i co se nemá.

Po ulici to k přístavišti v Bayou La Batre byla dlouhá procházka a Smitty a jeho parta mě určitě viděli už zdaleka protože když jsem tam dorazil už na mě čekali.  
Netušil jsem ale že se za mnou táhne do doků i spousta lidí z ústřicárny Gump & Co. a některý se tvářej stejně nasířeně jako já.  
Došel jsem ke Smittymu a zeptal se ho co provedli Seržantovi Krantzovi.  
Ale z toho si není potřeba dělat hlavu Gump zakřenil se. Akorát jsme s ním tak trochu pošpásovali.  
Když banda chlapů naplácá devětapadesátiletýmu černochovi mrtvejma parmicema tomu říkáš tak trochu pošpásovat?  
Hele Gump dyť je to jen starej negr. Co je ti do něj?  
Tak jsem mu to předvedl.  
Nejdřív jsem ho popad za bundu a zvednul ho ze země. Pak jsem ho hodil do hromady trusu kterýho se tam na nábřeží vod racků válela strašná spousta a namočil mu do něj rypák.  
Potom jsem ho obrátil a nakopnul ho do toho jeho velikýho zadku až slítnul do svýho člunu a přistál v něm na zádech načež jsem si rozeplnul kalhoty a hezky z vejšky si ulevil.  
Eště jednou se mi budeš montovat do některýho z mejch lidí řek jsem mu a budeš si přát aby tě vaši bejvali chovali v pisku jako zeleninu. Možná to nebylo zrovna nejvtipnější ale v tý chvíli jsem vážně neměl hlavu na legrácky.  
A v tom momentu mě něco uhodilo do ruky. Jeden ze Smittyho kámošů se po mně vohnal prknem pobitým hřebíkama a řeknu vám že to bolelo jak čert. Ale protože jsem neměl vážně náladu na srandičky tak jsem ho popad a poněvač vedle stál velkej automat na led zarazil jsem mu do něj hlavu. Pak se na mě vrhnul další maník s montpáskou ale já ho vzal za vlasy a roztočil a pak jsem ho vypustil jak disk. Než mi zmizel z očí bylo vidět že má namířeno někam na Kubu nebo na Jamajku. Jak to ostatní zmerčili v cukru letu se stáhli.  
Co jste tu právě viděli si hezky vřejte do paměti a modlete se aby se vám to nikdy nestalo poradil jsem jim. A bylo po ptákách.  
Všichni lidi z Gump & Co. mě začali povzbuzovat a Smittyho a tu jeho bandu sráčů vypískali. Už se stmívalo a já v polotmě zahlídl jak tam Seržant Krantz stojí a pokyvuje hlavou. Mrknul jsem na něj a von zdvednul palec... Byli jsme kámoši už dost dlouho takže jsme si myslím rozuměli.  
Pak jsem ucejtil jak mě někdo tahá za rukáv. Byl to malej Forrest kterej třeštil voči na mou zakrvácenou ruku jak mě do ní ta gorila vzala prknem s hřebíkama.  
Jseš v pořádku táto zeptal se.  
Co?  
Jestli jseš v pořádku. Ty krvácíš táto.  
Cos to povídal?  
Že tě mám rád táto. Tak to řek. A mně to stačilo. Vážně.  
Fakt.

A tím to v podstatě skončilo. Když se dav rozešel zamířil jsem na místo odkud je vidět na celej záliv a ústí Mississippi i na moře a třeba až do Mexika a Jižní Ameriky. Jenomže ten večer byla pořád trochu mlha a tak jsem se šel posadit do parku na lavičku a malej Forrest tam za mnou přišel a sed si vedle mě. Mlčeli jsme protože jsem měl pocit že všechno už bylo řečený a pak mě napadlo že jsem vlastně šťastnej člověk. Že mám práci a velkýho syna a poznal jsem v životě taky pár dobrý přátel. Na ty jsem si nemoh nevzpomenout. Bubba a Jenny a máma a Dan a Sue tady sice už nebyli ale já věděl že určitě nejsou daleko protože kdykoliv zaslechnu na vodě houkat roh do mlhy nebo zvon na boji vzpomenu si že tam někde jsou. A mám tu pořád malýho Forresta a Jennyinu mámu i Seržanta Krantze a všechny ostatní. A taky

jsem nezapomněl co mi říkala Jenny o Gréčen. Takže se dá říct že jsem ten nejšťastnější člověk na světě.

Ale ještě něco vám musím povědět. Můj životní příběh totiž zfilmovali. Je to dost vzácné a dokonce i mně to tak přijde. Někdo se prostě domáknul že jsem idiot kterej ke štěstí přišel což je dneska považovaný za senzaci.

Takže jednou se objevili producenti z Hollywoodu že prej budu ve filmu. Zbytek už asi znáte. Natočili vo mně film kterej viděli snad všichni na světě. Mě hrál Tom Hanks jak jsem se s ním tenkrát sešel v New Yorku. A byl fakt dobrej.

No a pak přišel ten večer co v Kaliforniji udíleli Oskary a já tam přijel se všema kamarádama a seděli jsme spolu v hledišti. Dokonce i Bubbovi rodiče tam byli. A představte si že ten film vyhrál Oskara skoro za všechno a když na konec všem poděkovali tak se rozhodli poděkovat taky mně.

Byl tam Pan Letterman kterej to celý uváděl protože to byla hotová estráda poněvač tam měli cvičenýho psa kterej předváděl všelijaký výstupy a jiný psí kusy a pak oznámili že jako zlatý hřeb večera teď Forrest Gump dostane vzácnou cenu jako NEJPOPULÁRNĚJŠÍ ÚŘEDNÍ IDIOT Ameriky a zavolali mě na pódium.

A když mi tu cenu předávali tak se mě Pan Letterman zeptal jestli taky nechci říct něco do televize. Což jsem teda chtěl a už dost dlouho. Rozhlídnul jsem se po všech těch vypíglovanejch pánech a krásnejch dámách v drahejch róbách a s tunama šperků co tam seděli a řek jsem první co mi blesko hlavou a hádejte co to asi bylo.

Potřebuju si ulevit.

Lidi mi nejdřív ani nezatleskali a mlčeli jako zařezaný. Já myslím že každej byl celej pryč z toho že je v celostátní televizi a tak ale pak začalo obecenstvo tak nějak tlumeně hučet mumlat a něco si špitat.

A Pan Letterman kterej vždycky musí mít všechno pod kontrolou teď podle mě najednou nevěděl co dělat a tak začal posunkama ukazovat technikům do provaziště aby spustili lano s hákem a z té scény mě prostě vytáhli pryč. Háček mě už chytil za límec ale pak z hlediště přes světla rampy něco přilítlo. Ukázalo se že malej Forrest byl samým vzrušením tak rozčilenej že sežvejkal celej program slavnostního udílení Oskarů takže byl vybavenej asi tou největší flusací kuličkou na světě a když mě chtěli vodvlíct z jeviště trefil tou kuličkou Pana Lettermana rovnou mezi voči!

Gréčen byla samozřejmě strašně zděšená a hned vykřikla Ach majn got! Ale stejně vám řeknu že to byl pohled za všechny drobný! Rozpoutalo se totiž hotový peklo. Lidi vyskakovali řvali hulákali a ukazovali na Pana Lettermana kterej se válel na jevišti pod řečnickým pultíkem a pokoušel se sundat si ten rozžvejkanej papír z ksichtu.

A pak jsem nad tou vřavou zaslechl jak něčí hlas křičí to je můj táta to je můj táta a povim vám že to mi úplně stačilo. Takže můžu říct že jsem toho v životě zažil dost a když spadne opona tak mě to nemůže rozházet.

Chápete co tím myslím?